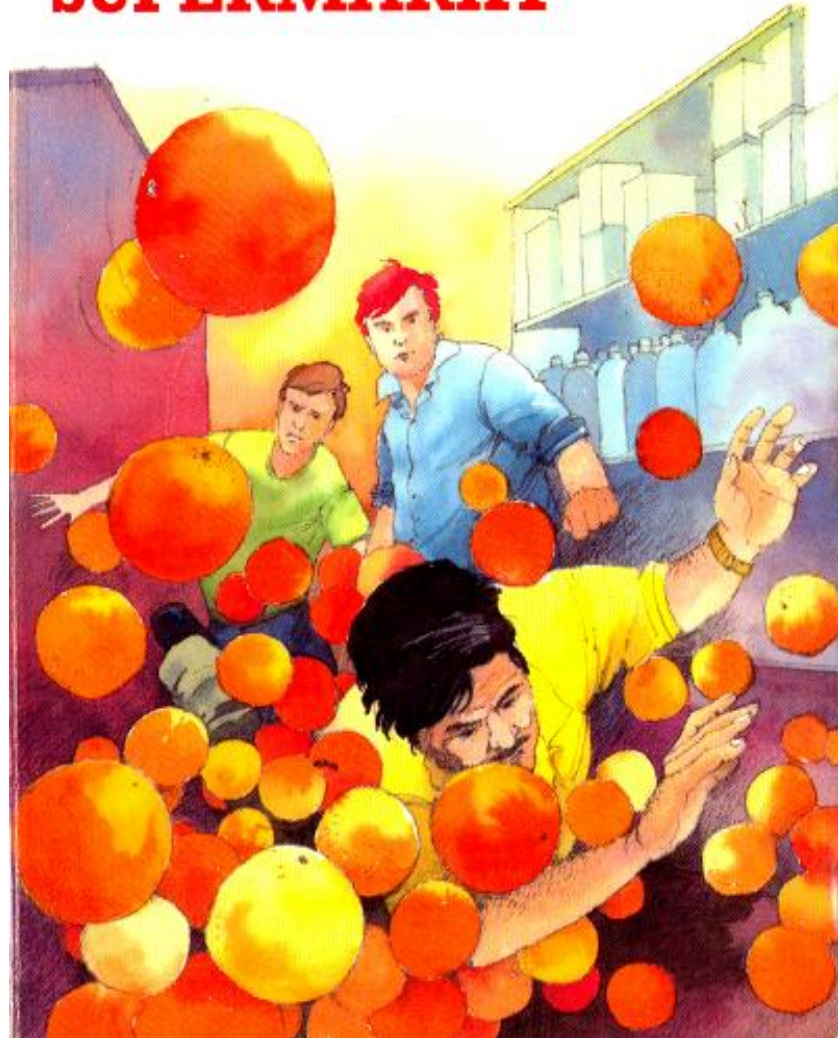

PETER DE ZWAAN

**Bob
Evers**

SUPERSLAG IN EEN SUPERMARKT

Superslag in een
supermarkt

door
PETER DE ZWAAN

Omslag Bert Zeijlstra

De Eekhoorn BV Uitgevers

Superslag in een supermarkt

Indezeserieverschenen:

- 1 Avonturen in de Stille Zuidzee
- 2 Drie jongens op een onbewoond eiland
- 3 De strijd om het goudschip
- 4 Een overval in de lucht
- 5 De jacht op het koperen kanon
- 6 Sensatie op een Engelse vrachtboot
- 7 Tumult in een toeristenhotel
- 8 Drie jongens als circusdetective
- 9 Een dollarjacht in een D-trein
- 10 Een speurtocht door Noord-Afrika
- 11 Drie jongens en een caravan
- 12 Kabaal om een varkensleren koffer
- 13 Een motorboot voor een drijvend flesje
- 14 Een klopjacht op een kapitein
- 15 Een radarboot als zilvervloot
- 16 Nummer negen seint New York
- 17 Een meesterstunt in Mexico
- 18 Trammelant op Trinidad
- 19 Vreemd krakeel in Californië
- 20 Lotgevallen rond een locomotief
- 21 Pyjama-rel in Panama
- 22 Vreemd gespuis in een warenhuis
- 23 Wilde sport om een nummerbord
- 24 Hoog spel in Hong Kong
- 25 Een vliegtuigsmokkel met verrassingen
- 26 Stampij om een schuiftrompet
- 27 Kunstgrepen met kunstschatten
- 28 Bombarie om een bunker
- 29 Ali Roos als Arie Baba
- 30 Heibel in Honoloeloe
- 31 Arie Roos wordt geheim agent
- 32 Cnall-effecten in Casablanca
- 33 Een zeegevecht met watervrees
- 34 Bob Evers belegert Fort B
- 35 Arie Roos als ruilmatroos
- 36 Kloppartijen in een koelhuis
- 37 Superslag in een supermarkt

Copyright bij De De Eekhoorn BV Uitgevers, Amersfoort
Gedrukt bij drukkerij Giethoorn, Meppel

CIP-GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK, DEN HAAG

Zwaan, Peter de

Superslag in een supermarkt / Peter de Zwaan - Amersfoort :
De Eekhoorn. - (Bob Evers-serie ; B 37)
ISBN 90 6056 445 6
UDC 82-92 NUGI 220
Trefw.: jeugdboeken ; verhalen.

*Drie jongens missen een Volvo en pa Roos
wordt boos*

Een glanzend gepoetste Citroën ID gleed over een oprit van brokkelig asfalt en stopte in de schaduw van een rij statige cipressen. De chauffeur liet zijn linkerarm uit het open portierraam hangen en keek in het rond.

‘Allemaal Fiats, van die koekblikken waar je alleen in kunt als je je opvouwt. Weten we zeker dat deze praalwagens hier mag staan?’

Hij bewoog zijn linkerhand en legde een vinger tegen het metaal van de zijspiegel. ‘Auw,’ kreet hij geschrokken, ‘dat ding is bloedheet.’

Achterin de auto klonk gerommel. Een onmogelijk dikke jongen met een gezicht dat vuurrood was van de warmte bewoog zich of hij vastgeplakt zat.

‘Alles aan en in deze monstrueus mooie auto is laaiend loeiend heet. Als je geborrel hoort dan is dat mijn vet dat smelt.’

Naast de chauffeur zat een derde jongen. Hij veegde zweet uit zijn ogen en opende het portier op een kier.

‘Wees blij,’ zei hij tegen het nijlpaardachtige wezen achterin.

‘Dan komt er nog iets goeds van die temperatuur hier. Een slanke Arie Roos. Zondoorstoofde gezondheid van handzaam formaat.’

De chauffeur keek op. ‘Verhip, Bob, je hebt een geldbron aangeboord. De Italiaanse zon als slankmaker. Alles moet half tegenwoordig. De melk halfvol, de kaas halfvet. Als we straks in Nederland terugkomen met een halva-Arie die tot aannemelijk formaat is teruggebracht door een nieuwe natuurmethode, dan zijn we miljonair voor we het weten.’

Bob Evers keek naar de zon die nog maar enkele handbreedtes boven de horizon stond.

‘Houdt die zon nooit op warmte te verspreiden? ‘s Avonds hoort het koeler te worden of doen ze daar in Noord-Italië niet aan? Arie mag dan slank worden, maar van mij blijft niets

anders over dan een ruggegraat met een paar kilo los vel. Het water staat in mijn schoenen.'

Jan Prins grinnikte: 'Ik kan je een paar uur koelcel aanbevelen. Uit ervaring weet ik dat je daar een ander mens van wordt.'

Terwijl hij sprak waren de bewegingen achterin heftiger geworden. De ID die voorzien was van een hydraulisch veringsysteem dat elke schok behoorde op te vangen, begon zacht te piepen toen een enorme massa recht overeind kwam en zich over de voorbank boog.

'Kunnen we even de koppen bij elkaar steken zonder dat we aanvallen van humor krijgen?' vroeg de massa.

'Steek maar raak,' zei Bob. 'We hebben hier koppen genoeg.'

Jan morrelde aan een klein model cassette recorder die onder het dashboard was ingebouwd.

'Ik blaf van de honger, maar eerst wil ik die speciale boodschap nog eens horen die op dit bandje staat.'

Hij tikte op een tiptoets en luisterde. Enkele seconden lang hoorden ze geruis, daarna enig gekraak en vervolgens de stem van een man die langzaam en zorgvuldig sprak alsof hij zich concentreerde op een taal die de zijne niet was.

Toen de man was uitgesproken zette Jan de recorder af. Hij luisterde even naar een paar vogels die in een van de cipressen een nieuw rocknummer uitprobeerden en zei: 'Deze stem is volgens mij van een Engelsman die Frans spreekt.'

'Maar dan wel een Engelsman die al een hele tijd in Frankrijk verblijft. Zijn Frans is uitstekend, al hoor je dat hij over sommige woorden struikelt.'

Jan knikte. 'Een Engelsman die hier woont, dus. Zijn we het daarover eens?'

Arie boog zich verder voorover. Een druppel zweet rolde langs zijn neus en viel tussen Jan en Bob in.

'Kom mee naar buiten, jongens. Hier leggen we het af. Daar is een restaurant. Ik hoop dat ik niet te veel heidens gelach veroorzaak als ik voorstel iets te gaan eten.'

Jan schudde het hoofd. 'Mij hoor je niet. Mijn maag kleeft tegen mijn middenrif en ik begin visioenen van koffie en koude

melk te krijgen.’ Hij wilde uit de auto stappen toen Bob hem tegen hield. ‘Niet zo overijld,’ zei de Amerikaan, terwijl hij naar de cassette recorder bleef kijken. ‘Het is leuk dat jullie vaststellen dat daar een Engelsachtige Fransman spreekt, maar wil iemand misschien even vertalen wat hij zegt? Ik ben opgevoed in een land waar men ordentelijk overal dezelfde taal spreekt. Ik ben iets minder onderlegd in al die akelig moeilijke dialecten waar jullie Europa mee hebben volgestopt.’

Jan wees met een duim. ‘Moet je die verwaande Amerikaan horen. Weet je dat in enkele steden in Californië Spaans de meestgesproken taal is? Politie mensen daar krijgen spoedcursussen anders kunnen ze hun arrestanten niet verstaan.’ Hij spoelde de cassette terug en luisterde opnieuw. ‘De tekst op dit bandje luidt ongeveer als volgt: Ik verwacht u morgen aan de Corniche, bij de Riviera-mimosa’s. Diner om acht uur. Ontscheping overmorgen is mogelijk als de financiën geregeld zijn.’

‘En waar mag dat zijn, dat Corniche? Of is het die Corniche?’

Jan schudde het hoofd: ‘Geen idee. Dat is een van de mysteriën waar die Milanese autojatter Borrini ons mee heeft opgescheept. Laten we nu eerst iets gaan eten, want daar zie ik Piet Bodewes aankomen, compleet met pet. Zonder voedsel in de maag ben ik tegen die man niet bestand.’

Arie rolde zich uit de ID en bleef hijgend naast de auto staan. ‘Laten we één ding even vaststellen,’ zei hij met een dreigende glans in de ogen. ‘Wat we ook gaan uitvoeren, ik zou het gaarne doen zonder pettenPiet.’

Bob knikte tevreden. ‘Ik ben je man. Zowel Piet als pet moeten weg. Zo ver mogelijk. Een Italiaanse dag zonder Piet is een betere dag.’

‘Als je dat maar weet,’ voegde Jan Prins eraan toe. ‘En een goedkopere ook. Hij eet bijna evenveel als Arie.’

Het restaurant langs de autosnelweg die van Milaan naar Turijn voerde was er een van het soort waar liefhebbers van knusheid en gezelligheid onbehaaglijke rillingen van krijgen. Alles was gemaakt van formica en plastic en ter afwisseling

van de kleur wit waren de randen van de tafels en stoelen hardgroen geverfd. Voor de ramen hing vitrage die in de loop der jaren vaalgrijs was geworden en op de tafels stonden overvolle asbakken en restanten van maaltijden.

Jan schopte een paar koffie bekers terzijde en trok voorzichtig een stoel achteruit.

‘Wat een rotzooi. Het lijkt of deze zaak in geen drie weken is uitgemest.’

Arie haalde zijn schouders op. ‘Dat krijg je in de vakantietijd. Wedden dat hier een buslading toeristen heeft gegeten?’

Bob schoof met een vies gezicht een dienblad halfvolgetast met smerige plastic borden naar de vensterbank. ‘Gegeten! Gegraasd zul je bedoelen. Waarom worden eetgelegenheden als deze toch van die zwijnestallen?’

‘Heb je altijd langs de snelweg. Dat weet je toch? Iedereen heeft haast en hoe goedkoper een zaak is hoe slordiger de klanten worden. Wat is bestellen in het Italiaans?’

Dat wist Jan. Hij wist die dingen altijd op een prik, zonder dat iemand er ooit achter kwam hoe hij dat klaarspeelde. ‘Bestellen is Ordinare en eten zoiets als Mangiare. Ik wil een uitsmijter. En melk, als ze dat hebben.’

Bob wilde natuurlijk een bak sla met ijs en Arie spaghetti.

Jan keek rond. ‘Waar is Piet?’

‘Daarginds ergens, aan de zijkant. Daar zit een stel chauffeurs en Piet is aangeschoven.’

Jan keek opgelucht. ‘Dat is boffen. Een ding moet ik Piet nageven, hij dringt zich niet op.’

Bob blies zijn wangen bol. ‘Pah, hij heeft gewoon een hekel aan ons. Arie is de zoon van zijn baas, jou vindt hij een zuinige zeur en ik heb hem vanmiddag naar twintig café’s gevoerd, waarbij hij in een ervan een pak klappen heeft gehad. Nee, die Piet zit daar niet voor de gezelligheid. Hij wil even graag van ons af als wij van hem.’

Arie voelde met een hand aan zijn neus en vertrok zijn gezicht toen hij een scheut pijn voelde. ‘Kunnen we nu even snel overleg plegen of blijven we zeuren over Piet.’

Bob knikte. ‘We leggen over. We hebben er nu de tijd voor.’

Hij keek Jan aan. ‘Onze opdracht was: vind degenen die er verantwoordelijk voor zijn dat in Noord-Italië Nederlandse vrachtwagens worden gestolen.’

‘Precies, Bobby, en die opdracht hebben we volbracht. We weten dat een bandiet, genaamd Borrini, van een douaneman uit Chiasso aan de Zwitsers-Italiaanse grens berichten krijgt over vrachtwagens met een waardevolle lading. Die vrachtwagens worden daarna overvallen en de lading verdwijnt.’

Jan hield op toen de bestellingen werden gebracht. Met een gezicht vol walging keek hij toe hoe Arie, die drie glazen cola had gevraagd, het eerste glas in één teug leegdrank en zich vervolgens met een verheerlijkt gezicht over zijn spaghetti boog waar hij met een vork in begon te prikken.

‘Arie, gedraag je,’ snauwde hij.

‘Ja ma,’ zei Arie, terwijl hij een formidabele hap spaghetti nam. Hij zag Jan naar de slierten kijken die over zijn kin hingen en knipoogde hem vriendelijk toe.

‘Grr,’ zei hij.

‘Hij bedoelt dat hij het lekker vindt,’ vertaalde Bob. ‘Ga door, Jan. Tegen deze veelvraat staan we toch machteloos.’

Dat scheen Jan ook te beseffen. Hij sneed keurig een hoekje van zijn uitsmijter af en at zijn mond leeg voor hij verder sprak.

‘We weten waar Borrini de spullen opbergt. Daarvoor heeft hij koelcellen in de Frigorifero Milano, een joekel van een gebouw op een industrieterrein. In een van die koelcellen bevindt zich op dit ogenblik een handlanger en een schietgrage portier. Dat mogen we niet vergeten want anders gebeuren er ongelukken.’

‘Portier op ijs,’ mompelde Bob die in zijn sla zat te graven. ‘Het is weer eens iets anders dan de verhitte tegenstanders waarmee ik vanmiddag te maken heb gehad.’

‘Punt twee,’ ging Jan door, ‘punt twee is probleem Piet Bodewes, de chauffeur van de lokvrachtwagen die door mijn vader en de pa van Arie naar Italië is gestuurd. De vrachtwagen is niet meer nodig en Piet evenmin. De vraag is nu: hoe krijgen we Piet terug in Holland.’

‘Laten we bellen door een van onze vaders natuurlijk,’ zei Arie met volle mond. Hij zat met een vertrokken gezicht te eten, want bij de vechtpartij die ze in het koelhuis in Milaan hadden moeten voeren had gangsterchef Borrini hem zo’n formidabele trap gegeven dat hij met zijn neus tegen een bureau was gevallen. Het reukorgaan had een dubbele omvang aangenomen en was ook van binnen opgezwollen waardoor tegelijkertijd eten en ademen vrijwel onmogelijk was. Arie loste dat op door tussen happen spaghetti door snel via de mond teugen lucht binnen te zuigen, waardoor pruttelende geluiden ontstonden waar Jan zich zichtbaar aan zat te ergeren.

Jans neus, waar een diefachtige zwerver zich 24 uur eerder op had uitgeleefd, zat ook dicht, maar hij at als een heer, steeds tijd nemend voor zuurstof voor hij een nieuw stuk uitsmijter begon te vermalen.

Arie zag Jans kwade gezicht, maar trok zich er niets van aan. ‘Iemand moet naar Nederland bellen en snel ook. We hebben dagen niets van ons laten horen. Ik denk dat het thuisfront graag iets hoort over vrachtwagens in het algemeen en ons bontransport in het bijzonder. Bovendien moet de politie gewaarschuwd worden over Borrini en de douaneman in Chiasso. De vraag is alleen.’ Hij hield op met praten en begon op zijn gemak met een worstvinger in zijn gebit te woelen. ‘De grote vraag is, zeggen we iets over onze Volvo waar Borrini in vandoor is?’

Het werd stil aan tafel.

‘Tja,’ zei Jan.

‘Oei,’ zei Bob.

‘Precies,’ vulde Arie aan. ‘Tja en oei, dat is precies het soort informatie waar ze in Nederland mogelijkwijs niet helemaal tevreden mee zullen zijn.’

Jan bonsde heftig met een vuist op tafel. ‘Nee,’ verklaarde hij. ‘We zeggen niets. We hebben aan onze opdracht voldaan. Nu gaan we achter Borrini aan. We weten dat hij morgenavond ergens een afspraak heeft. We zoeken hem op en pakken onze auto terug.’

ergens een afspraak heeft. We zoeken hem op en pakken onze auto terug.'

Arie knikte minzaam. 'Braaf gebruld leeuw. En weten we ook hoe we dat doen?'

'Nee,' zei Jan. 'Maar we weten wel waarom. We zoeken hem op omdat hij niet alleen onze auto heeft, maar ook onze koffers. Twee ervan tenminste. De koffer van Bob ligt in Piets vrachtauto, maar die van Arie en van mij lagen achter in de Volvo. Die auto is een mechanisch wonder en ik wil 'm niet graag missen, maar in mijn koffer zitten spullen die ik absoluut terug wil.'

Daar had niemand van terug, zelfs Arie niet. Hij opende zijn mond om iets te zeggen, merkte dat een sliertje spaghetti langzaam van over zijn onderlip naar zijn kin gleed en sloeg snel een van zijn machtige handen voor zijn mond. Hij was minder aan aards bezit gehecht dan Jan, maar een koffer cadeau geven aan een Italiaanse gangster ging hem vele Italiaanse mijlen te ver.

Het lag voor de hand dat de drie jongens ferm de kaken op elkaar wilden houden over de gestolen Volvo, maar in de praktijk kwam daar niets van terecht. Dat merkte Bob Evers alras toen hij pa Roos aan de lijn had.

Het was duidelijk dat van de vaders Prins en Roos de eerste niet geschikt was om verslag aan uit te brengen. Kolonel Prins was een onberekenbare militair die in staat was je in de houding te commanderen al bevond je je 1300 kilometer zuidelijker. Hij was ook in staat om ogenblikkelijk het vliegtuig te pakken als hij de indruk kreeg dat hulp gewenst was en hij vond hulp altijd gewenst, vooral de zijne.

Kolonel Prins werd als kandidaat voor een telefoongesprek zonder discussie afgevoerd, maar toen de naam Roos dreigde te vallen kwam Arie in het geweer.

Hij priemde een vinger tegen zijn borst en schudde zo heftig het hoofd dat zijn stugge peenhaar ervan begon te pieken.

'O, nee,' zei hij heftig. 'Absoluut niet. Ik bel niet naar huis. Ik bestel nog een bord spaghetti. Bellen jullie maar, je kent het

hersens van je klets je je toch zo door alle moeilijkheden heen?’
‘Je kunt nu eenmaal niet verwachten dat fantasieloze sufkoppen als wij jouw vader in de luren gaan leggen, omtrent een verdwenen Volvo,’ vulde Jan aan.
‘Jij bent de ideeënproducent, Arie,’ zoog Bob.
‘De smoesjesmaker, het fantasiefenomeen,’ jende Jan door.
Arie zette met een plechtig gezicht beide handen plat op het tafelblad en drukte zich op. Hij voelde de tafelpoten doorbuigen toen hij zich afzette.
‘Ik ga naar het toilet mijn neus onder een straal koud water houden,’ zei hij stijf. ‘De heren zwetsen nog maar even door. Als hun armzalig gewauwel maar wel leidt tot een telefoongesprek met Amsterdam, want IK BEL NIET.’
Kaarsrecht liep hij het restaurant door, nagestaard door Jan en Bob die bijna uit hun vel spatten van het ingehouden lachen.
‘Hij heeft gehapt,’ hijgde Jan.
‘We hebben hem bij het been,’ joelde Bob.
‘Dat is een feestdag, jongen, besef je dat wel? Het is een hoogtepunt in onze avonturenreeks.’
Bob knikte. ‘Ik besef,’ zei hij. ‘Ik besef en waardeer. Eindelijk hebben we dat opgeblazen stuk reuzel op de kast. Ik krijg er een feestelijk gevoel van en om je te tonen hoe feestelijk zal ik bellen. Mijn sla is op, het ijs is gesmolten en jij hebt nog een halve omelet liggen.’
‘Dat komt door die neus van me,’ zei Jan, terwijl hij schuin in de richting van het toilet keek. Hij was een beetje beduusd over hun succes ten aanzien van de eeuwigslimme Arie en verwachtte half en half dat de dikkerd terug zou komen om toe te slaan met een vernietigend weerwoord.

Telefoneren vanuit welk land in West-Europa ook is kinderspel voor wie de entreenummers kent. Elk land heeft zijn eigen nummer en het bestaat uit twee cijfers. Bob kende het toegangsnummer van Nederland en hij kende de nummers van Amsterdam en van de familie Roos. In technisch opzicht was er niets aan de hand, op het gebied van tactiek en door-

zettingsvermogen lag het echter iets gecompliceerder.

Het wegrestaurant had drie telefoons en ze werkten via een eigen meter die door middel van een cijferklok aangaf hoeveel je na het gesprek aan de bar moest afrekenen. Om over die telefoon te kunnen beschikken moest de man die achter de bar stond eerst de meter in werking stellen. Dat moest geschieden met een Yale-sleutel om te voorkomen dat er stiekem kon worden gebeld. Tot zover kon Bob het opperbest volgen. Hij was handig en, als het moest, hardnekkig. Hij sprak geen woord Italiaans maar het internationale gebaar voor telefoneren kende hij: duim en pink van een hand uitsteken en naast je hoofd houden.

Waar hij minder goed tegen was opgewassen was de Italiaanse dame die aan het apparaat naast het zijne een heftig gesprek stond te voeren. Ze deed dat terwijl ze met de linkerhand een baby aan de borst klemde en met de rechterhand een meisje van vier jaar macaroni stond te voeren. Het bord met eten stond op de telefoon waardoor ze de macaroni bijna anderhalve meter op een kleine vork moest laten balanceren voor ze de mond van het meisje had bereikt. Al voerende sprak ze luidkeels in de hoorn die ze tussen wang en schouders had geklemd.

Bob stond haar enige tijd aan de kijken en merkte tot zijn verbijstering dat ze ook nog kans zag het meisje een oorvijg te geven en de neus van de baby te reinigen zonder dat ze haar gesprek een moment behoefde te onderbreken.

Bijna gebiologeerd door het staaltje commedia dell' arte dat hem gratis gewerd, draaide hij het nummer van de familie Roos. Het duurde lang voor hij verbinding kreeg en hij schoot van schrik enkele centimeters van de vloer toen hij een hem welbekende stem 'Ja' hoorde snauwen.

'Met Roos?' vroeg hij timide.

'Nee, met de keizer van China. Wie denk je dat er opneemt als je het nummer van Roos draait? Met wie spreek ik?'

'Met Evers,' zei Bob.

'Hoi Evers,' loeide Roos. 'Sorry dat ik uitviel. Ik ben een beetje uit mijn doen, vandaag. Zeg, weet jij waar die duivels-

zoon van me uithangt? Ik zit al dagen op een telefoontje te wachten en... Wat zeg je?... Ben je Evers niet? Wie ben je dan, voor de droes en de drommel.'

'Ik ben Bob,' zei Bob schuchter. 'Ik ben wel een Evers, maar een kleintje. Junior eigenlijk meer.'

Het was even stil op de internationale lijn. De Italiaanse vrouw had een ogenblik haar stem gedempt toen Bob was gaan praten, maar nadat ze had vastgesteld dat de jongen een onbegrijpelijke taal sprak was ze teruggekeerd naar de oude sterkte. Rechts hoorde Bob de vrouw schreeuwen en in zijn linkeroor stond reder Roos op volle kracht te loeien.

'Wat zijn dat voor grappen, je uitgeven voor je vader, doe je dat vaker, jongen?'

Bob werd nijdig. Het lawaai was bijna ondragelijk en de temperatuur in de telefoonruimte leek per tien seconden met een graad toe te nemen. Hij schudde een paar druppels van zijn kin en brulde terug. 'Alleen op zaterdagavonden als ik pas gewassen ben.'

Roos was even stil. 'Wat ze je? Sta jij je te wassen? Wat is dat voor gedoe. Waar is Arie, waar is dat miniatuurnijlpaard van me?'

'Hij eet,' zei Bob. 'En hij wast zijn neus. Hij is licht beschadigd.' 'Zoo,' klonk het langgerekt. 'Lichtbeschadigd. Bij jullie betekent dat meestal dat er lukraak schietpartijen en vuistgevechten zijn geweest en dat de politie in minimaal drie landen in staat van paraatheid is gebracht.'

Bob zuchtte. 'Sttt,' siste hij.

'Wat,' brulde Roos.

'Sttt,' deed Bob weer.

De stem aan de andere kant klonk nu aarzelend. 'Is er iets met de lijn? Ik hoor gesis.'

'Ik sis,' zei Bob heftig. 'Ik heb het warm en er staat een driftige dame in een van mijn oren te kwekken. Ik wil aandacht voor een overzichtsrapport, dat is alles wat ik wil.'

De stem van Roos zakte tot een aanvaardbare graad van redelijkheid.

‘Vertel,’ zei hij kort.

Beknopt, maar duidelijk vertelde Bob hoe ze erin waren geslaagd te achterhalen hoe de organisatie van de vrachtwagendieven in elkaar zat.

Toen hij was uitgesproken klonk de stem van de Amsterdamse reder zakelijk.

‘Knap werk. Ik snap niet hoe jullie het steeds doen, maar het lukt. Dus als ik het goed begrijp moet ik de politie inlichten over die corrupte douanebeambte in Chiasso.’

‘Ja, graag. U spreekt Italiaans en wij nauwelijks. Bovendien maakt het meer indruk als een bekende reder officieel een aanklacht indient.’

‘Snap ik. En ik moet ook zorgen dat iemand een kijkje neemt in die koelcel?’

‘Snel graag. We hebben twee mannen opgesloten. Een van hen is lid van de bende. De andere is de portier van het koelhuis.’

Roos’ stem klonk verbaasd. ‘Waarom hebben jullie een portier opgesloten?’

‘Omdat hij met een verlekkerd gezicht met een zesschots revolver op alles en iedereen stond te paffen. De man was een gevaar voor zijn omgeving. Zegt u wel tegen de politie dat we belastend materiaal in de vorm van pistolen in de koelcel hebben achtergelaten. Ze kunnen beter niet al te onbezorgd naar binnen lopen.’

Roos schoot in de lach. ‘Dat begrijp ik, zeker niet zolang er een schietgrage portier in die cel zit. Goed, doe ik allemaal. Is dat alles?’

‘Er is nog iets,’ zei Bob haastig. ‘Ik zal het nummer van dit restaurant geven. Eerst en vooral moet u Piet Bodewes bellen. De man loopt ons voortdurend voor de voeten. Hij is een goede chauffeur, maar hij is ongeschikt voor elke vorm van avontuur.’

Roos aarzelde. ‘Is het echt nodig dat ik hem bel?’

‘Echt,’ verzekerde Bob. ‘Heel, heel echt. We hebben hem niet meer nodig en als hij nog een keer over zijn pet begint, dan eten we dat ding op. Die man is pettofiel, weet u dat.’

Er klonk een rommelend gelach dat via telefoonlijnen over honderden kilometers voortrolde.

‘Ik weet. Allright, ik bel hem. Hij moet terug naar Nederland, maar een van jullie drieën moet ook terug. Ik ben vanmorgen gebeld door de importeur van wie ik de Volvo heb geleend. Hij wil zijn wagen hebben.’

Bob keek of hij een klap op zijn hoofd had gehad. Hij voelde druppels zweet over zijn wangen lopen en hij kreeg het idee dat de haartjes op zijn rug overeind gingen staan.

‘De Volvo,’ zei hij zwak, en hij keek zo wanhopig naar de schetterende Italiaanse vrouw dat ze van schrik een kwak macaroni van haar vork liet vallen. In zijn oor hoorde hij weer een brul.

‘De Volvo, ja.’ Het bleef even stil. ‘Is daar misschien iets mee?’ De stem van reder Roos was argwanend geworden. ‘Is er, vlegel van een Amerikaan, misschien iets dat je me niet hebt verteld?’ Bob zuchtte diep. ‘Een kleinigheidje,’ zei hij en hij keek somber naar de Italiaanse vrouw die langzaam achteruit begon te schuiven. ‘Een heel klein kleinigheidje.’

‘Pah,’ spotte pa Roos. ‘Poeh. Sinds wanneer doen jullie aan kleinigheidjes. Als jij begint te hakkelen, jongetje Evers, dan kan men veilig aannemen dat die mooie, dure Volvo recentelijk tot schroot ineen is gezegen.’

‘Nou, dat niet,’ zei Bob zwak.

Pa Roos liet een spotlach los die op een kleine explosie leek. ‘Ha, fijn. Dat niet. Er zitten alleen geen wielen meer onder, de kopkleppen zijn verdwenen, het differentieelhuis is onbewoonbaar verklaard.’

Bob rechtte zijn rug, keek kwaad naar de Italiaanse dame en zei luid en duidelijk. ‘Ook niet. De Volvo is alleen maar gestolen.’

Het bleef lange tellen stil over de internationale lijn.

‘Alleen maar gestolen,’ zei pa Roos.

‘Alleen maar gestolen,’ bevestigde Bob voor alle zekerheid.

‘Alleen maar,’ herhaalde pa Roos zacht.

‘Ja,’ zei Bob. ‘Alleen maar. We weten wie hem heeft.’

Op dat ogenblik ontplofte reder Roos. Hij had een lange dag achter de rug vol zware vergaderingen, twistgesprekken en onbegrijpelijke telefoontjes uit Azië waar een van zijn schepen lag met averij zonder dat iemand hem duidelijk had kunnen maken wat precies de schade was en wanneer die schade verholpen zou zijn. Bovendien voelde hij zich niet helemaal lekker omtrent de opdracht die hij en de oude Prins aan hun zonen hadden gegeven. Hij wist heel goed dat hij uiteindelijk verantwoordelijk was wanneer er iets ingrijpends gebeurde en al deed hij alsof het maar een klein akkefietje betrof, het was hem overduidelijk dat zijn vrouw er anders over dacht. Toen Arie een etmaal niets van zich had laten horen had ze langs haar neus weg gevraagd of het wel verstandig was geweest zoonlief op het speurderspad te sturen in plaats van met een nietpistool aan een stoel te verankeren in de hoop dat hij iets serieus zou gaan doen in het botenbedrijf. Na twee etmalen was ze gestopt met het stellen van vragen, maar had ze zich beperkt tot fronsend kijken en dat was precies waar de oude Roos in het geheel niet tegen kon. Zoals ma opperbest wist.

De reder gedroeg zich om die reden zoals iedere ouder die zich ongerust heeft gemaakt over een kind, of dat kind nu jong is of oud. Zijn opluchting na Bobs mededeling dat iedereen nog min of meer intact was ontladde zich in een woede-aanval over wat in werkelijkheid niet zo bar belangrijk was. De Volvo was degelijk verzekerd en dat wist Roos maar al te goed. Bovendien waren Arie, Jan en Bob in de loop der jaren, series auto's, alsmede rissen koffers en kleren kwijtgeraakt, plus voldoende wapens voor een middelgrote revolutie.

Pa Roos wist dat en hij trok zich er niets van aan. Hij schepte adem en schreeuwde hard genoeg om Bobs haar te doen opwaaien. De jongen hield de hoorn drie decimeter van zijn hoofd om niet ter plekke doof te blijven en hij zag de Italiaanse vrouw eerst verbijsterd en even later vol bewondering naar diezelfde hoorn opkijken. Tegen zoveel geweld kon zelfs zij niet op. Het duurde tien seconden, het duurde twintig seconden en toen gaf ze zich gewonnen. Ze verbrak haar eigen verbinding, klemde de baby vast, greep het meisje bij een arm

en verdween, halffluid in zichzelf mompelend. Het bord macaroni liet ze staan. Het leek te wiegen op het ritme van pa Roos' woordenstroom.

Bob bleef rustig wachten tot de fut er bij de oude reder uit was. Het was nu bar en boos heet in het hok waarin hij zat en hij had geen zin in een discussie die tot niets zou leiden. Hij hield de hoorn van zich afgekeerd en leunde met zijn achterhoofd tegen een muur vol vakantieafbeeldingen. Als hij scheel keek kon hij precies het puntje van zijn neus zien waarvan elke drie seconden een zweetdruppel viel.

Reder Roos hield het een hele tijd vol, maar na ruim vier minuten was ook voor hem de aardigheid eraf. Schelden tegen iemand die niets terug zegt, is uiterst onbevredigend. Van de ene op de andere seconde hield hij op met tieren. Zijn stem zakte.

'Ben je er nog, eigenlijk?'

Bob knikte, bedacht toen dat dat weinig effect had en zei rustig:

'Nog steeds.'

Op heel redelijke toon vroeg Roos: 'Wie heeft die auto?'

'Die Borrini. Voor zover we weten is hij de baas van het mafiapul hier in deze buurt.'

'Ja, dat heb je al gezegd. Is er kans dat je de auto terugvindt?'

Bob aarzelde. 'Ik hoop het. Als het niet lukt komt Jan er nooit overheen. Hij was erg gesteld op de Volvo. We hebben een paar aanwijzingen.'

'Zoals.'

'Zoals een bandopname van een telefoongesprek dat een onbekende met Borrini heeft gevoerd. We zullen u dat bandje opsturen. Er staat ook een gesprek met die douaneman in Chiasso op en dat vormt prachtig bewijsmateriaal.'

'Vergeet dat niet. Doe het meteen, voor jullie in een rauspartij vallen.'

'Doen we,' zei Bob. Hij sprak afwezig, want hij zat half en half aan het gesprek met de Franssprekende Engelsman te denken. Wat wilde hij daarover toch ook weer weten?

'O, ja,' viel hij Roos in de rede. 'Weet u wat Kornies is?'

'Korwat?'

‘Kornies. Het is iets Frans.’

‘Spel het eens.’

‘C.O.R.N.I...’

Hij hoefde het woord niet af te maken.

‘Stop maar, jij suffe Amerikaanse taalmalloot. Corniche, natuurlijk. Dat weet toch iedereen die ooit in Frankrijk is geweest. Een Corniche is een kustweg. Een weg langs een kronkelig kustgebied in elk geval.’

‘Een gebied zoals de Rivièra dus.’

‘En zoals de kust van Bretagne. En de kust bij Biarritz en nog zowat stukken. Er zijn honderden kilometers Corniche. Wat is er mee?’

‘Niets,’ zei Bob zwak. ‘Helemaal niets. Zomaar, een idee. Laat u maar. Ik stuur u het bandje en u belt straks Piet. Wij zoeken de Volvo. Als we iets weten bellen we.’

‘Klinkt redelijk,’ verklaarde reder Roos. ‘Maar laat volgende keer dat stuk zoon van me bellen.’

Bob keek verbaast naar het plastic telefoontoestel.

‘Waarom?’

‘Tegen hem scheldt het prettiger,’ zei Roos en hij bense de hoorn op de haak.

‘Scheldt ‘t prettiger,’ mompelde Bob, terwijl hij met een daas gevoel het restaurant inliep. ‘Die man vindt een brulpartij op zijn tijd gewoon prettig. Een aardige ontspanning of zoiets.’

Terwijl hij liep, voelde hij zijn shirt tegen zijn rug plakken. Eerst verkleden dacht hij en dan een bed zoeken.

Dat verkleden kon, hij had tenslotte zijn koffer nog, maar van een bed kwam de eerste uren niets. Jan en Arie waren even bezweet en Jan wenste verse kleren. Die waren in het restaurant niet te krijgen en dus moesten ze naar een stad waar een avondwinkel was. Terug naar Milaan wilden ze geen van drieën. ‘Dat wordt dus Turijn,’ rondde Jan de discussie af. ‘Dat is meteen de kant van Frankrijk op ook.’

Arie keek tevreden. ‘Mooi zo. Het is nog vroeg in de avond en in de buurt van de grens zijn motels en hotels bij de vleet. We

wachten even tot mijn vader met Piet heeft gebeld en verdwijnen dan gezwind. Die chauffeur zal niet zo blij met ons zijn na het gesprek uit Amsterdam.'

'Blij is'ie nu al niet. Hij zit daar in de hoek met een bijsterbaarlijk chagrijnige trek op zijn gezicht.'

Bob stond op. 'We wachten niet. We sturen het cassettebandje van Borrini naar Amsterdam en smeren hem. Hoe eerder we flink wat kilometers hebben tussen ons en Piet hoe beter en bovendien staat het idee dat Aries vader ons hier kan bereiken me niet aan. Hij was daarnet toch wel enigszins uit zijn hum.'

Achter elkaar liepen ze naar buiten, waar de zon nu schaduwen wierp die tientallen meters lang waren.

Ze beseften het niet, maar hun besluit om dichterbij de Franse grens een slaapplek te zoeken bracht hen in het directe bereik van gangsterbaas Borrini en diens veelgeplaagde assistent Ivo Livi.

Bob Evers wordt herhaaldelijk op de kop getikt

Gangsterbaas Lino Borrini was er na zijn vechtpartij met Arie bij de Frigorifero Milano als een aangeschoten haas vandoor gegaan in de eerste de beste auto die hij had zien staan. Het duurde geruime tijd voor het tot hem doordrong dat hij in een luxe Volvo reed, maar toen hij dat besepte was hij bijna verzoend met het verlies van zijn Citroën ID. Kleine verliezen behoren bij het leven, vond hij. Het kwam er op aan dat je aan het einde van de dag meer had gewonnen dan verloren.

Hij deed geen enkele poging om er achter te komen wie er bij het koelhuis nu precies hadden gevochten en waarom, maar reed meteen naar een buitenwijk van Milaan. Daar zette hij allereerst zijn toupet recht die aan het gebakkelei met Arie Roos enige slagzij had overgehouden en ging vervolgens zitten nadenken. Teruggaan naar het koelhuis was uitgesloten. Naar zijn villa dan maar? Ook niet slim. Er was kans dat de politie bij de kloppartij in het koelhuis betrokken zou raken en dat iemand zijn naam zou noemen. Niet dat Borrini bang was voor de Milanese politie - met haar had hij vaker te maken gehad, zonder dat ook maar één inspecteur daar met succes op kon terugzien - maar het hield zo op.

Hij moest toch naar Frankrijk, overwoog hij. Hij had eerder die dag al willen gaan en...

Hij gaf een tik op het stuur. 'Je moet je nooit van een goed plan laten afbrengen,' mompelde hij. 'Ik had dat hele koelhuis moeten laten voor wat het was.'

Hij liet de koppeling opkomen en mengde de Volvo soepel in het dolle Italiaanse verkeer. Hij reed niet naar zijn luxueuze villa, maar naar een bescheiden, roestbruin huis aan een stille straat. Hij parkeerde tussen een bestelauto en een handkar vol sinaasappels en liep het huis in. Binnen vijf minuten was hij terug met een keurige zwarte koffer, die hij, vol kleren, tandenborstels en kammen, altijd klaar had staan.

Hij gooide de koffer op de voorbank en schoof achter het stuur.

Hij wilde juist het contactsleuteltje omdraaien toen hij verstarde. Achterin de auto hoorde hij geluid. Alle haren op rug en armen, en dat waren er bij Borrini vele tienduizenden, leken rechtop te gaan staan, terwijl hij ademloos luisterde. Hij zat kromgebogen over het stuur met het contactsleuteltje in een zachttrillende hand en het hoofd twintig graden naar achteren gedraaid.

Hij luisterde tot hij zijn adem niet langer kon inhouden. Niets, dacht hij, en hij stootte de afgewerkte lucht uit zijn longen. Op hetzelfde ogenblik hoorde hij het weer. Geknor, flitste het door hem heen, iets of iemand achter me knort. Hij kreeg korte koortsvisioenen van nijldige honden en giftige slangen, maar lang duurden ze niet. In een miljoenen stad als Milaan word je geen belangrijk man op het gebied van list, bedrog en onrechtmatige verrijking als je het bij lichte tegenslag in de modieuze pantalon doet.

Langzaam draaide Borrini zich om, elk ogenblik een stem verwachtend die hem zou bevelen de handen omhoog te steken. Tot zijn verbazing bleef ze uit. Hij kon zich tot 180 graden draaien en hij kon ook onbedreigd tussen voor- en achterbank kijken.

In die smalle ruimte lag een slapende Ivo Livi in een plasje van zijn eigen zweet. De kleine assistent van Borrini was, nadat hij door Jan en Arie was overmeesterd bij een van de koelhuis-geschillen, in de Volvo meegevoerd en van hot naar haar gezeuld. Eerst naar zijn huis, dat had hij kunnen volgen. Daar was hij met een stuk stug ijzerdraad aan de onderkant van de voorbank vastgesjord en vanaf dat ogenblik was hem een en ander ontgaan.

Hij was meegevoerd door tientallen straten en uiteindelijk beland op een plaats waar werd geschoten. Hij had geprobeerd zover omhoog te kruipen dat hij iets kon zien, maar dat was onbegonnen werk gebleken. Omdat hem niet duidelijk was wie op wie schoot en hij niet als panklare haas verdwaalde kogels wilde opvangen, had hij zich maar tegen de vloer gedrukt en daar was hij na verloop van tijd in slaap gevallen.

Of het door de honger kwam, door uitputting of door onzekerheid omtrent zijn nabije toekomst, kon hij later niet meer achterhalen, maar hij was weggezakt en had het op een snurken gezet.

Borrini keek de kleine gangster een tijdje aan, ten prooi aan de meest wilde gedachten. Het liefst had hij de man een poosje willen wurgen, maar omdat de eigenaar van de handkar net nieuwe sinaasappels kwam aanvoeren zag hij daar met enig leedwezen van af. Zijn volgende aanvechting was om een schoen uit te trekken en Livi krachtig op de tere delen te slaan, maar hij zag op tijd in dat hij daar ook niets mee opschoot.

Gewoon laten liggen, besloot hij. Laat hem maar in zijn zweet gaarkoken. Als ik last van hem krijg dan kan ik hem altijd deze auto nog uitschoppen.

Borrini ging rechtzitten en trommelde zacht met de vingers op het stuurwiel. Zou deze Volvo nog meer verrassingen bevatten?

Het loonde de moeite dat te controleren, vond hij. Hij keek in het dashboardkastje, hij keek onder de voorbank en hij keek voor en achter Livi, maar hij zag niets anders dan chocoladewikkels die door Arie als confetti over de vloer waren uitgestrooid en een gedeukt, en helaas leeg, blikje cola. Na deze inspectie stapte hij uit en maakte hij de kofferdeksel open. Hij zag een glimmende koffer en een afgetrapt, aan de hoeken zwaar beschadigd geval, die vol kleren bleken te zitten van personen die overduidelijk ver beneden de middelbare leeftijd waren. Hij nam niet de moeite de koffers dicht te doen, maar mikte de achterklep van de Volvo naar beneden en schoof achter het stuur.

Zonder zich verder om Livi te bekommeren reed Borrini Milaan uit. Er waren een paar dingen die hij op zijn gemak wilde overdenken.

Tot hij bij de Franse grens was had hij daar de tijd voor en dat was nog een heel eind.

Hij ging er op zijn gemak voor zitten, de ogen samenknijpend tegen de laaghangende zon en reed rustig mee in een einde-

loze stroom auto's vol dolgeworden, voortdurend toeterende landgenoten.

Dat Borrini en Livi in kamers belandden in hetzelfde motel als Jan, Bob en Arie lijkt dom toeval, maar lag volkomen voor de hand. Beide partijen waren op weg naar de Franse zuidkust en al loopt er door Noord-Italië een warnet van autowegen, er is er maar één die naar Zuid-Frankrijk voert: de A-10 die van Savona tot Menton de Italiaanse kust volgt en dan doorstroomt tot voorbij Nice.

Zolang iedereen maar rustig door Italië reed en zich hield aan de verkeersregels was er weinig aan de hand. Maar na verloop van tijd zouden beide partijen bij de grens aankomen en daar was wel enige belemmering te verwachten. Daar was douane en daar waren controles. Voor controles was zowel Borrini als Jan, die weer achter het stuur van de ID zat, enigszins bevreesd.

Ze hadden allebei dezelfde reden en die had te maken met het voertuig waarin ze reden. Borrini beseftte dat het mogelijk een tikje vreemd leek dat hij, gerespecteerd en zeer bekend zakenman van Italiaanse origine, ineens aan kwam rijden in een auto met een Nederlands nummerbord en Jan vroeg zich af wat hij moest antwoorden op de vraag waarom zijn zeer dure, uitermate imposante auto een Italiaans nummerbord had.

'Kijk,' zei Jan ineens, toen ze minder dan zestig kilometer van de grens waren. 'Kijk, we kunnen natuurlijk doorjakkeren en doen of onze neus bloedt, maar dat lijkt me toch een tikkeltje onvestandig.'

'Wel twee tikkeltjes,' gaf Arie toe, 'zelfs met die neuzen van ons.'

'Precies,' ging Jan door, 'en zeker om deze tijd.'

Bob hief een pols. 'Het is rond middernacht. Ben je bang dat het gaat spoken?'

Jan keek grimmig. 'Ik ben bang dat douanebeambten gaan spoken. Italië uitkomen is geen kunst. Het is de douane van het land waar we inkomen waar we voor uit moeten kijken.'

'De Franse dus.'

‘Precies, Bobby. Misschien zijn ze bij de grens slaperig, maar het kan ook best dat ze letten op jongelui die na twaalf uur de grens overkomen. Vooral als ze Nederlandse en Amerikaanse paspoorten hebben en in een Italiaans pronkjuweel rijden.’

‘Wat wil je dan. Een andere auto huren?’

Elke suggestie in de richting van gelduitgeverij viel verkeerd bij Jan die onder het rijden had zitten uitrekenen hoe groot de financiële schade van de laatste dagen was geweest.

‘Ammenooitniet. We hebben net een fortuin aan nieuwe kleren en koffers uitgegeven en dank zij die geldsproeimachine achterin ook nog aan taxi’s. Het is nu mooi geweest.’

Schuin achter hem klonk een diepe zucht. ‘Hoelang denk je dat een buitenlander die de weg niet weet in Turijn kan rondrijden voor hij een nachtwinkel heeft gevonden waar ze kleren en koffers verkopen? Twee uur, vijf uur? Nu waren we in twintig minuten klaar.’

Jan knikte heftig. ‘Precies en in die twintig minuten zag jij kans de chauffeur twintigduizend lire extra te betalen omdat hij zo lekker opschoot.’ Zijn stem schoot de hoogte in. ‘Twintigduizend. Dat is, dat is...’

‘Een habbekrats. Een paar tientjes. Dat schertsgeld hier is niets waard en ik betaal het zelf, dat heb ik je toch al verteld?’

Maar op het gebied van geld en geldsmijterij was met Jan nu eenmaal geen redelijk gesprek te voeren.

‘Tegen de tijd dat ik de zaak moet verrekenen doe je toch alsof je nergens meer van weet en dan draai ik voor eenderde van dat bedrag op. En zoniet dan moet ik er dagenlang jenniferij over aanhoren. Daar is niets meer aan te doen, helaas, maar het is nu afgelopen. Er wordt geen cent meer over de balk gesmeten. Geen rooie duit. Over geen enkele balk, hoe klein ook.’

Arie liet zich terugzakken. ‘Dat is dan jammer. Dat Italiaanse geld smijkt lekker. Het is net of je Monopolygeld weggeeft.’

‘Ik geef nooit Monopolygeld weg,’ bitste Jan.

‘Jij geeft nog geen kwartje met een gat weg. Nog geen ongeldige cent. Die liggen groenuitgeslagen in een oude sok onder je bed.’

‘En zijn nu het tienvoudige waard,’ zei Jan tevreden. ‘Die centen liggen daar gewoon geld voor me te verdienen.’

Arie kreunde en sloot de ogen. ‘Je doet maar. Als je maar niet aan mijn hoofd komt zeuren over een geniaal plan. Bedenk zelf maar wat.’

‘We hebben nog bijna een dag,’ kwam Bob tussenbeide. ‘Maar één ding is zeker, we moeten niet als kakelverse klunzen de grens overrijden. En het huren van een andere auto lost niets op. Niet als we onze Smith and Wesson en onze Llama mee willen nemen. En dat willen we.’

‘Dat willen we zeker,’ fluisterde Jan. ‘Aan die revolver en dat pistool had ik niet eens meer gedacht. Een kilometer of wat verderop is een motel. Laten we daar naar toegaan. Enige slaap en enig overleg zijn gewenst om grote onbesuisdheid te voorkomen.’

‘Laten we dan meteen achterin deze auto kijken,’ zei Arie temerig. ‘Wie weet wat we daar vinden.’

‘Hoezo?’

‘Dat zal ik je vertellen, krenterige vriend. Deze auto is van Borrini. Die vent zag eruit alsof hij de bestgeklede man van Italië is. Goedgeklede mannen willen wel eens een tas bij zich hebben of een koffer. Toen hij ervandoor ging in onze Volvo had hij gegarandeerd niets anders in zijn hand als zijn portefeuille, dus wie weet wat deze Doos van Pandora ons biedt.’

‘Auto van Pandora bedoel je,’ zei Jan. Hij begon heel hard te denken aan alle mooie dingen die Borrini mogelijk achter had moeten laten en stuurde zoet de soepelverende ID naar het laatste motel voor de Franse grens.

Op het ogenblik waarop de Citroën ID de autoweg afreed en de borden volgde naar het motel lag Borrini in datzelfde motel ontspannen te ronken. Hij lag in zijn eentje in de duurste tweepersoonkamer en hij droomde van genoeglijke dagen in warme oorden met opgewekte mensen die hem naar hartelust geld lieten verdienen.

Dat hij juist in dat motel een slaappleats had gezocht had twee heel begrijpelijke redenen. De eerste was dat Borrini geen

haast had. Hij hoefde pas de volgende dag in Frankrijk te zijn en er was geen noodzaak zijn land overhaast te verlaten. Hij sprak goed Frans, maar beter Italiaans en hij bleef liever zo lang mogelijk in Italië.

De tweede reden was een heel praktische. Hij was allerm minst voor een kleintje vervaard en hij zag er niet tegenop om risico's te nemen als dat nodig was, maar nu was het niet nodig. Hij ging vaak naar Zuid-Frankrijk en menig douanier en politieman kende hem. Hij was niet bang dat hij aangehouden zou worden, maar de kans bestond dat iemand zich zou gaan afvragen waarom een man als Borrini ineens in een Nederlandse auto reed. Bovendien lag Ivo Livi nog steeds vastgebonden achterin, daar moest in elk geval iets aan gebeuren.

Een kilometer of vijftig over de grens reed Borrini een parkeerplaats op. Hij liet de Volvo doorrollen naar een gedeelte waar het onder bomen vrij donker was, knipte de lichten uit en snoof voldaan de koeler wordende avondlucht in. Hij hoorde Livi achter zich bewegen en stelde vast dat zijn assistent wakker was. Borrini dacht even na over de vraag of Livi nog steeds zijn assistent behoorde te zijn en overwoog enige tijd om de man op staande voet te ontslaan en eenvoudigweg de parkeerplaats op te schoppen.

Dat was zonder enige twijfel uitermate leuk om te doen, bedacht hij, maar schoot hij er iets mee op.

Nee, stelde hij vast. Hoe stom Livi eerder die dag ook had gedaan - en je als een konijn laten vastbinden in een Volvo mocht volgens Borrini uitermate stom worden genoemd - hij was misschien voor eenvoudig handwerk nog wel bruikbaar.

Na verloop van tijd was hij er zeker van: Livi mocht blijven. Niet lang misschien, maar wel een poosje.

Hij streek liefkozend over zijn toupet, voelde of zijn das recht zat en stapte uit. Het was rustig op de parkeerplaats en hij was niet bang dat onbevoegden zich met verkeerde zaken zouden bemoeien. Op zijn gemak opende hij een achterportier en boog hij zich over het ijzerwerk waarmee Livi aan de voorbank was vastgemaakt. Hij had geen tang en het draad was stug. De derde keer dat hij probeerde het vastgedraaide uiteinde los te

maken voelde hij het ijzer door een vingertop kerven.

Hij mompelde krachtige woorden en keek naar de bloeddruppel die langzaam uit een kleine snee opwelde. Borrini hield niet van bloed. Hij gruwde ervan. Het deed hem denken aan mafiafilms waarin het met gangsterbazen verkeerd afliep.

Hij werd niet nijdig op het ijzerdraad, maar op Livi. Toen hij de man loshad trok hij hem met kracht uit de Volvo en hij hoorde vol voldoening de smak waarmee zijn assistent op het asfalt kwakte. Pas op dat ogenblik zag Livi wie hem had losgemaakt en gek genoeg werd hij daar heel bang van. Hij was door twee jongens overmeesterd, maar voor die jongens was hij niet bevreesd. Een dozijn jongens bracht hem nog niet aan het bibberen, maar hij had zich al wel een tijdje afgevraagd wat Borrini zou denken van zijn acties bij het koelhuis. De aanblik van diezelfde Borrini, die dreigend en op een vinger zuigend, over hem heen stond gebogen, bezorgde hem koud zweet. Hij zou de eerste gangsterhulp niet zijn die een einde vond tussen dennebomen op een parkeerplaats, dat besepte hij heel wel.

Hij bleef stil liggen en probeerde niet te bibberen. Deze bizarre situatie bleef gehandhaafd tot een eind verderop de motor van een vrachtauto aansloeg en lichten werden aangeknipt.

Borrini gaf Livi een duw tegen diens achterwerk. 'Vooruit, jij. Je benen zijn vrij. Overeind, en achter die bomen daar.'

Zwijgend duwde Livi zich moeizaam op. Zijn handen waren nog steeds gebonden en tindelden pijnlijk

Zuchtend en met stramme benen liep hij naar een picknickbank tussen de dennebomen.

Borrini ging naast hem zitten. 'Vertel,' beval hij kortaf.

Livi maakte het niet mooier dan het was. Hij vertelde dat hij twee jongens in een Nederlandse auto in de hete zon voor het koelhuis had zien zitten en dat hij verband had gelegd tussen hen en een Nederlandse vrachtauto vol bont. Hij had de jongens overvallen en opgesloten. Helaas had hij daarna een foutje gemaakt. Hij was overmeesterd, gebonden en in de Volvo gelegd en daar had hij uren liggen bonken op een harde vloer zonder dat hij wist waar hij zich bevond.

Borrini liet Livi vertellen zonder hem in de reden te vallen. Helemaal ontevreden was hij niet. Livi had stom gedaan, dat stond vast, maar de koelcel waarin hij de jongens had opgesloten was van hemzelf geweest en daar had hij, Borrini, niets mee te maken. Voor zover hij het kon bekijken, was er niemand die kon bewijzen dat hij betrokken was bij welke overval dan ook.

Een klein organisatiefoutje van een ondergeschikte, zo luidde de conclusie van Borrini. Hij moest gewoon even uit de buurt van Milaan blijven en dan was alles weer in orde.

Hij maakte de handen van Livi los en wees naar de Volvo.

‘Ik heb vanmiddag die auto ingepikt. Hoe en waarom hoor je misschien nog wel eens. Belangrijker is dat ik naar Frankrijk moet en dat ik dat niet wil in een auto met een Nederlands nummerbord. Kun je daar iets aan doen?’

Livi stond hem verbaasd aan te kijken, terwijl hij zijn polsen masseerde. Zijn mond zakte langzaam open. Zou hij er echt zo makkelijk afkomen?

‘Ja, baas,’ zei hij snel. ‘Ik jat gewoon Italiaanse borden en zet ze op de Volvo.’

‘Vannacht nog?’

‘Vannacht nog,’ verzekerde Livi die door begon te krijgen dat hij de ochtend zou halen en misschien nog een heleboel mooie, zonnige dagen erna ook.

‘Mooi,’ zei Borrini droog. ‘In de auto dan. Achterin. Hou je waffel tot ik je iets vraag en zorg ervoor dat je me niet kwaad maakt.’

Livi ging braaf achterin zitten en zag kans de eerstvolgende minuten zelfs niet te slikken.

Borrini stopte vlak bij het motel waarin hij de nacht wilde doorbrengen. Hij pakte een stapel lires uit zijn binnenzak en gaf ze aan Livi.

‘Huur een kamer en vergeet dat je me kent. Ik zorg ervoor dat deze auto in een garage komt. Je zoekt maar uit waar precies. Hoe je het doet wil ik niet weten, maar morgenochtend om negen uur zitten er Italiaanse nummerborden op deze wagen. Is dat niet het geval dan kun je je beter ernstig zorgen gaan

maken over je nabije toekomst. Capito?’

Livi had het begrepen. Hij schoot de auto uit en liep, een beetje nabibberend, achter de Volvo aan. Hij hield zich gedeisd tot hij zag waar de auto werd gestald en liep toen op zijn gemak het motel in. Hij huurde een eenpersoonskamer, de goedkoopste die er was, ging zich uitgebreid wassen en bestelde vervolgens genoeg eten om twee man een etmaal op de been te houden.

Toen Livi schoongewassen en tot de nok gevuld was met pizza’s begon pas goed tot hem door te dringen hoeveel geluk hij had gehad. Borrini stond niet bekend als een makkelijk heer en dat hij, Livi, op dit ogenblik in redelijk goede doen was, moest als een bijzondere bestiering van het lot worden gezien. Dat zou alleen maar zo kunnen blijven als hij geen fouten maakte bij het verwisselen van de Volvo-nummerborden. Maar dat behoorde tot het vak waar Livi voor had doorgeleerd en waarvoor hij met lof was geslaagd.

Hij dwong zich op bed te blijven liggen. Hij kon pas aan de slag als het rustig was bij het motel en er geen gasten meer kwamen voorrijden.

Hij rechte zich op zijn gemak uit en bekeek het plafond. Slaap had hij niet, daarvoor had hij die middag te lang liggen snurken. Langzaam begon hij het aantal vaalgele barstjes te tellen die van de lamp naar de plafondrand liepen.

Livi was voor de derde keer begonnen met het tellen van de barstjes toen Jan Prins, twee kamers verder, een zwart koffertje op zijn bed gooide.

‘En nu eerst zien wat Borrini mee op reis pleegt te nemen.’

Bob keek naar de koffer. ‘Dat ding ziet er solide uit, die krijg je niet open zonder mes of tang.’

Jan grijnsde hem vriendelijk toe. ‘Ik wel. Terwijl jij met Arie in die nachtwinkel in Turijn lekkerbekkend langs nutteloze schertspyjama’s en dure reistassen liep heb ik enkele praktische dingen aangeschaft, zoals een kam en een zakmes. Laat mij nou maar prutsen en ga kijken waar dat volvette sproetenwonder is.’

‘Arie staat onder een hete douche. Hij heeft last van een stijve schouder en hoopt de zaak in beweging te krijgen door er warm water over te laten lopen.’

‘Die kunnen we dus het eerste half uur afschrijven,’ mompelde Jan. Hij bestudeerde het slot van de koffer en begon vervolgens met de punt van het zakmes te wrikken.

Na verloop van tijd krijg je elke koffer open, zo goed zijn die sloten niet, maar je hebt een beste kans dat je de sluiting molt. Jan probeerde de schade te beperken, want hij wilde de koffer zelf in gebruik nemen. In Turijn had hij het goedkoopste hardkartonnen koffertje gekocht dat de winkel in voorraad had en hij zou het ding graag ruilen voor het leren geval waar hij nu aan zat te frunniken.

Bob liet hem begaan, wetend dat hij Jan met elke opmerking over diens voorzichtigheid op stang zou jagen.

Het duurde enkele minuten, maar toen klikte het slot open.

‘Ziedaar,’ zei Jan vergenoegd. ‘Zonder dom geweld kom je een eind. Als je maar geduld hebt. Effe kijken wat een man als Borrini met zich mee voert. Duur spul zo te zien.’

Hij grabbelde in de koffer en keek vol ontzag naar de inhoud. ‘Niet mis, hoor. Een zijden overhemd, een keurig colbert, dassen. Zelfs zijn sokken en onderbroeken lijken maatwerk. Wat is dit hier, een kaart van Frankrijk?’

Onder in de koffer lag inderdaad een rode Michelinkaart van Frankrijk. Toen Jan haar begon uit te vouwen schoot Bob als een snoek naar voren.

‘Niet doen. Die kaart zit niet voor niets zo. Kijk nou eerst bij welk deel van het land dat ding is dubbelgeslagen.’

Jan gaf een knor. ‘Het stuk van Cannes tot Toulon.’

‘Heet dat allemaal Rivièra?’

Jan tuurde naar de kaart. ‘Officieel heet een deel Côte d’Azur, geloof ik, maar iedereen noemt die kust Rivièra.’

Bob had nog steeds weinig kijk op de Europese namenwirwar. Hij dacht aan de tekst op de cassetteband. ‘Mimosa, dat is toch een bloem?’

‘Een bloem die bloeit in Zuid-Frankrijk. Er zijn daar hele velden van. Je kunt mimosa’s op zowat elke straathoek kopen.’

‘Is er geen plaats die zo heet?’

Jan boog zich over de kaart en las de namen van steden en dorpen aan de kust.

‘De ontmoetingsplaats moet aan de Corniche zijn. Dat is een kronkelkustweg, volgens pa Roos. We moeten dus iets mimosa-achtigs aan de kust vinden.’

‘Of een restaurant dat zo heet. Of een hotel.’

‘En dat aan een stuk kust van een paar honderd kilometer lengte. Binnen de 20 uur. Bobbie, maffe Amerikaan, ik vrees dat we ons iets te luchthartig in een nieuw avontuur hebben gestort.’

Bob bromde voor zich uit. ‘Dat gebeurt altijd als je uit boosheid ergens aan begint. Zolang je geen plan hebt, dar je maar wat rond.’

‘En een plan hebben we zeker niet,’ knorde Jan. ‘Geen schim of schijn ervan zelfs.’

Hij vouwde de kaart uit en hield haar tegen het licht.

‘Wat doe je nou. Zoeken naar onzichtbare inkt, speuren naar vingerafdrukken die zijn voorzien van een handtekening? Wat denk je dat je bent, een schertsfiguur uit een boek van Agatha Christie?’

‘Wat doe jij als je een plaats opzoekt op een kaart,’ vroeg Jan nuchter.

‘Met een vinger bijwijzen natuurlijk.’

‘Precies. En als je een plaats opzoekt, waar je een afspraak hebt, een plaats die je niet al te goed kent.’

‘Als ik de weg erheen niet weet dan zet ik eerst met een balpen een cirkel om de plaatsnaam en daarna zet ik een streep bij de route.’

‘En als je geen pen bij de hand hebt’.

‘Dan zet ik een kras met een nagel....,’ Bob hield op. ‘Met een nagel,’ vulde hij aan. ‘Mooi werk, Jantje. Er zijn van die momenten waarop we het zonder die hinderlijk slimme walvis kunnen.’

Jan keek tevreden naar de kaart. ‘We leren het wel. Hier, zie je dat. Daar bij de naam Le Lavandou is een kras te zien. Door op dit soort dingen te letten zijn Arie en ik gisteren aan

het adres van Borrini gekomen. Diens helper Livi had de gewoonte namen te onderstrepen in zijn telefoonboek.'

'Dat heeft'ie dan niet van een vreemde,' zei Bob droog. 'Zijn baas doet ook zoiets. Zie je een mimosa-achtige naam?'

Jan legde de kaart weg. 'Dat niet, maar je moet niet alles tegelijk willen.' Hij gaf een snork en wreef over zijn gezicht. 'Die lamme neus loopt weer dicht. Ik word oud. Vroeger had ik een dag nodig om te herstellen, tegenwoordig duurt het een stuk langer.' Hij draaide zich om. 'Ik ga slapen, Bobbie. Ik ben bek-af.'

Om half drie had Bob genoeg van de motelkamer. Hij was voor de vijfde keer wakker geworden van Jan die met zijn dichte neus geluiden maakte als een wroetend aardvarken en hij was er van overtuigd dat hij de eerste tijd niet weer in slaap zou kunnen komen. Lui of moe voelde hij zich niet. Terwijl Jan en Arie bibberuren hadden doorgebracht in een koelcel had hij samen met Piet Bodewes een tocht gemaakt langs wegrestaurants. Een flink deel van de tijd had hij half zitten slapen, omdat er met de chauffeur toch geen prettig woord te wisselen viel.

Hij ging rechtop zitten en merkte dat hij dorst had. Hij wist dat Arie in Turijn kans had gezien limonade en cola in te slaan. Had die dikke de blikjes meegenomen naar zijn kamer of lag er nog iets in de Citroën? Bob haalde de schouders op. Hij was wakker en het was mooi weer, waarom zou hij in een benauwde kamer liggen woelen als hij in de frisse buitenlucht kon lopen?

Hij kwam overeind, kledde zich aan en viste behoedzaam de autosleutels uit Jans broekzak.

Om tien over half drie was hij op de parkeerplaats voor het motel. Hij kwam daar aan precies drie minuten nadat Ivo Livi op zoek was gegaan naar Italiaanse nummerplaten.

De kleine gangster uit Milaan had omstreeks twee uur meer dan genoeg van plafonds, lampen, randen en barstjes. Hij voelde zich uitgerust en tot actie in staat. Hij stond al op de

galerij die voor de reeks motelkamers liep toen tot hem doordrong dat voor het wisselen van nummerborden toch minimaal een schroevendraaier nodig is en liefst ook een tang.

Dat kon geregeld worden, vond hij. Hij liep naar de receptie en meldde daar dat hij opdracht had van meneer Borrini om een kleinigheidje voor hem te regelen. Voor dat werkje was enig materiaal nodig en of dat voorhanden was.

De receptionist keek Livi in zijn beweeglijke kraalogen, dacht aan de reputatie van Borrini en besloot niet moeilijk te doen. Als een man als Borrini in het holst van de nacht iets gedaan wilde hebben dan moest het gedaan worden. Hij pakte een sleutel en ging Livi voor naar een werkhok naast de garage waarin de Volvo stond geparkeerd.

Een dik kwartier later stond de kleine Italiaan op de parkeerplaats. Hij zag dat alle vakken die vlakbij de motelkamers lagen in gebruik waren. Wie op het grote terrein geen plek had kunnen vinden was uitgeweken naar kleine parkeerplaatsen tussen de dennebomen aan een zijkant van het gebouw. De eigenaar van het motel had genoeg gezond verstand gehad om te beseffen dat het zinloos was om als een gek dennebomen te gaan kappen als je ook om die bomen heen kunt. Overal waar een open plek was waren parkeervakken gemaakt. Dat leek schilderachtig als je er overdag over liep, maar het was de overzichtelijkheid niet ten goede gekomen.

Livi was de parkeerplaats opgelopen vanuit de garage die aan de kant van het bos lag, Bob was begonnen voor de hoofdingang.

Bob had geen enkele belangstelling voor andere nachtwandelaars. Wat hij wilde was even rondlopen en een blik cola uit de Citronën halen. Voor Ivo Livi lag de zaak anders. De gangster was juist overgevoelig voor passanten en middernachtelijke automobilisten. Hij hoorde Bob voor hij hem zag en hij dook meteen in de schaduw van een denneboom. Daar bleef hij roerloos staan kijken hoe een jongen, zeer op zijn gemak, over het asfalt slenterde. Livi kon Bob in het sterrenlicht en het schijnsel van een paar lampen vlak voor de hoofdingang vaag zien, maar de gestalte riep niets bij hem op. Dat kon ook moei-

lijk, want Livi wist niet van het bestaan van Bob.

Een belangrijke oorzaak voor al de verwikkelingen die beide partijen in de komende dagen te wachten stonden was het feit dat niemand zijn tegenstander goed kende. Jan en Arie hadden Livi gezien, maar door taalproblemen hadden ze nauwelijks een woord kunnen wisselen. Arie had Borrini gezien, maar wist niet dat het Borrini was en de Milanese gangster wist niet beter of een veel te dikke, roodharige snotneus stond toevallig op een plek waar een stel gekken wild aan het schieten was. Borrini kende Jan niet en Bob evenmin. Bob zelf was nog het slechts af. Hij had noch Livi noch Borrini ooit aanschouwd.

Hij kuierde op zijn gemak over de grote parkeerplaats voor het motel en liep toen naar het stukje bos waar de Volvo stond. Het was mooi weer en de temperatuur was aangenaam. Ruim honderd meter verderop zoefden auto's over de weg naar de grens en ergens, ver weg, blafte een hond.

Bob rekte zich loom uit en schopte een denneappel in de richting van een caravan die een witte vlek tussen de bomen vormde.

Vlak achter hem liep Livi op zijn tenen over het tapijt van dennenaalden.

De Italiaan vond het knap lastig dat iemand juist dit tijdstip had gekozen voor een wandeling in sterrenlicht. Hij besloot de jongen in het oog te houden tot hij wist wat het doel van de slentertocht was.

Onverschillig en een beetje geërgerd zag hij dat de jongen aan de achterkant van een grote auto bleef staan en zich half bukde.

Opeens moest Livi grinniken. Een dief, dacht hij. Het is een van die jonge snuiters die 's nachts kijken of iemand zo stom is geweest om zijn auto open te laten. Hij heeft een mooie wagen uitgezocht. Het lijkt wel een ID, net zo'n auto als mijn baa... terwijl hij het dacht kreeg hij het gevoel dat hij een beetje gek werd. Zijn keel werd droog en zijn ogen sperden zich open.

Het lijkt wel, dacht hij, het lijkt, het... Hij deed twee passen en boog zich opzij om het nummerbord te kunnen zien. Witte

cijfers tegen een zwarte achtergrond, dat was duidelijk. Maar voor die cijfers stonden twee oranje letters. MI, de letters van auto's uit Milaan en omgeving.

Op dat moment wist hij het. Daar stond een jeugdig model dief bij de verdwenen auto van zijn baas. Golven geluk spoelden door hem heen. In één klap waren zijn kansen gekeerd. Hij zag het voor zich: een bescheiden klopje op de motelkamerdeur en de beleefde mededeling: 'Baas, ik heb uw auto teruggehaald.'

Livi zag dat de jongen aan de achterkant stond te morrelen en aarzelde niet langer. Hij schoot naar voren en porde een duim in de rug van de jeugdige dief.

'Alza le mani.' Handen omhoog.

Voor Bob kwam de aanval volkomen onverwacht. Hij voelde iets in zijn rug en hoorde een zin waar hij niets van begreep.

Hij begon zich om te draaien, maar door een vaag gevoel van onheil hield hij daarmee op. Hij bleef houterig staan en vroeg, meer verbaasd dan angstig: 'What?'

Dit was een antwoord waar Livi over na moest denken. Het was geen seconde in hem opgekomen dat hij met een buitenlander te maken zou krijgen. Wat zei die jongen en welke taal was het?

'Le mani,' zei hij en hij duwde zijn duim harder tegen Bobs ruggegraat. 'Alza. Presto.'

Bob was niet bepaald een talenwonder, maar erg veel fantasie had je niet nodig om te begrijpen wat de op dreigende toon uitgesproken woorden betekenden.

Hij deed zijn armen half omhoog en herhaalde toen: 'What...'

Nu had Livi het door. Dit was Engels. 'Ands hup,' zei hij en hij vond dat het goed klonk: kranig en doortastend.

Ands hup. Dat krijg je van al die cowboyfilms waarin acteurs binnensmonds praten.

Hij stak zijn armen omhoog en bleef staan.

'Chi sei,' zei Livi. 'Cosa fai qui. Wie ben je. Wat doe je hier.'

Bob haalde zijn schouders op. Wat er aan de hand was begreep hij niet, maar dat dit een overval Italiaanse stijl was, dat was zonneklaar.

Hij bleef rustig staan en protesteerde niet. Livi bewoog evenmin en porde nog steeds met een duim.

Secondenlang gebeurde er niets en beide partijen beseften dat hier, op deze parkeerplaats, een heel zotte situatie was ontstaan. Bob sprak geen woord Italiaans en Livi had met zijn vorm van 'Hands up,' driekwart van zijn voorraad Engels verbruikt.

Er zou een boek geschreven moeten worden over het onderwerp: Wat te doen in zo'n geval. Livi was geen lezer, maar een dergelijk boekwerk zou hij hebben verslonden. Hij was Italiaanse tegenstanders gewend en geen minderjarige vreemdelingen.

Hij draaide zijn duim een beetje heen en weer in het vlees van Bobs rug en stond koortsachtig te denken.

Bob dacht ook, maar aan iets geheel anders. Hij dacht eraan dat het geduw in zijn rug a. uiterst hinderlijk was en b. niet werd veroorzaakt door de loop van een pistool. De loop van een wapen is in de regel rond, dat is handig voor als je echt wilt schieten. Hij droeg een dun shirt en kon uitstekend voelen dat hij hier niet te maken had met een rond, metalen voorwerp, maar met iets dat plat en nogal scherp was.

Die vent zit me te belatafelen, dacht Bob, en hij doet me nog pijn ook, met zijn geduw.

Hij wachtte tot hij zeker van zijn zaak was en liet zich toen vallen. Op hetzelfde ogenblik maaide hij met een been achteruit. Hij raakte Livi tegen een scheenbeen en hoorde de Italiaan opzij springen. Zelf liet hij zich omrollen tot hij een paar meter afstand had genomen en ging toen half op zijn knieën zitten.

Livi zat in bijna dezelfde positie, alleen had hij een hand tegen zijn zere scheenbeen gelegd en mompelde hij aan een stuk woorden die, als zij saus waren geweest, een zeer pittige pizza hadden opgeleverd.

Wanneer Bob was opgesprongen en was weggerend dan zou hij zichzelf waarschijnlijk veel ellende hebben bespaard. Maar Bob rende niet. Hij zag dat hij groter was dan de man tegenover hem en bovendien wilde hij graag weten wat zijn tegen-

stander had bewogen om hem aan te vallen. Hij stond langzaam op en stak twee grijpgrage handen vooruit.

Dat was precies wat men tegen iemand als Livi niet moet doen. De Italiaan had als straatvechter grote vaardigheden ontwikkeld en hij had bovendien nog steeds enig gevaarlijk materiaal bij zich. Uit de garage van het motel had hij een schroevendraaier meegenomen, een combinatietang en een flinke bacosleutel. De tang liet hij vallen. De schroevendraaier nam hij in zijn linkerhand en met zijn rechter begon hij de baco heen en weer te zwaaien.

Bob beseftte veel te laat dat hij geen schijn van kans had. De punt van de schroevendraaier was even gevaarlijk als een mes en daar richtte hij zijn aandacht op. Met een half oog probeerde hij de baco in de gaten te houden, maar dat was lang niet voldoende. Livi maakte het kort. Hij voerde een schijnbeweging uit met de schroevendraaier, stapte met het rechterbeen in en gaf Bob een lel schuin boven diens linkeroot met de zware sleutel.

Bob had op een been gestaan toen hij de klap kreeg en hij voelde het been als stopverf ineens zijgen. Hij wilde iets zeggen, maar wist dat de woorden nooit over zijn lippen zouden komen. Hij was bewusteloos voor hij de grond raakte.

Livi bleef tevreden naar hem staan kijken.

‘Dat zou ik ook denken,’ mompelde hij. ‘Als ik al geen buitenlandse kinderen meer aan kan, dan wordt het tijd om een winkeltje in snoepgoed te beginnen.’

Hij rolde Bob om en voelde in diens zakken.

De inhoud vervulde hem met intens geluk. Een stel van de duizenden sterren die hoog boven hem hingen te flonkeren moesten op zijn hand zijn, vond hij, terwijl hij de autosleutels die Bob bij zich had een eindje omhoog gooide. Deze jongen was geen liftende armoedzaaier zoals hij eerst had gedacht, maar iemand met eigen vervoer. Of... Er schoot hem iets moois te binnen, een gedachte zo monumentaal prachtig dat hij haar niet wilde loslaten.

Zouden die sleutels bij de Citroën horen? Had hij de jongen te pakken die de auto van zijn baas had gestolen?

Opgewonden liep hij naar het voorportier. Zowaar. Livi keek omhoog en prevelde een schietgebedje. Wat een prachtnacht. De ID van Borrini terug, compleet met sleutels, dat was nog eens wat anders als een nummerbord wisselen.

Hij voelde zich uiterst actief worden. Hij maakte de achterklep van de Citroën open, schoof Bob naar binnen en sloot de klep secuur af.

En nu naar Borrini. Middernacht of niet. Deze vondst moest terstond worden gemeld.

Gek genoeg was Borrini niet dolenthousiast. Hij hield er niet van wakker gemaakt te worden en hij stelde het nog minder op prijs dat een ondergeschikte hem in zijn slaapkamer kwam opzoeken. Dat zei hij in ronde bewoordingen, terwijl hij water over zijn ogen en harige armen gooide en zijn toupet over zijn schedel schoof.

Ivo Livi maakte zich dit keer niet druk om een nijdige opmerking. Hij liet de autosleuteltjes rinkelen en vroeg of het nog zin had om andere nummerborden op de Volvo te zetten.

Borrini hield op met tandenpoetsen. 'Ne.. e,' zei hij met volle mond. 'Dat lijkt me niet, maar het lijkt me evenmind goed om die auto op de parkeerplaats te laten staan. Waar is die jongen nu?' 'Achterin de ID. Wilt u hem spreken?'

Dat wilde Borrini niet. Hij verwachtte niet dat een autodief hem veel zou kunnen vertellen en hij wilde bovendien niet met vreemde snuiters worden gezien. Hoe minder Borrini wist van vechtpartijen en diefstallen, hoe makkelijker hij zijn handen in pure onschuld zou kunnen wassen.

'Haal dat jong uit mijn Citroën en stop hem achterin de Volvo. Rij een eind het binnenland in en schop hem een heuvel af. Zorg daarna dat je van de auto afkomt en zoek me vanavond op aan de Franse Rivièra. Het adres zal ik je geven.'

Het gezicht van Livi werd donker. 'Ik heb geen pas bij me en geen rijbewijs. Ik heb niets anders als het geld dat u me hebt gegeven.'

Borrini haalde de schouders op. 'Een handige jongen als jij vindt er wel wat op. Zo streng zijn ze niet aan de grens, tegen-

woordig. Als je dit soort dingen al niet aankunt...'

Hij liet de rest van de zin in de lucht hangen en keek onheilspellend.

Livi haastte zich om te zeggen dat het dik in orde zou komen en dat hij voor de Volvo zou zorgen.

'Mooi,' zei Borrini droog. 'Daar betaal ik je tenslotte voor. Zeg je kamer op en verdwijn. Ik wil niet dat je hier blijft rondhangen'.

Livi kwam bij de Citroën terug met wraakzuchtige gedachten.

Borrini was aanmerkelijk minder blij geweest dan hij had verwacht en het vooruitzicht om naar Frankrijk te moeten stond hem niet aan. In Frankrijk sprak men Frans had hij wel eens vernomen en dat was voor de rechtgeaarde Italiaan Ivo Livi een fout die niet viel goed te praten.

Hij haalde de Volvo uit de garage, reed de auto naast de ID en maakte de achterklep open. Daarna opende hij de klep van de Citroën. Hij deed dat heel slim. Hij draaide het sleuteltje een kwart slag om, liet de klep een paar centimeter omhoog komen en sprong toen achteruit.

Hij was precies op tijd. Van binnen uit werd de klep met kracht omhoog gestoten en direct erna maaide een vuist door de nachtlucht.

Oude truc, dacht Livi, die heb ik zelf al vier keer toegepast.

Hij woog voor de tweede keer de bacosleutel in een hand, wachtte tot het hoofd van Bob boven de rand verscheen en sloeg toe.

Dit keer had Bob wel tijd om een hele zin te bedenken. Het was een mooie.

Ze tikken je ook elke keer op de kop, dacht hij voor hij weer onder zeil ging.

Een kwartier nadat Ivo Livi in de Volvo bij het motel was weggereden kwam Borrini naar buiten. Hij had zijn koffer gepakt, had de receptionist meegedeeld dat hij een paar ideeën had gekregen die geen uitstel konden velen en had afgerekend.

Borrini hield er niet van op plaatsen te blijven waar was gevochten. Hij hield er rekening mee dat de jongen die zijn ID had gestolen niet alleen was en dat er meer tegenstanders waren. Zeer waarschijnlijk waren ze bij of in het motel en dat zou kunnen leiden tot botsingen. Borrini had geen behoefte aan botsingen. Hij had plannen die groter waren dan bonje om een auto.

Hij zocht de parkeerplaatsen in het bos af tot hij zijn Citroën zag, knorde tevreden toen hij merkte dat Livi het sleuteltje in het contact had geduwd en reed weg.

Hij had zijn eigen auto terug en dat stemde hem tevreden. In feite had in in de tijd die hij in het motel had doorgebracht enkele tienduizenden guldens verdiend, want de ID had hij al afgeschreven.

Welgemoed ging hij op weg naar de Franse Rivière.

Wagenhandel en wagenziekte

Het duurde uren voor Jan en Arie doorkregen dat Bob Evers verdwenen was. Dat lag niet aan gebrek aan interesse, maar aan het feit dat de twee motelkamers die ze hadden gehuurd vrij ver van elkaar lagen en het niet mogelijk was om zonder tussenkomst van de receptie van de ene naar de andere kamer te bellen.

Jan was het eerst wakker. Hij rekte zich uit tot hij zijn spieren voelde kraken en haalde toen ongegeneerd zijn neus op. Zijn gereutel echoede door de modern-ongezellige kamer en hij schrok ervan. Snel keek hij naar Bobs bed.

Die zit natuurlijk bij Arie te zwetsen, dacht hij. Wedden dat ze samen minstens drie ontbijten wegwerken?

Hij rolde zich om en bestelde het goedkoopste ontbijt dat werd geserveerd, met een flesje fris in plaats van koffie. Pas daarna zette hij zijn voeten op het linoleum en begon hij voorzichtig zijn neus te betasten. Die voelde een stuk beter aan dan een dag tevoren en dat kikkerde hem op.

Jan was tevreden met het begin van deze dag. Hij had lekker geslapen en hij kreeg de kans in zijn eigen tempo wakker te worden. Midden in avonturen had hij vaak slaap moeten overslaan en menigmaal had hij geen tijd gekregen water over zijn gezicht te laten lopen, maar als hij de kans kreeg dan haalde hij de schade in. Jan was het secure type dat graag een minuut besteedde aan het mathematisch in de plooi leggen van zijn haren en het rustig uitzoeken van de kleren voor de komende dag.

Fluitend begon hij zich te wassen en toen het ontbijt werd gebracht overwoog hij zelfs een fooi te geven. Hij had al een biljet van een paar lire in zijn hand toen hij zich bedacht. De klap waarmee de deur werd gesloten schonk hem veel voldoening. Hij was gewend aan kamerpersoneel dat deuren door de sponning heen dreigde te trekken en aan taxichauffeurs die twee millimeter autoband versleten door woest op te

trekken na het zien van Jans fooi.

Hij zette het dienblad op het wrakke tafeltje naast zijn bed en begon te eten, er zorgvuldig voor wakend geen kruimel te laten vallen.

Arie was iets later wakker. Ook hij bevoelde zijn neus en ook hij bestelde ontbijt. Twee zelfs, met extra boter, een pot koffie voor vier man en vier blikjes cola om mee te nemen. Hij liet een paar druppels water over zijn ogen rollen, haalde een hand door zijn haar en bewoog voorzichtig zijn pijnlijke schouder. Die was stijf, maar intact, stelde hij vast.

Toen het eten kwam strooide hij met lires, zag tot zijn voldoening dat hij vreugde en blijdschap verspreidde en schoof het gordijn open om te zien hoe hoog de zon al aan de hemel stond. Dat was een flink stuk, maar dat verontrustte hem niet. Hij wist dat Frankrijk maar een half uur rijden weg was en ze hadden nog bijna een half etmaal om uit te zoeken waar Borrini naar toe was. Overdreven veel was het niet, maar erover klagen hielp niet en zonder een stevige bodem in de maag kwam zijn denkmachine nu eenmaal niet op gang.

Toen Arie flink was aangeplempt met voedsel vond hij het tijd worden voor beweging.

Hij wandelde naar Jans kamer en bleef in de deuropening staan.

‘Zijn jullie eindelijk... Waar is Bob?’

Jan was bezig met een natte vinger de laatste kruimels van het dienblad te vissen.

‘Is’ie niet bij jou, dan?’

‘Natuurlijk niet uil, dan zou ik toch niet om hem vragen.’

Daar zat iets in, vond Jan. ‘Hij zal buiten zijn. Hoe is het weer?’

‘Zonnig. Warm. Geen kans op een bui,’ zei Arie met een lichte buiging. ‘Weet je of Bob gegeten heeft?’

‘Hier in elk geval niet. Zou er een restaurant bij dit motel behoren?’

Arie keek opgelucht. ‘Dat zal het zijn. Hij wilde natuurlijk weer een paar liter vers geperst sinaasappelsap en dat is’ie daar gaan halen.’

Maar het motel beschikte niet over een eigen restaurant en

evenmin over een snackbar of enig ander soort bar die voor het middaguur open was.

Bezorgd liepen ze naar buiten.

Arie keek naar de grote parkeerplaats waarop nog maar enkele auto's stonden en draaide zich half naar Jan toe.

'Heef Bob de sleutels van de Citroën of heb jij ze?'

'Ik,' zei Jan. 'Met die auto is hij niet weg.' Automatisch voelde hij in zijn broekzak. 'Ho,' riep hij. 'Stop. Ik heb de sleutels niet.'

Arie keek nu echt ongerust. 'Maar je had ze wel?'

'Zeker weten.'

Als Jan iets op zo'n stellige toon zei, behoefde er niet aan te worden getwijfeld.

'Kom op. Kijken of de ID er nog is.'

In draf liepen ze naar de parkeerplaatsen in het bos.

'Weg,' stelde Jan bitter vast, nog voor ze er waren.

'Vergis je je niet in de plek? Het barst hier van de miniparkeerplaatsen en het was donker toen we kwamen.'

Jan schudde het hoofd en wees naar een knoestige den. 'Ik herken die rare, kromme tak, daar. De ID stond er schuin voor.'

Arie liep langzaam naar de lege plek. Zoals overal waren hier sporen van autobanden op plaatsen waar de dennenaalden waren weggereden. Ertussen zag hij diepe indrukken in het zand, net alsof iemand zich schrap had gezet en daarbij kuiltjes had gemaakt. In een van die kuiltjes glinsterde iets.

'Kijk eens aan,' zei hij. 'Een combinatietang. Iemand heeft hier iets verloren. Niet lang geleden, lijkt me, want er zit geen vlekje roest op.'

'Het heeft misschien in geen weken geregend,' zei Jan korzelig.

'Hou op met Winnetouspelen. Bob is verdwenen en de ID ook. De vraag is: zit Bob in de ID.'

'En zit hij er vrijwillig in,' vulde Arie aan.

Jan keek verbaasd. 'Wat bedoel je?'

'Ik bedoel: Heeft Bob iets ontdekt en is hij in de ID op onderzoek uit of heeft iemand Bob ontdekt en daarna de ID gepikt.'

Jan keek onzeker. 'Hoe kan iemand Bob nou hebben ontdekt. Hij lag bij mij in de kamer.'

'Hij kan zijn weggegaan.'

Jan tuurde naar de plaats waar de ID had gestaan. 'Kan,' gaf hij toe. 'Kan altijd, maar waarom zijn de autosleutels dan uit mijn zak gehaald? Iemand kan onze kamer zijn binnengedrongen, maar waarom heeft iemand dan Bob meegenomen en mij niet?'

'Omdat'ie een voorkeur had voor Amerikanen,' zei Arie afwezig. 'We maken het te ingewikkeld. Kunnen we niet gevolgd zijn gisteravond?'

Jan schudde het hoofd. 'Door wie. Borrini? Geloof ik niets van. Er was een hels verkeer daar in Milaan. Het is onmogelijk om in je eentje iemand te volgen in het spitsuur van een miljoenenstad. Een groep kan dat misschien. Een groep met minstens vijf auto's en een radioverbinding om gegevens uit te wisselen. Maar één of twee mannen? Dat wil er bij mij niet in.'

Arie geloofde het ook niet echt. Hij keek naar de parkeerplaats, naar de blauwe lucht en naar het motel.

'Toch is er iets gebeurd. Bob zou nooit uit vrije wil vertrekken zonder een van ons te waarschuwen. Hij heeft iemand gezien of hij is door iemand gezien.'

'Precies, Rooie. We hoeven alleen maar uit te zoeken wie het geweest kan zijn. Hoeveel miljoen Italianen zijn er?'

'Twee,' zei Arie droog. 'Er zijn twee Italianen. Borrini en Livi, die kleine opdonder die we in de Volvo hebben vastgebonden. Met andere Italianen hebben we niet te maken gehad.'

Jan knikte. 'Stel dat je gelijk hebt, hoe komt Borrini of Livi dan hier. Door stom toeval?'

'Stom toeval bestaat niet.'

'Slim toeval evenmin.'

Dat was een opmerking waar Arie even over doorpiekerde. Veel dingen lijken toevallig, maar de meeste gebeurtenissen ontstaan door slimheid of door stomiteiten. Hoe langer hij er over dacht hoe vaster hij ervan overtuigd raakte dat ze de vorige avond iets over het hoofd hadden gezien. Zijn gezicht

werd twee tinten bleker toen tot hem doordrong waar ze aan hadden moeten denken.

‘Waarom zijn we bij dit motel gestopt?’ vroeg hij.

Jan keek hem onzeker aan, half en half rekenend op een valstrik. ‘Omdat het het laatste motel voor de grens is en we geen haast hadden, hoezo?’

‘Zou Borrini haast hebben gehad?’

‘Onwaarschijnlijk.’

‘Precies. Zou een Italiaan hard doorrijden naar Frankrijk om daar een hotel te zoeken of...’

Jan stak een hand op. ‘Stop, sproetenvriend. Ik begrijp. Borrini heeft een slaappleats gezocht in Italië. In dit motel, zonder twijfel.’

‘Precies,’ zei Arie bitter. ‘Als we iets slimmer waren geweest dan hadden we dat gisteren beseft en dan hadden we onze Volvo teruggehad. Tenzij... tenzij Borrini zijn ID heeft meegenomen, maar de Volvo heeft laten staan.’

Daar werd Jan bijna vrolijk van. ‘Dat is uit te zoeken.’

‘Er is meer uit te zoeken. Is hier een telefooncel?’

‘Er is een telefoon in het motel.’

‘Nee,’ zei dikke Arie koppig. ‘Hier ergens.’

‘Verderop is een benzinstation, daar hebben ze altijd telefoon.’

‘Kom op dan.’

Zonder om te kijken begon Arie in de richting van de autoweg te lopen, op korte afstand gevolgd door Jan Prins die zich nijdig afvroeg welk slimme inval zijn vriend nu weer had gekregen.

Dat werd snel duidelijk. Arie liep rechtstreeks naar de telefooncel bij het pompstation, belde de receptie van het motel en wist binnen tien seconden dat een meneer Borrini daar ingeschreven had gestaan, maar dat die meneer helaas al was vertrokken.

‘Juist,’ vatte Arie samen. ‘Borrini was er en is nu weg. Je kunt er spaghetti op zeggen dat Livi er ook was. Ze zijn verdwenen. Met Bob, mogen we veilig aannemen. Nu kunnen we kop of

munt gooien over de vraag welke kant ze op zijn, maar ik denk...'

'Dat ze naar Frankrijk gaan. Daar moet Borrini heen.'

'Dus moeten wij er ook heen.' Arie keek grimmig. 'Auto's laten we ons naar hartelust afpakken, maar van onze vriendjes moeten die Italianen afblijven.'

De kleine Ivo Livi had het gevoel dat hij een vakantietocht aan het maken was. In zijn zak zat een stapel lires en onder zijn achterwerk bevond zich de prettig zittende stoel van een luxe Volvo. Hij was geboren en getogen in Milaan en hij kwam die stad niet uit als het niet nodig was, maar van die houding had hij nu spijt. Hij reed met het linkerraampje open en rook de frisse nachtlucht die was vermengd met de geur van zilt zeewater.

Net vakantie, dacht Livi. Ik had vaker naar de kust moeten gaan. Hij reed tegen de honderd kilometer in het uur en honderden ochtendlijke haastmakers schoten hem met grote snelheid voorbij. In de stad zou Livi zulks niet hebben genomen, maar hier op de autoweg naar Frankrijk vond hij het prima.

Hij was weer goede maatjes met zijn baas en wat minstens even belangrijk was: hij zag behalve het eerste straaltje zon ook geld gloren aan de horizon.

Letterlijk had Borrini tegen hem gezegd: 'Zorg dat je van de Volvo afkomt' en dat was precies wat Livi van plas was te doen, hoewel op ietwat andere wijze dan zijn baas zich had voorgesteld. Een eindje voorbij Arma di Taggio verliet hij de autoweg en sloeg hij rechtsaf, een smalle weg in die de bergen invoerde.

De Alpen lopen van Zwitserland tot aan de Middellandse zee en hoe zuidelijker je komt hoe meer die slinger bergketens oostwaarts buigt, Italië in. De autoweg langs de Rivièra di Ponente, zoals het kustgebied heet, is zo aangelegd dat grote hoogteverschillen niet voorkomen, maar al een paar kilometer van de Middellandse zee zijn er hoge heuvels en bergen tot boven de twaalfhonderd meter waar steile, vaak smalle wegen zich doorheen slingeren.

Livi nam een van dit soort wegen en reed in een rustig tempo door. Verkeer was hier niet en dat trof, want de Italiaan was geen bergmens. Hij moest nog een beetje wennen aan het klimmen en dalen en aan al de haarspeldbochten en hij moest meerdere keren bot op de rem trappen om de Volvo op de weg te houden. Livi was geen mens die snel bang werd en hij schrok niet van de ravijnen die als donkere, onheilspellende gaten tegen de snel helder wordende lucht afstaken. Hij vond het wel grappig, die wilde manoeuvres op de bergweg en geen seconde dacht hij eraan dat in de kofferbak iemand lag die minder plezier beleefde aan de kurketrekkerachtige bewegingen die de Volvo uitvoerde.

Een paar kilometer voorbij het stadje Ceriana vond hij dat het mooi was geweest. Hij stopte aan de rand van een van de vele bedenneboste heuvels en stapte uit.

Fluitend opende hij de achterklep, net als eerder die nacht achteruitspringend toen de deksel omhoog ging. Dit keer was er geen jongen die met een arm in het rond maaide, er was alleen een gestalte die in elkaar gekrompen op de vloer lag en kokhalsachtige geluiden maakte.

Livi luisterde er even naar en kwam toen behoedzaam naderbij, rekening houdend met een truc. Daar was geen sprake van, merkte hij. In de kofferbak lag geen jongen met slimme ideeën, er lag een jongen met wagenziekte.

Bob was niet eens in staat om zelf uit de Volvo te stappen. Hij moest er door Livi worden uitgetrokken en zakte op de asfaltweg in elkaar. Bijna was hij nog de afgrond ingerold ook, want hij wist de eerste minuten nauwelijks wat hij deed. Livi trok hem achteruit en legde hem plat op de weg.

Laten we hopen dat er geen vrachtwagens rijden, hier, dacht hij. Hij overwoog te wachten tot Bob weer op zijn benen zou kunnen staan, haalde toen zijn schouders op en reed weg. Wie zich met een auto van Borrini wilde bezighouden moest pijn lijden, vond de Italiaan.

Hij reed door tot hij een plaats zag waar hij kon draaien en ging daarna terug. Al van een afstandje zag hij dat Bob overeind was gaan zitten en toen hij vlak bij was zag hij een arm

omhoog gaan. Livi wist niet of het een dreigend gebaar moest voorstellen of dat de jongen het liftteken gaf, maar hij brak zich er het hoofd niet over. Hij had andere plannen.

Bob was niet alleen wagenziek, hij had ook een geweldige pijn in het hoofd. Dat was niet verwonderlijk, want achter zijn linkeroor bevond zich een formidabele bult. Livi had twee keer op vrijwel dezelfde plek gemept en de tikken waren hard aangekomen. De eerste klap was goed geweest voor een bult ter grootte van een duiveï en de tweede had daar nog een paar centimeter bloeduitstorting aan toegevoegd. De bult drukte de oorschelp naar voren, waardoor Bobs gezicht een enigszins komische vorm had gekregen. Het leek alsof hij beschikte over een geweldig flapoor dat felrood van kleur was en dat rustte op een paarsrood kussen van vlees en bloed.

Het was niet de bult die Bob de meeste zorgen baarde en evenmin de hoofdpijn. De golven misselijkheid die van zijn maag naar zijn mond spoelde waren het ergste. Het klamme zweet brak hem elke keer uit en hij had het gevoel dat hij ijskoud was. Hij zwaaide met een vuist tot Livi in de verte was verdwenen en kroop toen naar de kant van de weg. Hij had het gevoel dat hij moest overgeven, maar hoe hij ook hikte, er kwam niets.

Omdat je niets in je maag hebt, stommerd, schold hij zichzelf uit. Hij had de vorige avond matig gegeten en nog minder gedronken. Daar zou niet snel verandering in komen, begon tot hem door te dringen, want hij had geen cent bij zich. Livi had zijn geld gepakt en zijn paspoort. Alles wat hij bij zich had was zijn kleding en een pakje met twee stukjes kauwgom dat onder zijn zakdoek had gezeten en dat door de Italiaan niet was ontdekt.

Bob drukte zich op tot hij op handen en voeten zat en bleef in die houding tot hij zich iets beter voelde. Links van hem werd de lucht lichter en tussen twee heuvels door kon hij iets zien dat op zonnenschijn leek. Beneden hem lag een ravijn, in elk geval iets dieps en donkers. Er scheen geen enkel licht en er was geen geluid te horen.

Hij schudde het hoofd, kreunde toen de schrijnende pijn achter zijn oor erger werd en stond langzaam op.

Zijn misselijkheid begon te zakken en de hoofdpijn kreeg de overhand, maar pijn of niet, hier op deze weg kon hij onmogelijk blijven zitten. Het kon uren duren voor er een auto kwam en wachten was tijdverspilling. Wie hem had neergeslagen wist Bob niet en waarom dat was gebeurd begreep hij nog veel minder, maar hij besepte heel goed dat hij op deze plaats niets te zoeken had. Hij nam aan dat hij nog in Italië was en vond dat hij zo snel mogelijk naar Frankrijk moest. Hij herinnerde zich de plaatsnaam die Jan Prins had genoemd, Le Lavandou. Dat was de plek waar hij wezen wilde en wat hij er ook voor zou moeten doen: hij zou er komen.

Voorzichtig zijn voeten neerzettend om te voorkomen dat misstappen zouden doortrillen tot in zijn hoofd en met een hand tegen zijn maag begon hij de weg af te lopen.

Hij liep naar het noorden en geraakte bij elke stap verder verwijderd van de autoweg, maar dat wist hij niet. Hij was in beweging en dat vond hij al heel wat.

Voor Ivo Livi werd de dag voortdurend zonniger. Niet alleen omdat de temperatuur steeds prettiger werd, maar vooral omdat hij een waterval aan slimme ideeën kreeg die allemaal op een ding gericht waren: geld.

Nadat hij Bob uit de Volvo had gezet reed hij terug naar de autoweg en daar trapte hij vol enthousiasme het gaspedaal tot de bodem in. Hij raasde twee kilometer over het gladde asfalt en schudde toen het hoofd.

Niet te wild, Ivo, zei hij tegen zichzelf. Het is nog vroeg. Hij minderde vaart en reed naar de eerste de beste parkeerplaats. Daar ging hij onderuit zitten, legde het hoofd tegen de stoel-leuning en viel in slaap.

Er was voor de kleine Livi niets te doen voor het leven in de Italiaanse kuststeden op gang was en tot het zover was wilde hij een paar uur rust.

Hij werd wakker toen een vrachtauto de parkeerplaats opreed en een wolk dieselstank de Volvo injoeg. Hij kuchte, keek om zich heen en zag een strakblauwe hemel.

‘Tijd,’ mompelde hij. ‘Eerst een telefoon zoeken.’

Het telefoontje dat hij pleegde was er een met Milaan en het duurde niet lang.

‘Met Livi hier. Haal Turi en schiet op.’

...

‘Hoi, Turi. Ik zit vlak bij San Remo. Heb jij daar nog een paar leuke contacten?’

...

‘Auto’s. Het gaat om een buitenlandse wagen.’

...

‘Hoe zeg je? Luigi Bagno? Waar zit die vent?’

...

‘Oké. Ik ben over een dik uur bij hem. Doe me een plezier en zeg dat ik langskom.’

...

‘Bedankt. Maak er wat van vandaag.’

Livi smeedde de hoorn op de haak en keek voldaan in het rond. ‘Zorg dat je van de Volvo af komt,’ had Borrini gezegd. Hij zou ervoor zorgen.

Een half uur later reed hij door de buitenwijken van San Remo, een van de grote badplaatsen aan de Italiaanse kust die vlak bij de zee een stuk luxer lijken dan aan de bergkant.

Livi liet het strand letterlijk links liggen en reed via het centrum naar een gedeelte waar toeristen zelden komen. Na drie keer vragen kwam hij op een plein dat was omzoomd met platanen. Onder de statige bomen stonden tientallen auto’s. Ze hadden met elkaar gemeen dat de lak blonk alsof de eigenaar zich er elke ochtend in moest spiegelen. Onder de mooie lak zat ongeveer alles wat je gewoonlijk op een autokerkhof aantreft. Iedere verkoper wist dat en allemaal hoopten ze op de sukkel die zich zou laten verlakken door frisse kleuren en glinsterend chroom.

Livi parkeerde de Volvo en gaf een schreeuw naar een paar mannen die op een stenen muurtje langs een verhoogd deel van het plein zaten.

‘Is Luigi Bagno hier?’

Een van de mannen wees met een duim. ‘Die lange daar.’

Livi keek in de aangewezen richting en zag Luigi meteen. Het kon ook niet missen. De man was een kop groter dan alle anderen en maakte kabaal voor tien. Hij stond tegenover een gezette man die met een bundeltje papieren wapperde en die duidelijk een ernstige graad van boosheid had bereikt.

Livi slenterde naderbij en hoorde de man brullen dat hij garantie had en dat hij de schade vergoed wilde hebben.

Hij maakte veel lawaai, maar Luigi overtrof hem met gemak. De autohandelaar zei dat de garantie alleen de banden gold en niet de uitlaat en evenmin het koelsysteem.

De gezette man was het daar niet mee eens en dat begon hij omstandig uit te leggen, tot groot genoegen van de omstanders die zich niet met de ruzie bemoeiden, maar keken of ze dagelijks vijfhonderd van dit soort kleine onenigheden meemaakten.

Livi wachtte niet lang en stootte de lange man aan. ‘Ben jij Luigi?’

De autohandelaar keek op hem neer. ‘Wie ben jij?’

‘Livi. Je moet de groeten hebben van Turi uit Milaan.’

Luigi aarzelde even, knikte toen en veegde de gezette man tegenover hem aan de kant alsof hij een hinderlijke mug was. Hij maakte een gebaar met het hoofd.

‘Kom mee naar dat café daar.’

Achter elkaar liepen ze het plein over naar een klein café met een terras dat net groot genoeg was voor twee tafeltjes en zes stoelen.

Luigi ging zitten en trok met zijn tenen een stoel voor Livi bij.

‘Chianti?’

Livi knikte. Aan de rand van het plein zag hij de gezette man wilde bewegingen maken en daarna weglopen.

Luigi leek geen belangstelling te hebben voor zijn oude klant. Hij haalde wijn en ging houterig zitten.

Nu pas zag Livi wat er zo opvallend was aan de man. Hij was lang, maar dat was het bijzondere niet. Het was de vreemde manier waarop hij was gebouwd die hem tot een speciale ver-

schijning maakte. Zijn benen waren veel langer dan normaal en zijn bovenlichaam was kort. Zittend leek hij een man van gemiddelde lengte, alleen had hij moeite zijn lange benen op het kleine terras kwijt te raken.

Luigi schoof zijn voeten onder het tweede tafeltje en keek Livi aan.

‘Jij hebt iets moois?’

Livi knikte. ‘Ik heb een Volvo 343 DL, met schakelbak en versnellingsbak achterin.’

‘En met een Nederlands nummerbord.’

Livi kneep zijn ogen samen tot spleetjes. Dus dat wist deze autoscharrelaar al. ‘Ja,’ zei hij.

‘Hoe kom je eraan?’

‘Gekregen van mijn tante voor mijn eindexamen.’

Luigi knikte. ‘Aardige tante.’

Livi maakte een gebaar. ‘Helaas, ze is ziek en ik wil de auto verkopen om haar ziekenhuisrekening te betalen.’

Luigi knikte weer. ‘Edel van je. Je wilt dus geld.’

‘O, ja,’ zei Livi. ‘Ik wil geld, en een andere auto en een paspoort.’

Luigi nam een slok en keek een tijdje naar het plein waarop nieuwe woedeuitbarstingen te horen waren.

‘Zo, zo. Dat is nogal wat.’

‘Die Volvo is een dure wagen en hij is splinternieuw.’

‘Wat voor auto wil je terug.’

‘Een oude. Sportmodel als het kan. Hij hoeft niet te blinken, maar hij moet rijden. Als je denkt dat ik in een van die kneuzen stap die daar staan dan ben je gek.’

‘Denk ik niet,’ zei Luigi. ‘Denk ik helemaal niet. Ik heb net met Turi gesproken dus ik weet beter. Blijf rustig zitten, ik moet bellen. Paspoorten hangen hier niet aan de platanen.’

Drie uur later was Ivo Livi in het bezit van een oud, maar bruikbaar paspoort dat oppervlakkige controle wel zou overleven. Hij had bovendien een bedrag van duizend gulden aan lire en een negen jaar oude Lancia Delta met open kap. De auto blonk niet, maar de motor maakte een solide geluid en er boog niets door toen hij instapte.

Livi was de eerste straat nog niet uit of Luigi zat al in de Volvo. De lange man was van plan de auto meteen naar een garage te rijden, maar nog voor hij de motor kon aanslaan kwam een collega naar hem toe met het bericht dat er een klant was voor een overjarige Rover die al vier maanden in de verkoop stond. Luigi zuchtte en stapte uit. Van die Rover had hij al tijden buikpijn. Hij had er meer voor betaald dan de auto waard was en hoe eerder het ding verdween hoe beter. Hij liep naar de aspirant-koper en vergat dat hij de Volvo weg wilde rijden. Na een uur kwam hij wel op de gedachte om de Nederlandse nummerplaten te verwijderen, maar daar bleef het bij.

Jan en Arie hielden zich die ochtend geruime tijd bezig met een voor smokkelaars klassiek probleem, namelijk de vraag: hoe krijg ik op klaarlichte dag mijn spullen, in dit geval twee wapens, de grens over.

‘Taxi,’ zei Arie toen ze op de parkeerplaats voor het motel stonden. Ze hadden hun bagage en die van Bob in twee koffers gepropt (waardoor Jan Prins met spijt in zijn krenterige hart het pronkkoffertje van Borrini op zijn kamer moest laten staan) en ze hadden afgerekend.

‘Taxi,’ zei Arie weer. ‘Ik geloof nooit dat ze aan de grens taxi’s gaan onderzoeken.’

‘Juist wel,’ beweerde Jan. ‘Als twee lichtbeschadigde knapen zoals wij zich per dure taxi laten vervoeren dan loopt dat in de gaten.’

‘Auto huren, dan.’

‘Dat nooit,’ zei Jan vastberaden. ‘Heb je er met je gulle hoofd enig idee van hoeveel geld we gedurende dit slodderavontuur hebben uitgegeven en hoeveel er nog in kas is?’

‘Nee, maar ik verwed er een valse lire onder dat jij het weet.’

‘Ik weet.’ Jan keek grimmig. ‘Een huurauto kan er niet af, zeker niet als je er de grens mee over moet. Dat kost een fortuin aan borg. We hebben bovendien tijd genoeg. We nemen gewoon een trein.’

Maar daar voelde Arie niets voor. 'Met de trein gaan is vragen om moeilijkheden,' hield hij vol. 'De douane stapt op de laatste halte in Italië in en stapt op de eerste stopplaats in Frankrijk uit. Gedurende die tijd kunnen ze rustig alle bagage onderzoeken.'

'Bus?'

'Ook slecht. Als we pech hebben zitten we als enige buitenlanders tussen allemaal Italianen. Wie zouden dan de klos zijn bij controle, denk je?'

Bleef dus over de autoweg. Over de route langs de kust bewogen zich inwoners van vrijwel alle landen van Europa en een paar Nederlandse jongens meer of minder zouden niet opvallen.

Jan zuchtte van opluchting. 'Liften dus.'

'Liften,' gaf Arie toe, maar hij zei het met een bezwaard gemoed. Arie was iemand die op zijn gevoel afging en dat gevoel zei dat ze zo snel mogelijk naar de Franse Rivièra moesten.

Hij wist dat Jan niet zo gesteld was op wilde, onberedeneerbare gevoelens. De zuinige Prins ging het liefst uit van harde feiten, vooral als ze goedkoop waren en het was niet te verwachten dat hij belangstelling zou hebben voor het onheil dat Arie voor zijn geestesoog zag zweven.

'Daar krijgen we voor honderd gulden spijt van,' zei Arie tegen zichzelf. Hij zuchtte en volgde zijn vriend.

Het werd in snel tempo warmer en de frisse lucht begon plaats te maken voor de zware lucht van autodampen die boven het wegdek bleven hangen.

Arie en Jan kregen ruime gelegenheid liters van die dampen in te ademen, want erg vloten deed het liften niet. Er waren honderden vrachtwagens op de weg en duizenden vakantie-gangers, maar de toeristen hadden hun auto tot de nok toe volgeladen en de vrachtwagenchauffeurs leken geen zin te hebben in passagiers.

Na een uur had Arie er genoeg van. Hij viste een paar bankbiljetten uit zijn broekzak en begon ermee te zwaaien. Jan zag

het en klemde zijn kaken op elkaar. Hij nam zich voor geen cent bij te dragen aan het ongetwijfeld te grote bedrag dat zijn dikke vriend vrijwillig aan automobilisten zou afstaan en hij ging met een verongelikt gezicht in de berm zitten.

Arie keek geen moment naar Jan. Hij zwaaide met het geld en ging daarmee meer dan een half uur stug door, er langzaam van overtuigd rakend dat geen Italiaan op deze dag een cent wilde verdienen.

Het enthousiasme waarmee hij zijn arm omhoog hield werd snel minder en na verloop van tijd stak hij alleen nog een duim uit, nauwelijks lettend op de auto's die aan kwamen zoeven.

Hij merkte pas dat een bestelauto remde toen Jan een schreeuw gaf. Vijftig meter achter hem was een crème Fiat-bestel naar de rand van de weg gereden. Een ogenblik gebeurde er niets, toen vloog een deur open en kwamen een jongen en een meisje naar buiten met een vaart alsof ze per katapult waren afgeschoten. In de auto klonk lawaai.

'Schreeuwt daar iemand?' vroeg Arie, terwijl hij naar de jongen en het meisje keek.

'En niet zo'n beetje ook. Hola, wat is dat?'

Er klonk meer lawijt in de bestelwagen, gevolgd door het geluid van twee rugzakken die naar buiten werden gesmeten. 'Ruzie,' stelde Arie vast.

'Lifters die niet langer welkom zijn,' zei Jan. 'Het lijkt me niet dat we bij die chauffeur veel kans hebben.'

Arie deed een stap in de richting van de Fiat. Hij keek gespannen naar de linkerkant. Zwaaide daar iemand? Hij pakte zijn koffer.

'Kom op, Jan. Die chauffeur wenkt.'

Op een sukkeldraf liep hij naar de bestelwagen. Achter het stuur zat een man met een hoed op en een zonnebril die zijn halve gezicht verduisterde. Hij zei iets in het Italiaans.

Arie wees naar het binnenste van de bestel en daarna naar zichzelf. 'Ik? Wij?'

De chauffeur knikte en liet ratelend Italiaans horen.

'Mooi,' zei Arie. 'Goed zo. Bene.'

Hij wenkte Jan, liep om de auto heen en stapte in. Achter zijn

rug hoorde hij de twee lifters protesteren, maar hij weigerde zelfs maar om te kijken. Hij zag dat achter de chauffeursstoel een tweepersoonsbank was bevestigd en zeeg erop neer. Naast hem zag hij het hoofd van een weifelende Jan.

‘Mogen we echt?’

‘Schiet op, rund. Deze vent rijdt al weg.’

Jan sprong in de auto, terwijl de chauffeur gas gaf. Hij sprak nog steeds aan een stuk door en maakte driftige gebaren met zijn rechterhand.

Jan wees op zijn hoofd. ‘Is die man een beetje, eh...’

Arie knikte. ‘Vast. Absoluut. Iedereen die op deze manier van lifters wisselt is geschift. Misschien gooit hij ons er straks ook weer uit, maar voorlopig rijden we. Ga zitten en houd je gezicht.’

‘Waarom praat die man? Wat zegt’ie?’

Arie schurkte met zijn schouders tegen de stoelleuning. Het zweet parelde op zijn voorhoofd en van het korte sukkeldrafje was zijn hemd aan zijn rug gaan kleven.

‘Wat kan het je schelen. Misschien is deze chauffeur een van die vreemde vogels die gewoon de hele dag door kletsen zolang er iemand in de buurt is die zou kunnen luisteren.’

Jan keek nadenkend. ‘Net zoals sommige mensen de hele dag de radio aanhebben zonder dat ze er ook maar iets van horen?’

‘Precies, vriend Jan. Alleen is die zonnebril daar zijn eigen radio.’

‘Frisse morgen,’ zei Jan vol ontzag. ‘Dan hoop ik niet dat hij over meer dan één zender beschikt. Straks gaat’ie zingen.’

Bij een benzinepompstation tussen San Remo en Ventimiglia stond Ivo Livi met gefronste wenkbrauwen naar zijn pasverworven Lanci te kijken. Hij had net twee liter olie in de motor laten gooien en dat was wel een beetje veel voor een tocht van nauwelijks twaalf kilometer, vond hij.

Hij liep naar het winkeltje naast het pompstation en sloeg enkele extra blikken olie in. terwijl hij wankelend naar buiten kwam zag hij op minder dan vijftig meter afstand een crèmekleurige Fiat-bestelwagen over de autoweg rijden. Aan de

auto was niets opvallends te zien, maar Livi vroeg zich wel een ogenblik af waar het geklets vandaan kwam dat hij vaag hoorde.

Met horten en stoten op weg naar Frankrijk

Op een tijdstip waarop de ochtend nog zo hol was dat geen kip van haar stok wilde komen, sjokte Bob Evers moeizaam voort over een steile weg. Het kostte hem moeite om op de been te blijven, want hij was voorzien van knikkende knieën en een hoofd dat aanvoelde als een overrijpe vrucht. Aan zijn rechterkant zag hij de lucht langzaam helder worden en uit struiken langs de weg schoot af en toe een vogel te voorschijn die opgewekt kwetterde.

Hij liep op dat ogenblik over een flank van de Ceppo en dat is een berg van meer dan 1600 meter hoogte, maar dat wist hij niet. Dat hij de verkeerde kant opliep wist hij evenmin.

Hij was koud en had honger en het enige dat hij wilde was de aanblik van een woning. Hij had er geen idee van wat hij daar zou moeten doen, maar hij was bereid zich op de drempel te laten vallen en net zolang met de handen over zijn buik te wrijven tot hij eten en drinken had.

Het duurde meer dan een half uur voor hij andere geluiden hoorde dan die van vogels.

Hij bleef staan en hield het hoofd schuin. In de verte hoorde hij metalen voorwerpen die tegen elkaar sloegen en het gebok van een dieselmotor.

Een tractor, dacht hij. Toen hij er zeker van was dat het geluid dichterbij kwam ging hij voorzichtig aan de kant van de weg zitten, een hand tegen de immense bult achter zijn oor gedrukt; het had geen zin om over een steile weg naar een voertuig te lopen als dat voertuig bezig was naar jou toe te komen. Het duurde nog een hele tijd voor de tractor bij hem was en een tijdlang was Bob bang, dat hij zich had vergist en dat het voertuig een andere kant uit ging. In de bergen is het nu eenmaal moeilijk om aan de hand van geluid een richting te bepalen.

De tractor bleef op minder dan een meter van Bobs voeten staan. Het gerinkel hield op, maar het bokkebok van de motor

bleef doorgaan en weerklonk als doffe plofjes tegen de bergwanden.

Bob keek schuin omhoog en de bestuurder van de tractor keek naar beneden. Geen van beiden waren ze enthousiast over de aanblik.

Bob zag een oude man, met een onooglijk jagershoedje diep over de ogen, die zat op een overjarige tractor, waarachter een kar hing die was volgeladen met stalen vaten. De bestuurder keek naar een gehavende jongen die zat te bibberen.

De bestuurder zei het eerst iets. Hij spuwde krachtig op het rechterspatbord van de tractor, trok een gezicht alsof hij het merkwaardig vond dat hij de weg had gemist en sprak een absoluut onverstaanbare volzin.

Bob kon niet eens de klinkers van de medeklinkers onderscheiden. Hij probeerde het ook niet. Hij spreidde zijn armen en zei: 'Help.'

Nu is 'help' een woord waarin je in menig taal terecht kunt, maar de strekking ervan ging geheel aan de man voorbij.

Hij spuwde weer en ging over op langdurig staccato-Italiaans.

Bob schudde het hoofd. 'Help me,' zei hij. 'Help. Police.'

In de meeste talen in Europa is het woord voor politie sterk gelijkend op 'police'. In Italië is dat met 'polizia' ook het geval. Niet echter hier op deze berg en bij deze man. Hij haalde de schouders op en begon onder zijn hoed te krabben.

Op dat ogenblik begon Bob te overwegen om de man eenvoudig van zijn tractor te sleuren en het voertuig te lenen. Hij kwam daar echter van terug toen hij zag dat de man een buks tussen de vaten vandaan haalde en over zijn knieën legde.

Bob zuchtte. 'Police. Po..li..ce. Help.'

Nu scheen de man een licht op te gaan. Hij legde een hand achter een oor en keek vragend.

Bob zoog een teug lucht in en brulde op volle kracht: 'Police. POLI...' Hij hield op en zeeg kreunend in elkaar met een gevoel of zijn hoofd dreigde te exploderen.

De man keek hem nadenkend aan, knikte toen en zei: 'Carabinieri.' Hij deed dit maal zijn best om het woord er duidelijk uit te krijgen en Bob verstond drie van de vijf lettergrepen.

Hij had er geen idee van wat 'carabinieri' betekende, maar knikte voorzichtig.

De oude man legde de buks weg, schoof zijn hoed op de goede plaats en wenkte naar de vaten.

'Zitten?' vroeg Bob.

De man wenkte weer en startte de motor. Langzaam begon hij weg te rijden in de richting vanwaar Bob was gekomen.

De Amerikaan aarzelde niet. Hij stond op en hees zich op de kar. Daarna was hij hoofdzakelijk bezig om ervoor te zorgen dat hij geen vingers af liet knellen door de hotsebotsende vaten die niet op een vlakke bodem stonden, maar op een stel planken van ongelijke dikte die angstwekkend doorbogen.

De tractorbestuurder keek geen moment om en reed in kalm tempo naar Ceriana waar hij Bob afleverde aan een plechtig kijkende man in een prachtig zittend bruin uniform.

Voor hij weer op zijn tractor stapte keek hij Bob aan en zei een woord. 'Carabinieri.' Daarna reed hij weg.

Voor de tweede keer ontstond er kortsluiting en ditmaal niet alleen door taalproblemen. Italië kent twee soorten van politie. De ene heet 'polizia' en de andere 'carabinieri'. De polizia is vooral te vinden op de wegen en de carabinieri heerst in de dorpen. In grotere plaatsen en steden vind je beide politiediensten. Ze werken naast en vooral door elkaar en ze gunnen elkaar het licht in de ogen niet.

Bob had te maken met een trots lid van de carabinieri, maar hij besepte het niet. Het bruine uniform deed hem denken aan iemand die de kost verdiende in bossen of bergen en hij had geen zin om met prikkend hoofd moeilijk te gaan doen tegenover de plaatselijke houtvester of koddebeier.

Hij negeerde alle onverstaanbare zinnen en hield zich bij zijn beginrepertoire. 'Help,' zei hij. 'Police.'

De man tegenover hem reageerde vooral op het laatste woord en Bob vond dat een verheugend teken. Hij vergat zijn hoofdpijn en sprak steeds vaker en steeds harder het woord 'police' uit.

Het duurde lang voor hij begreep dat de man tegenover hem er uitermate kwaad van werd. Eerst begon zijn grote fan-

tasiepet te trillen, daarna zijn wangen, vervolgens zijn snor en, na verloop van tijd, zijn handen. Toen hij zover was deed hij wat van een agent verwacht mag worden: hij trad handelend op. Hij gaf een snauw, greep Bob bij een arm en begon aan hem te trekken.

‘Ho, wat,’ riep Bob. ‘Kalm een beetje.’ Hij zette een been schuin vooruit en begon terug te trekken.

‘Grrr,’ zei de agent.

Daarmee was het interessante deel van het gesprek voorbij en begon een wedstrijdje armtrekken.

Bob was het slechtst af. De agent had hem pijnlijk bij een onderarm en begon langzaam te draaien. Hij sloeg daarbij beide handen over elkaar en kneep zo hard hij kon.

Bob trok aanvankelijk recht naar achteren, maar na verloop van tijd moest zijn bovenlichaam met zijn arm meedraaien en dat had tot gevolg dat hij met zijn voorste been de greep op het wegdek verloor. Hij voelde zijn standbeen wegslijpen en kon alleen voorkomen dat hij tegen het asfalt sloeg door met zijn vrije hand op de weg te steunen.

De agent bleef doordraaien en toen Bob vrijwel plat op de weg lag haalde hij een even slimme als succesvolle truc uit. Hij liet beide handen los en sprong op Bobs rug.

Hiermee was de wedstrijd afgelopen.

Bob zag in dat hij geen schijn van kans had om de man van zijn rug te gooien en hij bleef liggen. Het was al moeilijk voor hem om te voorkomen dat de pijnlijke kant van zijn hoofd over het asfalt ging schuren.

Hij ademde zwaar in en uit en vroeg zich af waar hij het aan had verdiend om als een stuk edelwild voortdurend tegen de vlakke gemept te worden. Toen hij achter zich gerammel hoorde, gevolgd door een scherp geklik en gekraak protesteerde hij niet eens, al wist hij heel goed wat er gebeurde.

Het geklik werd veroorzaakt door handboeien die dichtgingen en het gekraak was van het uniform van de agent die met een soepele beweging opstond.

Bob zuchtte diep en kwam ook overeind. Hij begreep dat hij er niet langer bang voor behoefde te zijn dat hij geen contact

met de politie zou krijgen, maar dat was zijn enige troost. Wat hij zich nu afvroeg was wat de politie met hem zou doen.

Het opvallende aan de hele trekpartij was dat het een wedstrijd zonder toeschouwers was geweest. In heel Ceriana was niemand op straat en er kwam gedurende Bobs verblijf in het stadje ook niemand een teen buiten de deur steken.

Nu moet natuurlijk wel worden toegegeven dat de Amerikaan er niet opvallend lang verbleef. De agent pakte hem zo gauw hij stond opnieuw bij een arm en duwde hem in een kleine auto. De man voelde zich uitermate tevreden. Hij was zijn dienst net begonnen en was meteen voorzien van een weerspannige buitenlander die wilde vechten in plaats van praten, het kon niet mooier. Zulk een buit diende getoond te worden aan collega's en aan brigadiers, inspecteurs en als het even kon een echte commissaris. Helaas waren er geen inspecteurs en commissarissen in een plaatsje als Ceriana, die waren alleen maar in steden als San Remo. Daar ging de agent met plezier naar toe. San Remo had veel strand en er was meer te beleven dan in de uitlopers van de Alpen. Hij zette het zwaarlicht en de sirene aan en reed met een verwoestende snelheid over de smalle bergwegen naar de kust.

Het was nu vrijwel licht en de dennen vormden een golvende groene deken in de dalen en tegen de wanden van de bergen, maar Bob had er geen oog voor. Hij vroeg zich niet eens meer af wat er gebeurde, maar liet zich lijdzaam meevoeren. Wat hem betref werd hij van markt tot markt gevoerd als bezienswaardigheid, of als menselijke lawine van een van de hoge, besneeuwde Alpentoppen geduwd. Hij sloot zijn ogen en viel zowaar in slaap.

Hij werd wakker in het centrum van San Remo op de binnenplaats van het hoofdbureau van de carabinieri op het ogenblik waarop drie agenten tegelijk aan hem begonnen te sjorren. De middelste van de drie was de agent uit Ceriana die zichzelf steeds belangrijker was gaan voelen. Hij had zich er gedurende de autorit van weten te overtuigen dat hij een belang-

rijke crimineel had overmeesterd. Hij zag in Bob een van de jeugdige misdadigers die het grensgebied tot werkkerrein hebben uitgezocht en die af en toe, als de kust te gevaarlijk wordt, uitwijken naar de bergen.

Helemaal onbegrijpelijk was die gedachtengang niet, want een gebied als de Rivièra trekt lieden van allerlei slag die van plan zijn in korte tijd veel te rijk te worden. In elke dure badplaats zijn bendes van de meest vreemdsoortige samenstelling. Jeugdige werknemers die het vak willen leren zijn er ook in flinke aantallen.

Toen de oude tractorbestuurder Bob bij de agent afleverde had de jongen niet bepaald het uiterlijk van een frisse Amerikaan gehad. Hij was toen al moe, stoffig en uitgerust met een buitenmodel hoofd dat in een opsporingsblad een ereplaats zou hebben gekregen. Bovendien had hij zich verzet bij zijn aanhouding en dat alleen al was ernstig verdacht. Dat Bob niet had geweten dat hij was aangehouden en dat hij zelfs niet had vermoed dat hij met een politiemann te maken had gekregen, dat waren kleinigheden waar de agent uit Ceriana zich niet mee vermoeide. De man liep zegevierend achter Bob aan het bureau binnen en bleef dicht in diens buurt.

De nieuwe arrestant werd voorgeleid aan een brigadier die achter een verhoogd bureau zat en met gefronste wenkbrauwen neerkeek op de politiemannen die rond de gehavende jongen stonden. Hij wenkte de carabinieri weg en keek Bob aan.

Toen hij genoeg had van het kijken, maakte hij een breed gebaar met een hand, overduidelijk het teken van: nou, vertel het dan maar.

Bob aarzelde enkele tellen en zei toen voor de zoveelste keer: 'Police.'

De brigadier knikte.

'Help,' zei Bob.

De brigadier zakte een stukje onderuit op zijn stoel en knikte weer.

Op dat ogenblik kreeg Bob de inval van de dag. 'Kidnap,' zei hij. Dat woord ging er van voor tot achter in als zoete koek.

De brigadier schoot overeind. 'Kidnap?'

'Kidnap,' herhaalde Bob.

'Inglese?' vroeg de brigadier, die ineens in Bob een Engelsman zag.

'Kidnap.'

De brigadier begreep dat hij op deze manier niet verder kwam. Hij keek Bob weer een tijdje aan, kwam tot de conclusie dat hij absoluut te maken had met een Engelse toerist en belde een inspecteur.

De inspecteur was even dik, maar had meer snor. Hij had ook meer inzicht. Hij keek op zijn gemak rond, liet de agent uit Ceriana zijn verhaal vertellen en beval toen de handboeien los te maken.

'Gekken,' zei hij in tamelijk redelijk Engels. 'Allemaal gek hier.' Hij wees met zijn hoofd naar Bob. 'Kom mee, jij.'

In een kleine, volledig kale kamer, bleef hij staan.

'Vertel op. Wat is dat voor onzin over kidnapperij?'

Bob wreef over zijn polsen. 'Niks onzin. Ik ben overvallen, beroofd en ergens op een bergweg uit een auto gegooid. Is dat kidnapperij of niet.'

Dat was kidnapperij, vond de inspecteur. Weliswaar niet van het soort waar veel en spannend politiewerk voor nodig lijkt, maar toch wel iets om even bij stil te staan.

'Wie heeft je overvallen.'

'Weet ik niet.'

'Waarom ben je overvallen. Had je veel geld bij je?'

'Vrijwel niets. Een koffer en een paar honderd gulden.'

'Waar ben je overvallen?'

'Bij een motel aan de autoweg.'

Veel langer duurde het gesprek niet. Het was de inspecteur helder als de blauwe ochtendlucht dat hier geen sprake was van een sensationele situatie, alleen maar van de zoveelste beroving in toeristentijd.

Hij ging weg om de agent uit Ceriana teleur te stellen met de mededeling dat er niets moois aan de hand was en haalde toen koffie. Uit een trommeltje nam hij een stuk brood met salami mee.

Bob verzwoeg brood en koffie in minder dan geen tijd en ging daarna op de grond zitten.

De inspecteur zuchtte, liep weg en kwam terug met twee stoelen. 'Ga zitten. En nu het hele verhaal. Waar kom je vandaan?'

Bob hoefde niet eens na te denken over zijn verhaal. Praten over vrachtwagens vol bont, gangsters, koelcellen en gesprekken aan de Franse Rivièra was uitgesloten.

Niets zo goed als een simpel en oncontroleerbaar verhaal, vond hij en hij vertelde dat hij een lifter was die zijn vakantie in Frankrijk en Italië wilde doorbrengen.

Hij had er helaas geen idee van wie hem had neergeslagen. Hij kon jammer genoeg ook niet bewijzen dat hij pas een dag in Italië was, want zijn pas was gesloten. Het enige wat hij kon laten zien was een bult als een biljartbal en of de inspecteur misschien dacht dat hij zichzelf had neergemept.

Dat dacht de inspecteur niet, maar hij wilde wel een en ander controleren. Het gevolg was dat er telefoontjes van San Remo naar Pittsburgh, Pennsylvania gingen alwaar Evers senior uit bed werd gehaald om informatie over zijn zoon te verschaffen. Evers was even slim als kortaangebonden en hij beperkte zich tot zo kort mogelijk antwoorden. Ja, hij wist dat zijn zoon in Europa was. Inderdaad, het was met zijn toestemming. Nou en of, zijn zoon had geld; eigen geld op eigen rekeningen. Hij, Evers, zou de Italiaanse politie zeer erkentelijk zijn als deze zijn zoon een nieuw identiteitsbewijs zou willen verstrekken en of hij nu weer kon gaan slapen.

Het gebel duurde uren en in die tijd werd de inspecteur steeds ongeïnteresseerder. De aardigheid was er voor hem af nu er geen klopjachten gehouden behoeften te worden of diepgaande onderzoeken gepleegd. Hij zorgde voor een officieel gestempeld bewijs waarin stond dat Bob Evers, inwoner van de United States of America, echt bestond en belde toen een agent die enig Engels sprak.

'Dit is Antonio Mattei,' zei hij tegen Bob toen de agent in de deuropening stond. 'Hij gaat met je mee naar een bank. Je vader heeft beloofd geld over te maken en dat kun je ophalen.'

Met het papier dat je hebt gekregen kun je de grens over. Wil je snel een nieuwe pas dan moet je naar het Amerikaanse consulaat. Nog vragen?’

Bob knikte. ‘Ik wil een auto. Kan ik met dit papier in de hand een auto huren?’

De inspecteur schudde het hoofd. ‘Niet waarschijnlijk. Geen garage zal dat doen.’

Bob knikte kort. ‘Oké, alright. Is er bezwaar tegen dat ik een auto koop?’

‘Geen enkele.’

‘Fijn,’ zei Bob. ‘Heerlijk. In een auto is de kans dat ik weer tegen mijn hoofd geslagen wordt of tegen het wegdek geduwd iets kleiner, hoop ik. Lekker land is dit voor lifters.’

‘Tja,’ zei de inspecteur zuur, en hij wees naar de deur.

Ook het geld halen duurde enige tijd en het was louter aan de aanwezigheid van Antonio Mattei te danken dat Bob dollars en lires kreeg. Tegen de tijd dat hij met een bundel bankbiljetten in zijn zak op het weelderige bordes voor de bank stond was het middag en had de zon de stenen tot blaarhitte opgewarmd.

Bob had genoeg van Italië in het algemeen van carabinieri in het bijzonder. Hij had ook genoeg van vervoerproblemen..Waar kan ik een auto kopen,’ vroeg hij.

Agent Mattei weifelde. ‘Een nieuwe?’

Bob schudde het hoofd. ‘Natuurlijk niet. Ik ben niet gek. Ik heb gezien hoe jullie hier met auto’s omgaan. Ik wil een tweedehands. Niet al te duur.’

Mattei dacht na. ‘Er is een automarkt,’ zei hij onzeker, ‘maar...’

Bob liet hem niet uitpraten. ‘Daar moeten we zijn. En wees maar niet bezorgd over de technische kant. Er is geen handelaar die mij een wrak aansmeert. Waar moeten we heen.’

Mattei haalde zijn schouders op en stak zonder links of rechts te kijken een brede weg over waar honderden automobilisten over raasden alsof ze oefenden voor een grand prix.

Op de hoek van de automarkt waar het geruzie nu van alle kanten leek te komen, tikte Bob agent Mattei op een schouder.

‘Blijf liever hier staan,’ zei hij. ‘Als ik met een agent rond ga lopen dan verkoopt niemand me een auto.’

Mattei knikte en wandelde naar een terras.

Bob wachtte tot de agent zat en liep toen de markt kriskras over.

Bij zijn tweede ronde zag hij de Volvo. Hij schrok niet eens.

Een Volvo, dacht hij sullig. Dat ding lijkt op die van ons.

Hij slenterde erheen en zag dat de wagen geen nummerplaten

had. Pas toen voelde hij liters nattigheid. Hij bleef staan en begon

de auto van voor tot achter te bekijken. Was het dezelfde wagen?

Jazeker, stelde hij vast. Het was de Nederlandse Volvo. Hoe in

de wereld kwam dat ding hier?

Maar daar behoefde je natuurlijk geen genie vol sproeten voor te

zijn, vond hij. Een groot deel van de gestolen auto's komt vroeg

of laat op een automarkt.

Bob bedwong zijn aanvechting om agent Mattei op te halen en

zijn eigendom terug te eisen. Hij besepte op tijd dat hij daarmee

radicaal vast zou lopen. Ten eerste kon hij niet bewijzen dat de

auto van hem was en ten tweede had hij kort te voren aan een

inspecteur uitbundig verklaard dat hij een lifter was.

Arme Jan, dacht hij. Hij zal over zijn toeren raken als hij het

hoort, maar ik zal de auto moeten terugkopen.

Hij liep naar de Volvo en deed wat adspirant-kopers doen: hij

schopte tegen de banden, wreef over de lak (daarbij de palm van

zijn hand brandend) en tuurde door de vuile ramen naar het

dashboard.

Binnen drie minuten stond een lange man naast hem.

‘Comprare?’ vroeg de man. Kopen?

Bob had geen zin in nieuwe misverstanden. Hij wees op zijn

borst en zei: ‘American.’

De lange man lachte vriendelijk en verdween.

Hij kwam terug met een morsig mannetje dat iets sprak wat leek

op een Engels Cockney-dialect.

‘Kopen?’ vroeg hij.

Bob knikte. ‘Als de nummerborden er zijn.’

Het mannetje vertaalde de zin en de lange man knikte snel.

‘De echte nummerborden,’ zei Bob met een gezicht of hij poker speelde.

De lange man keek hem scherp aan.

‘Hollandse nummerborden,’ vulde Bob aan.

De lange man was nu over de schrik heen en keek onverschillig.

‘Kan ik aankomen.’

‘Hoeveel kost die wagen?’

‘Negenduizend dollar.’

Bob gaf een schreeuw die een kwart van de markt in diepe stilte hulde. ‘Negenduizend? Jij gek. Duizend. Voor de moeite.’

De tolk leek het bedrag te vertalen met een brok in de keel.

De lange man begon weg te lopen, maar draaide zich op de hakken om toen Bob het woord politie uitsprak.

Bob voelde dat het nu tijd was om krachtig door te pakken. Hij trok een grimmig gezicht, pakte de tolk bij een mouwen zei: ‘Ik zal langzaam en duidelijk praten, zodat jij het goed kunt vertalen. Die auto is mijn eigendom. Hij is vannacht gestolen. Ik weet dat, die lange vent daar achter je weet het, en Antonio Mattei, een agent van politie weet het ook. Mattei zit daarginds op een terras. Of ik krijg die auto voor duizend dollar of we gaan met ons allen gezellig naar het politiebureau aan een inspecteur vertellen waar de Volvo de afgelopen twaalf uur geweest kan zijn. Begrepen?’

De tolk begreep het opperbest en de lang man had maar een heel korte vertaling nodig om het ook te snappen. Hij verdween in de richting van het terras, maar was snel terug.

‘Oké,’ zei hij en hij keek gekweld.

Een kwartier later zat Bob op de hete zitting van de Volvo.

‘En nu wegwezen, Bobbie,’ zei hij tegen zichzelf. ‘Eten en drinken kopen en zo snel mogelijk dit land uit.’

Hij startte de motor, gaf een tik op de claxon en schoot de weg op. Hij dacht er niet eens aan om even tegen Mattei te zeggen dat hij een uitstekende auto had gevonden.

Jan en Arie hadden zich nog geen vijf kilometer in de crèmekleurige Fiat-bestel laten vervoeren of ze begonnen het gevoel

te krijgen dat ze langzaam gek werden.

De chauffeur sprak niet alleen aan een stuk door, hij veranderde ook voortdurend van tempo en toonhoogte.

‘Hij repeteert,’ zei Jan. ‘Hij doet mee aan een toneelstuk en hij oefent zijn tekst.’

Arie schudde het hoofd. ‘Bestaat niet. Zo praat geen toneelspeler, hooguit een lid van de hoorspelkern. Moet je horen, hij stikt haast in zijn eigen woorden.’

‘Toch is het een bestaande tekst,’ zei Jan hardnekkig. ‘Een stuk uit een boek of zo.’

Arie grinnikte. ‘Misschien citeert hij een opera en barst hij straks in een aria uit.’

Jan keek hem getroffen aan. ‘Lierelore, zouden we in de auto van een beroemde tenor zitten? Het stikt hier in Italië van de zangers. Zal ik zijn naam vragen?’

‘Zou ik niet doen,’ zei Arie. ‘Zou ik beslist niet doen. Je hebt kans dat hij ons achter elkaar op het asfalt gooit. Waarschijnlijk heeft hij ruzie met zijn buurman en oefent hij voor de grote bekvechterij.’

‘Of ruzie met zijn vrouw.’

‘Of hij wil opslag en repeteert een toespraak voor zijn baas.’

Hiermee waren de mogelijkheden vooralsnog uitgeput.

Jan luisterde nog een tijdje, kreeg toen het gevoel dat hij horendol werd en stopte twee vingers in zijn oren.

Hij zat vlak achter de chauffeur en had wat kijkmogelijkheden betreft de keuze uit het lichtkalende achterhoofd van de Italiaan en een klein zijraam.

Jan koos het raam en keek naar de eindeloze stroom auto’s die hen voorbij ging. Het was druk op de autoweg en iedereen behalve hun chauffeur had haast.

Jan zag een niet aflatende rij Fiats, vrachtwagens, bussen en caravans. Hij zag ook... Hij sperde zijn ogen open. Zag hij echt? Hij greep Aries linkerarm en zette er zijn nagels in. ‘Dikke,’ zei hij met bijna verstikte sterm. ‘Dolle veelvraat, daareven zag ik een oranje Lancia voorbij komen.’

Arie keek hem minzaam aan en maakte voorzichtig zijn arm

los.

‘Rustig maar, vriendje Prins. Heb je weer te weinig gegeten vanmorgen. Slaat het Italiaanse gezwets op je lege maag?’

‘Een Lancia,’ herhaalde Jan, terwijl hij glazig naar buiten bleef kijken.

‘Ik heb wel eens een Lada gezien,’ zei Arie vriendelijk. ‘Het is even een schok, maar je komt er over heen.’

‘In die Lada zat vast geen Italiaan die Ivo Livi heet, in die Lancia van daarnet wel,’ snauwde Jan die bij zinnen begon te komen.

Deze opmerking trok Aries belangstelling in hoge mate.

‘Zeker weten?’

‘Natuurlijk, joh. Deze wagen is vrij hoog en ik kijk vanaf deze plaats schuin naar beneden. De chauffeur van een dichte auto kan ik nauwelijks zien, maar die Lancia was open.’ Hij sloeg met een vuist op een knie. ‘Het was die kleine Livi, neem dat maar van mij aan.’

‘Doe ik, jongetje Prins. Doe ik meteen. Dus die kleine bandiet rijdt niet in onze Volvo en ook niet in de Citroën ID. Hij heeft een verse wagen gehuurd.’

‘Of gesnaaid,’ zei Jan. Hij keek naar hun zweetende chauffeur en balde zijn vuisten. ‘Schoot deze vent nou maar op. We raken hoe langer hoe verder achter.’

‘Eigen schuld. Hadden we maar een auto moeten huren, zuinigheidsmaniak.’

Jan keek zijn vriend fel aan. ‘Juist niet, spekheuvel. als we een auto hadden gehuurd dan waren we allang in Frankrijk geweest en dan had ik die Lancia niet eens gezien.’

Daar zat iets in, moest Arie toegeven, maar dat nam niet weg dat er een uiterst ongelukkige situatie was ontstaan. Ze wisten dat Livi nog steeds in de buurt was. Ze wisten in welke auto hij reed en in welke richting, maar het was onmogelijk om hem te benaderen.

Jan zat knarsetandend op zijn stoel.

‘Dit is om gek van te worden, dikke. Als die vent een beetje gas geeft, dan...’

‘Dan nog niks. We kunnen met deze bestel moeilijk een Lan-

cia gaan rammen.'

'Zullen we hem vragen harder te rijden?'

'Hoe? Met jouw Italiaans? Met een woordenboek? Laat naar je kijken. Hij schopt ons de auto uit en dan staan we op het hete asfalt. Blijf alstjeblieft zitten. We moeten eerst de grens over.'

Ter hoogte van Bordighera schoot Arie overeind.

'Daar staat'ie.'

'Waar.'

'Daar, aan de kant van de weg. De Motorkap is omhoog.'

Jan kreunde. 'Panne. Wat een prachtkans om iemand te overvallen.'

Hij sloeg de handen voor de ogen en ging een nummertje zitten wanhopen. Diep in zijn hart wist hij dat ze natuurlijk een auto hadden moeten huren. Niets is zo handzaam als eigen vervoer, zeker als je je in duistere avonturen stort.

Arie wist het ook, maar hij had nu iets anders aan het hoofd dan zijn zuinige vriend te jennen. Zijn computerhersens werkten op volle toeren aan de eenvoudig lijkende vraag: wat nu.

Hij zag meerdere mogelijkheden, maar allemaal waren ze vooralsnog onuitvoerbaar. Eerst moesten ze zonder zelfs maar een minimum aan opzien te baren met hun wapens de grens over. Dat bleek enige tijd te vragen.

Aan de grens waren twee controleposten, een voor personenauto's en een voor bussen en vrachtwagens. Hun chauffeur koos die van de bussen en werd door een nijldige grensbeambte uit de rij gehaald. Hij moest terugrijden en aansluiten bij de andere personenauto's. Om in de goede rij te kunnen komen moest hij een bocht van bijna 360 graden maken en opnieuw invoegen.

Hij deed dat zonder dat zijn monoloog er onder leed. Hij was nu in het stadium van het mompelen en ook dat deed hij op machinegeweersnelheid. Hij draaide de Fiat en wilde net achter een Ford aansluiten toen zowel hij als de bestuurder van de Ford bot op de rem moesten stampen.

Een walmende, naar olie stinkende Lancia had zich in het

gaatje geboord tussen de Ford en de Peugeot daarvoor en was bezig zich ruimte te verschaffen. Die ruimte was er spoedig, want de oliewalm was zo verstikkend dat zelfs douanebeambten hijgend een paar stappen achteruit gingen.

Jan en Arie bogen zich over hun stoelen.

‘Zie jij wat?’

‘Ik zie walm. We weten nu in elk geval waarom hij daarnet aan de kant van de weg stond.’

‘Een leuke pakking, bedoel je.’

‘Zou kunnen, of een paar zuigerveren die niet goed werken. Er komt olie via de benzine in de uitlaat en daar krijg je nu eenmaal een pracht van een walm van. Het is niet mis, zo te zien. Het zou me niets verbazen als die Lancia een liter olie per dertig kilometer verbruikt.’

De rook begon de bestelauto binnen te dringen en Arie kuchte.

‘Die lucht slaat op mijn keel. Zie jij Livi?’

‘Ja, hier links. Hij heeft het aan de stok met een douanier... Hij wordt uit de auto gehaald... Nu laat hij zijn papieren zien... Wat nu?... O, hij gaat terug naar de Lancia... Nu rijdt hij uit de rij naar een plek achter dat kantoor... Hij is uit het zicht.’

Jan gaf het verslag met een stem die steeds luider werd. Hun chauffeur werd er onrustig van en keek met fonkelende ogen om.

‘Kalm, Jan,’ maande Arie. ‘Onze bestuurder denkt dat je met hem wil concurreren.’

Jan bleef turen naar de plek waar Livi achter het kantoorgebouw verdwenen was.

‘Dit is om gek te worden, dikke. Om stierstarnakel knoertgek van de worden. Hij staat daar. Wij staan hier. En we zijn volkomen machteloos.’

‘Als je dat maar weet. Hou je in, over twee minuten zijn we over de grens.’

Ze voelden allebei een lichte druk op de maag van de spanning tot de Fiat naar de witte streep rolde waar een douanebeambte stond te wachten. Rechts van hen stond een stokoude pick-up truck waarvan de inzittenden wanhopig keken naar twee ge-

üniformeerde Franse politiemensen die alle koffers open hadden laten maken en daarin stonden te graaien.

Jan keek er verbaasd naar. 'Is dit de Franse douane al?'

'Wat dacht je dan. Zo gaat het toch overal in West-Europa. Het kan de Italianen niet schelen wie hun land uitgaat, maar de Fransen willen wel weten wie erin komt. Pak je paspoort, Jan. We zijn aan de beurt.'

Ze hoefden hun pas niet eens te laten zien. De douanier keek naar de chauffeur die nu sprak zonder dat hij geluid gaf en wenkte ongeduldig.

'Doorrijden,' zei Jan.

Dat begreep hun chauffeur ook. Hij gaf gas en reed weg alsof hij ineens de verloren tijd wilde inhalen.

Zowel Jan als Arie keek door de achterraut en alletwee zagen ze op een kleine parkeerplaats die met een plastic draad was afgezet een oranje Lancia, gehuld in een licht oliewaas.

Ze keken elkaar aan.

'Pakken we hem hier?'

'Onzin, kan niet. We kunnen geen oorlog beginnen onder het oog van de douane. Die Livi staat hier veiliger dan waar ook.'

'Maar wat dan?'

'Auto,' zei Arie kort. 'We moeten zo snel mogelijk een eigen wagen hebben. En begin niet te zeuren over geld, want je weet dat ik gelijk heb.'

Jan keek moeilijk. 'Je hebt gelijk, helaas. We moeten ons laten afzetten bij de eerstvolgende afrit. Let jij op de borden. We moeten niets tegen die Italiaanse klets zeggen voor we bij een stad zijn, want anders kunnen we nog kilometers lopen ook.'

Vlak voor de afslag Monte-Carlo werden ze dooreen grommende Italiaan de snelweg opgeduwd en daarna was het nog een hele toer om een garage te vinden die een auto wenste te verhuren.

Het lukte in Roquebrune en Jan maakte zich toen al zoveel zorgen over het tijdverlies en de voorsprong die Ivo Livi zonder twijfel zou nemen dat Arie hem discreet verliet om in een onooglijke winkel een ferme voorraad broodjes en chocola in

te slaan.

Hij stond met een zak croissants onder de kin geklemd voor het winkeltje te kijken naar de zon die loodrecht boven een verweerde kerk leek te staan toen Jan kwam aanrijden.

‘Waar zat je. O, juist, ik had het kunnen weten. Lekker duur eten gekocht natuurlijk.’

Arie gaf een knipoog. ‘Aan die auto te zien heb jij net geld uitgespaard. Het kan er dus af.’

Jan keek onzeker naar het versleten binnenste van z’n pasverworven oude Renault-5.

‘Motorisch is’ie goed, dus mekker niet. Ik moest een grote borgsom betalen, bovendien. Die Fransen vertrouwen geen buitenlander.’

Arie keek naar Jans zuinige gezicht. ‘Hoe bestaat het,’ zei hij. Hij duwde de zak met eten op de achterbank en schoof ernaast.

‘Ik pas erin, maar daar is alles echt wel mee gezegd.’

‘Dan zorg je maar dat die spekbuik van je wat kleiner wordt,’ bitste Jan. ‘Welke kant moeten we ook weer op.’

Hij reed vaardig door de smalle straten van het dorp en koos natuurlijk precies de goede route naar de snelweg. Arie keek niet eens mee. Jan mocht zo krenterig zijn dat het lachwekkend werd, rijden kon’ie en gevoel voor richting had’ie ook.

Ze zwegen tot ze de autoweg opdraaiden op de plaats waar ze er ook waren afgegaan.

‘Die Livi halen we nooit meer in, hè,’ zei Jan half boos, half spijtig toen hij had ingevoegd tussen twee grote blauwe vrachtwagens die boordevol geladen waren met boomstammen.

Arie weifelde. ‘Ik weet het niet. Je hebt kans dat hij een hele tijd bij de grens is vastgehouden. Als ze daar zijn auto hebben gecontroleerd dan heeft hij waarschijnlijk veel tijd verloren.’

Jan kreeg hoop. ‘Dus is er kans dat hij nog achter ons zit.’

Arie schudde het hoofd. ‘Gok daar maar niet op. Zo lang duurt het ook weer niet om een Lancia te bekijken, tenzij ze dat ding ter plekke uit elkaar hebben gehaald. In dat geval is Livi de hele dag zoet met ruziemaken met douanemensen en dan valt er voor ons niets te versieren. Ik denk dat hij ons voor

is. Laten we maar duimen dat dat walmding van hem een keer pech krijgt.'

'Juist,' zei Jan en hij drukte het gaspedaal in. 'Even kijken hoe hard deze Renault kan.'

Dat bleek mee te vallen. Ze raasden over de snelweg met een snelheid van ver boven de 150 kilometer per uur zonder dat er al te veel rammelde aan de oude auto en zonder dat de motor een moment haperde.

Jan begon er plezier in te krijgen. Eindelijk had hij eens geluk met het huren van iets dat oud en goedkoop was. Hij wilde er net een flinke schep bovenop gooien toen hij een bord zag dat een parkeerplaats aankondigde. Hij aarzelde vier lange tellen en remde toen scherp af.

Arie zuchtte. 'Wat nu weer. Lag er een kwartje op de weg?'

Nee, een stel edelsproeten,' zei Jan nijdig. 'Ik bedacht me net dat die Livi ook ergens op een parkeerplaats kan staan om olie bij te vullen en in dat geval razen we hem voorbij.'

Arie kreunde. 'Oei. Oeiloei. Dat betekent dat we op elke parkeerplaats moeten stoppen.'

'En bij elk restaurant en bij elk pompstation. Hou je vast, dikke, het wordt een wilde tocht.'

Jan had niets te veel gezegd. Hij reed als een coureur die op drift is geraakt over de autoweg en nam bij elke parkeerplaats en pomp net voldoende gas terug om te voorkomen dat hij spelende kinderen en overstekende volwassenen verzamelde op zijn motorkap. Terwijl hij tussen de geparkeerde auto's doorscheurde keek Arie of hij een oranje Lancia zag. Hij tuurde van links naar rechts tot hij het gevoel kreeg dat zijn hoofd los op zijn kogelgewricht lag.

'Als iemand later vraagt hoe ik Zuid-Frankrijk vond dan kan ik naar eerlijkheid verklaren dat de parkeerplaatsen ruiken naar rubber. Iets rustiger kan ook wel, Janneman. We laten een spoor van vuisten zwaaiende toeristen en woedende pompbedienden na.'

'Klets niet,' zei Jan stug. 'We zijn al voorbij Nice. Denk je er even aan dat we bij Fréjus van de autoweg afmoeten. Daarna komen er alleen smalle wegen en die zitten vol toeristen. Daar

kunnen we helemaal geen snelheid maken.’
‘Livi ook niet,’ zei Arie droog.
‘Grr,’ zei Jan en hij bleef stoer doorrijden.
Een paar kilometer voorbij de afslag Cannes veerde hij op.
‘Hebbes,’ zei hij tevreden. ‘Daar staat een oranje Lancia.’
‘Zowaar,’ gaf Arie toe. ‘Ik geef het ongaarne toe, maar je had gelijk. Er naar toe, Jan, maar rustig graag.’
De Lancia stond voor een gebouw naast een pompstation. Bij bijna elk station in Frankrijk is zo’n gebouw. Je kunt er naar het toilet, je kunt er dingen verkrijgen uit automaten en je kunt levensmiddelen, speelgoed, tijdschriften en mallotige souvenirs aanschaffen in een winkeldeel.
Jan stopte op een meter of vijftig afstand.
‘Is’ie binnen?’
‘Durf ik om te wedden.’
‘Geeft ons dat een kans?’
‘Om hem te pakken te nemen?’ Arie keek somber. ‘Ik weet het niet. Het is hier hartstikke druk. Elke grap loopt hier in vele gaten.’
Jan keek kwaad. ‘Waarom dan al die moeite? We wilden hem hebben en hier is hij. Kom met een plan, log genie.’
‘Tja,’ zei Arie. ‘Ik heb plannen uit voorraad leverbaar, maar de uitvoering ervan wordt helaas een openluchtspel met minimaal honderd toeristen als publiek. We hebben wapens, maar...’
Jan keek naar een gezin dat ijs etend uit het winkeltje kwam.
‘Ik begrijp wat je bedoelt. Een overval uitvoeren is misschien iets te veel van het sensationele.’
‘Precies, en hetzelfde geldt voor alle andere denkbare grappen. Als Livi een grote auto had aangeschaft dan had een van ons kunnen proberen hem daarin te verrassen, maar die Lancia is wel erg klein.’
‘En te open. Ik zie me niet tussen voor- en achterbank kruipen, zonder dat ik het middelpunt wordt van enig volksvermaak,’ zei Jan.
‘Precies. En ik pas niet eens in dat ding.’
Terwijl ze zaten te kijken zagen ze Livi naar buiten komen.

De Italiaan bleef een ogenblik in de deuropening, keek op zijn gemak om zich heen en stapte toen over het portier heen in zijn auto.

Na twee knallen en een onbehoorlijk grote rookwolk sloeg de motor aan.

Jan keek er vol ontzag naar. ‘Het spoor volgen is in elk geval niet moeilijk. De vent zou een succes zijn in het leger. Laat hem een keer voor de troepen langsrijden en iedereen is onzichtbaar.’

Arie pakte een croissant.

‘En volgen maar.’

Jan haalde gelaten de schouders op. ‘Leuk, maar zinloos. Hoe vaak hebben we Livi vandaag al gezien. Zes keer, zeven? Het is onmogelijk om overdag op een autoweg toeren uit te halen. Zet zoiets maar uit je bolle hoofd.’

Arie knikte. ‘Waar brengt ons dat?’

‘Nergens,’ zei Jan, ineens weer nijdig wordend. ‘Absoluut, resoluut en radicaal nergens.’

Arie stak een stuk brood in zijn mond. ‘Le Lavandou.’

‘Le wat?’

‘Le Lavandouhoe. Jij hebt vannacht zo mooi samen met Bob uitgevogeld dat Borrini naar iets mimosa-achtigs in of bij Le Lavandou is. Daar moeten we dus naar toe. Ik heb zo’n licht vermoeden dat we in die plaats Ivo Livi ook wel zullen terugvinden.’

‘Tja,’ zei Jan. ‘Het blijft gokken, maar ik weet ook niets beters.’

Hij startte de Renault en reed rustig weg. In de verte zag hij een blauwachtige rookpluim, maar hij deed geen moeite om Livi in te halen. Hij wist dat de Lancia harder kon rijden dan zijn huurauto en hij had bovendien geen zin om weer machteloos te moeten toezien hoe Livi voor het grijpen leek, maar, beschermd door tientallen luchtig geklede toeristen, volkomen onaantastbaar bleef.

De eerste die in de buurt van Le Lavandou kwam was Livi, wiens auto een liter olie op welgeteld zesenzeventig komma vier kilometer verbruikte. Hij ging met horten en stoten voor-

waarts, steeds een poos op volle snelle snelheid rijdend en daarna weer tijd te verliezen met het bijvullen van het oliereservoir.

Gedurende de hele tocht dacht hij geen moment aan de twee Hollandse jongens met wie hij een dag eerder in Milaan te maken had gehad. Zijn gedachten waren uitsluitend voor de lange Luigi Bagno, autoverkoper te San Remo en voor de manieren waarop hij hem te zijner tijd duidelijk zou maken dat een goede auto een auto is die rijdt zonder dat 'ie elk kwartier een olieinjectie nodig heeft.

Hij werd onderweg één keer waargenomen door een krampachtig slikkende Jan die zag dat behulpzame motoragenten de Italiaan waren komen bijstaan waardoor er weer geen kans was voor stunts. Jan hield daarna wel lange tijd alle langskomende auto's in de gaten, maar de oranje Lancia was er niet meer bij. Hoe langer hij zich afvroeg waar de Italiaan toch kon zijn gebleven, hoe meer zorgen hij zich maakte en hoe krampachtiger hij het stuur beet pakte. Hij weigerde antwoord te geven op vragen en steunde af en toe hoorbaar. Toen hij bij Le Lavandou was trilden zijn handen en zag hij beelden voor zich van een bodemloze put waarin hij uit eigen vrije wil scheppen geld gooide.

De laatste die het plaatsje binnenkwam was Bob die er geen idee van had wat hij in deze badplaats precies moest gaan doen. Hij reed daarom eerst naar zee en ging langs het strand door het water lopen tot hij een beetje was afgekoeld.

Tegen de avond was iedereen binnen een straal van een kilometer bezig met allerlei verschillende zaken: iedereen behalve Borrini. De Italiaanse gangster had er geen idee van dat er druk naar hem werd gezocht. Hij had een kamer gehuurd in een duur hotel en was vervolgens met Milaan gaan bellen. Hij hoorde tot zijn tevredenheid dat er geen verhoogde politie activiteiten waren en ging daarna een krant zitten lezen op een terras. Hij las alles behalve de verslagen over rechtszittingen. Borrini hield niet van verhalen over moord- en doodslag.

Troepenverplaatsingen aan de zuidkust

Le Lavandou is een vissersdorp dat tientallen jaren nauwelijks meer dan een paar duizend inwoners had. Dat bleef zo tot het grote toerisme toesloeg. Binnen afzienbare tijd was van het oude dorp weinig meer over en werden de overgebleven vissers door de VVV gesponsord. Hun haven werd aangepast aan de nieuwe smaak en de verroeste vissersboten maakten plaats voor honderden zeilboten en jachten waarvan enkele onbehoorlijk grote afmetingen hadden. In de buurt van het strand verrezen villa's, pensions en campings en aan de noordkant nieuwe huizen van mooi wit stucwerk met rode pannendaken. In het hoogseizoen nam het inwonertal met vele duizenden toe en omdat alles was aangepast op de breedte van de wegen na, waren de zomermaanden een groot feest van files, opstoppingen, kleine aanrijdingen en kleurrijke ruzies. In zo'n dorp valt het niet mee om iemand te vinden. Maar het lukt natuurlijk wel; als je maar tijd van leven hebt. Bob wist dat en Jan en Arie wisten het ook. Ze begonnen ongeveer tegelijkertijd aan hun zoekpartij en ze blaakten aanvankelijk van enthousiasme. Het echt vreugdevolle werd in de komende uren enigszins afgeremd door een loeihete zon die er die dag zin in had en door een opmerkelijk gebrek aan resultaat. Het was net alsof twee legers, beide bestaande uit twee divisies die geen enkel contact hadden met elkaar, in hetzelfde gebied bezig waren met sneeuwmanoeuvres. De troepenverplaatsingen van het eerste leger hadden daarbij overduidelijk tot doel ernstige oorlogshandelingen uit te lokken. Het zotte van de situatie was echter dat het tweede leger helemaal niet wist dat het werd gezocht en dat het eerste leger voortdurend rondrende zonder dat het ook maar een succesje, hoe klein ook, kon melden.

Pas vele maanden later, toen Jan, Bob en Arie - gezamenlijk het eerste leger vormend - op een saaie avond eindelijk hadden uitgeknobbeld wie nu wat had gedaan en waarom, zagen

ze hoe ze langs elkaar heen hadden gereden en elkaar in enkele gevallen op slechts tien meter hadden gemist. Dolmakend daarbij was dat ze toen ook beseften dat zowel Borrini als Livi - samen het tweede leger - een uitermate ontspannen middag beleefden vol zon, koele drankjes en uitzicht op luchtig geklede toeristen.

Drie uur

Jan en Arie begonnen aan hun speurtocht aan de oostkant van het dorp. Ze waren geïnteresseerd in mimosa's van alle soort zolang het maar geen bloemen betrof.

Jan was het actiefst. Hij propte een croissant naar binnen en vouwde een landkaart uit.

'Kijk, dikke. Le Lavandou is een dorp van niks, dus als we alle campings afrijden en kijken naar de namen van de huizen dan moeten we resultaten boeken.'

Arie grabbelde in de etenszak. 'Hotels. We moeten naar hotels kijken. En naar restaurants natuurlijk.'

'Zie ik niet in,' protesteerde Jan.

'Ik wel, rund. Die Borrini gaat ergens eten. Waar eet een vent als hij. Op het strand met een kartonnen bord op de knieën? Op een camping, gezellig aan de grote picknicktafel? Hij moet om acht uur ergens zijn en dat is in een restaurant.'

'Juist,' zei Jan langzaam. 'En acht zoekoe Roos het uitgesloten dat Borrini ergens aanschuift in een bungalow, in een appartement of, mogelijk, in een luxe jacht? We moeten op zoek naar een naam waar Mimosa in voorkomt. Eerst moeten we een lijst namen hebben en dan kunnen we gaan schiften.'

Arie zuchtte. 'Telefoonboek. Zoek het postkantoor maar op.'

Bob had in zijn eentje ongeveer hetzelfde bedacht, maar hij had daarbij minder aandacht voor mimosa's dan voor Franssprekende Engelsmannen.

Zo bar veel kunnen er hier niet zijn, dacht hij. Als ik alle hotels bel en ik vraag of ze een Engelse gast hebben die goed Frans spreekt dan kom ik een eind. Loopt het op niets uit dan

moet ik uit zien te zoeken of de vent hier soms woont in plaats van logeert.

Ook hij dacht aan het postkantoor, maar om dat te vinden moest hij de weg vragen. Hij deed twee pogingen die op niets uitliepen en ging toen in de Volvo zitten nadenken.

Praktisch blijven, Bobbie, zei hij tegen zichzelf. Het eerste wat je moet doen is iemand zoeken die hier bekend is en met wie je kunt praten. Daarna is het dienstig als er eten wordt aangeschaft, mijn tong blijft hangen tegen mijn huid. Enige kledingstukken en een tandenborstel zijn ook nooit weg, want ik heb nu weliswaar de Volvo, maar ik zit zonder bagage.

Hij stond met de auto vlak bij de zee waarin hij zijn voeten had afgekoeld en hij keek naar de honderden mensen op het strand. Daar zit er gegarandeerd een tussen die Engels spreekt, dacht hij. Hij liep regelrecht naar het houten huisje van de strandwacht en vroeg of hij iets mocht omroepen.

De twee jongens die dienst hadden en met een verrekijker naar de meisjes en af en toe naar de zee keken haalden de schouders op. Weer zo'n gekke buitenlander die geen echte taal spreekt, zag je aan hun gezichten.

Hun houding veranderde toen Bob twee biljetten van tien dollar toonde. Dollars spreken een taal die Fransen uitstekend begrijpen en toen Bob de microfoon pakte protesteerden ze niet.

Bob hield het eenvoudig. 'Wie Engels en Frans spreekt kan geld verdienen. Inlichtingen in het gebouw van de strandwacht,' riep hij om.

Hij herhaalde de mededeling twee keer en zag enkele mensen door het mulle zand in zijn richting ploegen.

Hij verzamelde er vier en vroeg: 'Wie is hier bekend.'

Een jongen van een jaar of achttien met een pukkelig gezicht dat aan het vervellen was stak een hand op.

'Mooi,' zei Bob. 'Ken je dit gebied?'

'Yes,' zei de jongen.

'Prachtig. Ik geef je tien dollar per uur of deel van een uur. Ik ben naar iemand op zoek, maar ik loop steeds vast omdat ik geen Frans spreek. Jij bent mijn tolk.'

De jongen knikte.

‘Kom mee dan. We gaan eerst eten. Ik leg het af van de honger.’
De jongen knikte weer. Aan zijn ogen was te zien dat hij het idee om eerst voedsel te gaan halen voortreffelijk vond.

Ivo Livi zat op het ogenblik waarop Bobs stem over het strand van Le Lavandou schalde ook aan het water, en niet eens zo ver weg. Hij luisterde naar niets en niemand, want hij was er al lang achter dat niemand in dit land een woord Italiaans sprak. Duits, ja. Engels, soms. Maar Italiaans, ho maar.

Hij was blij dat hij bij de grens geld had gewisseld en dat hij af en toe met Franse bankbiljetten kon zwaaien. Dat gezwaai leverde hem een broodje en een strandstoel op. Het brood at hij op en de stoel zette hij met de voorkant naar zee. Hij trok zijn schoenen uit en groef met zijn tenen in het warme zand. Daarna sloot hij de ogen en sliep in.

Borrini zat ook. Hij had zich in een hoek van een terras genesteld en keek ongeïnteresseerd naar het verkeer, naar de wandelaars en naar zijn consumpties die hij met grote regelmaat liet aanrukken. Hij was zich niet bewust van enige activiteit rond zijn persoon en hij vond het leven mooi.

Vier uur

De eerste onzekerheid begon zich van Jan meester te maken toen hij ervan overtuigd was dat het aantal namen van huizen, hotels en campings waarin het woord Mimosa voorkwam bedroevend klein was. In het telefoonboek in het postkantoor stonden er twee: een van een pension en een van een winkel. De winkel bleek een bloemenzaak te zijn en het pension had bet uiterlijk van een verbouwd kippenhok waarvan de legstokken aan toeristen werden verhuurd.

Arie keek ernaar en zuchtte: ‘Dit is het niet, lijkt me.’

Jan veegde een druppel van zijn neus. ‘Dit is het beslist niet, maar we zijn door ons lijstje heen. Wat moeten we nu.’

‘Straat voor straat afrijden,’ stelde Arie voor. ‘We beginnen aan deze kant van het dorp en werken langzaam naar de andere

kant toe. Wat moeten we anders?’

Jan keek wanhopig. ‘We hebben net al drie keer vastgestaan in die wirwar die ze hier verkeer noemen. Ik heb geen tijd om te kijken. Ik word gek van al die auto’s die van links en rechts uit uitritten de weg opdraaien.’ Hij pulkte aan zijn shirt dat tegen zijn lichaam plakte. ‘Ik word gekookt, ook nog. Kunnen ze bij Renault niet eens een behoorlijk koelsysteem maken?’

‘Dat doen ze meestal in nieuwe auto’s,’ zei Arie droog. ‘In oude wagens raken die dingen wel eens in onbruik. Dat zal je wederom leren om geld uit te sparen op belangrijke zaken zoals vervoer. Ik dacht dat je dat nu wel wist, maar je bent bar en boos hardleers.’

Jan keek kwaad naar de strakblauwe lucht. ‘Krijg het himbim. Ik rij. Jij kijkt. Eerst die weg daar rechts maar, daar zijn we nog niet geweest.’

Dat Bob terugkwam bij het strand was niet omdat hij het blauwe water niet kon missen, maar omdat de jongen die hij bij zich had noch goed Engels nog goed Frans sprak. Het duurde verbazingwekkend lang voor Bob daar achter kwam. Hij wilde eerst naar het postkantoor en die tocht verliep vlot. De jongen zei geen woord meer dan nodig was en dat was Bob welkom, want nu hoefde hij geen smoesjes te verzinnen om te verklaren waarom hij zoveel belangstelling had voor Franstalige Engelsen. Ze reden naar het postkantoor en schreven daar alle namen over die Engels waren of leken. Het waren er niet veel en Bob keek er tevreden naar. Dat lijstje afbellen zou niet veel problemen geven. Hij wenkte de jongen en liep terug naar de Volvo.. Hij had nu echt barre honger en die moest onverwijld worden gestild. Ook dat ging vlot. Eettentjes waren er voldoende en de jongen kwam terug met elk soort voedsel dat Bob bestelde.

Daarna verliepen de contacten enigszins moeizamer. Bob wilde, voor hij ging bellen, een bezoek brengen aan een etablissement dat ‘England Inn’ heette en dat gelegen was aan de Rue des deux Crois. Het bevreedde hem dat de jongen die

straat niet kende, maar zoiets kon gebeuren. Toen de jongen daarna de weg vroeg en alle armen en benen nodig had voor een zin die min of meer Franse trekken vertoonde, was zonneklaar dat hier iets vreemds aan de hand was.

‘Jij bent geen Engelsman,’ stelde Bob vast toen de jongen, uitgeput van zijn conversatie, weer in de auto zat.

Nee, gaf de jongen toe. Hij was geen Engelsman. Hij was geen Amerikaan en geen Congolees. Hij was een Oostenrijker die drie dagen in Le Lavandou was en in geldnood zat. Tien dollar per uur was een mooier geschenk dan hij ooit van de kerstman had gekregen.

Bob werd niet eens kwaad.

Hij reed terug naar het strand, zette de jongen af en liep weer naar het gebouw van de strandwachters. Daar werd hij grijnzend opgewacht door lieden met dollartekens in de ogen. Bob betaalde en verzamelde dit maal acht personen in leeftijd variërend van dertien tot dertig jaar. Ze stonden hem aan te kijken met ogen vol pret en begerigheid en Bob begon het gevoel te krijgen dat hij als een levende geldautomaat werd beschouwd. Als Jan dit ooit hoort, dacht hij, dan wordt hij op slag waanzinnig. Ik ben benieuwd hoe ik nu de goede vent eruit pik. Hij keek om zich heen en zat dat een van zijn kandidaten een krant bij zich had.

Hij gaf een knor. Dat was het.

Hij pakte de krant en sloeg haar open. Op goed geluk wees hij een zin aan.

‘Lees voor,’ zei hij tegen de eigenaar van de krant, een twintiger met een nethemd en een zwembroek tot op de knieën.

‘Que ce soit, aux boules, aux cartes, au foot, tu veux toujours gagner’, las de man.

Bob knikte. ‘Wat betekent het?’

‘Wat je doet, ballen, kaarten, voetbal, je wilt altijd winnen,’ vertaalde de man moeizaam.

Bob keek de andere aan. ‘Klopt het?’

Er heerste een korte stilte, gevolgd door geschuifel van voeten en instemmend gebrom.

De heldere stem van een meisje veroorzaakte een schok in de groep kandidaten.

‘Veel te stijf,’ zei de stem. ‘Er staat dat je altijd wilt winnen, ongeacht welke sport je beoefent. En ‘boules’ dat is ‘jeu de boules’. Het is niet echt een balspel, maar een spel met kogels.’

Bob veegde de groep voor hem uiteen en zag een meisje van hooguit zestien. Ze was klein van stuk en had scherpe ogen die brutaal naar hem keken.

‘Sta jij hier de hele tijd al?’

‘Natuurlijk, maar die kerels dringen altijd voor.’ Ze stak haar hand uit. ‘Ik ben Joyce en ik werk hier als kinderoppas. Au pair-girl noemen ze dat. Ik heb een vrije middag, maar dat wil niet zeggen dat ik niets wil verdienen.’

Bob knikte naar het groepje dat halfnijdig toekeek en wees naar buiten.

‘Je bent gehoord. Kom mee dan zal ik je vertellen wat er moet gebeuren.’

Ivo Livi was in slaap gevallen. Hij zat nog steeds op zijn strandstoeltje met beide armen slap langs zij bungelend. Zijn bovenlichaam was scheef gezakt en zijn mond hing open. Bij elke ademtocht bubbelden er speekselbelletjes bij zijn rechtermondhoek en een dun straaltje liep over zijn kin.

Een paar kinderen vonden het machtig interessant.

‘Net ome Jean-André,’ zei een klein meisje, terwijl ze met een plastic schepje zwaaide.

‘Nietes,’ zei een jongetje. ‘Hij lijkt op mijn opa.’

‘Jouw opa is veel groter.’

‘Maar hij kwijlt ook.’

‘Dat is waar,’ gaf het meisje grootmoedig toe. ‘En hij is ook net zo rood als deze meneer.’

‘Dat komt door de zon,’ zei het jongetje.

Het meisje keek blij. ‘Het wordt steeds erger en als je te lang in de zon blijft dan word je ziek. Dat zegt mijn moeder.’

Het jongetje gniffelde mee. ‘Dat zeg mijn moeder ook altijd. Zullen we blijven wachten tot die meneer hééél ziek is?’

In de hoek van een terras zat nog steeds Borrini, onwetend van alles wat hij in de afgelopen 24 uur had aangericht en tevreden met zichzelf en de rest van de wereld.

Lekker hier, dacht Borrini en hij wenkte een ober.

Vijf uur

De temperatuur in de Renault-5 steeg die middag tot ongekende hoogte en gelijktijdig daalde de humeuren van Jan en Arie. De eerste reed alle straten van Le Lavandou drie keer af en de laatste keek zich scheel op gevels van huizen, schuren, pensions en barakken. Mimosa's waren er volop, maar aan de naam schenen de inwoners een hekel te hebben.

'Dit kan niet, dikke,' zuchtte Jan na verloop van tijd. 'Dit is Zuid-Frankrijk. Dit is het land van mimosa en lavendel. Er moeten mensen zijn die die naam gebruiken.'

'Niet hier,' zei Arie grimmig. 'Beslist niet hier en dat geeft me een raar gevoel.'

'O,' grauwde Jan. 'Geeft jou dat een raar gevoel. Ik heb een heet gevoel. Gloeiend heet langzamerhand.'

'Het geeft me een raar heet gevoel,' ging Arie onverstoorbaar door. 'Het geeft me het gevoel dat we hier fout zitten.'

Daar schrok Jan zo van dat hij op de rem trapte, met als gevolg dat vier oververhitte Franslieden tegelijk begonnen te claxonneren.

'Hoezo, fout.'

'Gewoon: fout. Hartstikke fout. Fouter dan fout. We zijn hier omdat jij een nagelafdruk zag op een kaart. Dat leek slim, maar als je er over nadenkt dan kan het toeval zijn.'

Jan maakte een nijdig gebaar. 'Weet jij iets beters dan?'

'Nee,' gaf Arie toe. 'Ik weet niets beters, maar ik verwed er zes blikken drinken en acht van die heerlijke pannenkoekjes, die ze hier crêpes noemen, onder dat we geen stap verder komen?'

Jan rilde ondanks de temperatuur. 'Wil je alstjeblieft niet over warm voedsel praten, hier in deze oven? Het zoute water loopt van mijn voorhoofd in mijn ogen.' Hij gooide de land-

kaart naar achteren. ‘Laten we maar eens buiten het centrum gaan patrouilleren. Zeg het maar: welke kant eerst.’

Bob reed samen met gids en tolk Joyce naar een drogisterij, een lederwinkel en een kledingzaak en had toen een tandenborstel, een koffer en een paar sokken alsmede droge shirts. Wat zijn speurtocht naar Borrini betreft was hij nog even ver als een paar uur tevoren.

‘Waar het om gaat,’ zei hij, terwijl hij van de winkel naar de Volvo liep, ‘is dat ik een Engelsman moet zien te vinden die goed Frans spreekt. We mogen dus aannemen dat hij hier al een tijd woont.’

‘Hier in Le Lavandou?’

‘Dat is nu juist het hele punt,’ gaf Bob toe. ‘Dat weet ik niet. Hij kan wel in Nice wonen of een stuk het binnenland in. Ik ga er in elk geval vanuit dat hij vandaag ergens in de buurt is.’

‘Je weet het dus niet zeker.’

Bob keek of hij kiespijn had. ‘Ik weet niets zeker, dat maakt het zoeken juist extra moeilijk.’

‘En extra spannend,’ vond het meisje. ‘Wat moet je met die Engelsman? Of mag ik dat niet vragen.’

Bob had uren de tijd gehad om over die vraag na te denken.

‘Ik werk voor een Nederlands bedrijf,’ zei hij, wijzend op de nummerplaat van de Volvo die in de zon stond te blikkeren. ‘Ik moest die auto daar van Nederland naar de Rivièra brengen. Vanmorgen was ik een paar honderd kilometer noordelijker.’ Hij wees vaag met een hand en vroeg zich af welke steden er in midden Frankrijk liggen; Bordeaux, dacht hij, maar hij was er niet zeker van. ‘Ik heb toen met mijn baas gebeld en hoorde van hem dat de auto naar een ander adres moest. Ik heb het telefoonnummer gekregen van de nieuwe eigenaar en ik heb hem gebeld. Hij sprak Engels, maar je kon aan het accent horen dat hij lang in Frankrijk had gewoond. Een paar uur later toen ik ergens zat te eten is mijn bagage gejat. Koffer weg, telefoonnummer weg. Ik spoor nu de nieuwe eigenaar liever zelf op dan dat ik naar Nederland moet bellen. Veel zin heeft dat ook niet, want mijn baas is vanmiddag in het vlieg-

tuig naar Zweden gestapt.'

Het meisje dacht na. 'Gek verhaal,' zei ze.

Bob zuchtte. 'Alle gekke dingen zijn gek. En je koffer laten jatten is behalve gek ook heel stom. Ik zat nog geen acht meter verder te schransen, jandokie.'

'En nu wil je iedereen bellen met een Engelse naam.'

'Precies, dat is wat we in de komende kwartieren gaan doen. Ik moet een keer de goede treffen.'

'Dat help ik je hopen,' zei het meisje en ze ging in de Volvo zitten, terwijl ze een gezicht trok alsof ze van het hele verhaal geen snars geloofde.

Ze reden naar een telefooncel en daar begonnen ze het rijtje namen af te werken dat Bob in het postkantoor over had geschreven. Joyce draaide de nummers en zei in rap Frans dat haar baas aan de lijn kwam, waarna Bob de hoorn overnam en zijn verhaal vertelde. Dat verhaal was eenvoudig. Hij, Bob, was een chauffeur die namens een autoverkoper een dure Volvo moest afleveren in Le Lavandou. Hij was bestolen en was de naam kwijtgeraakt. Hij belde nu een aantal mensen in de hoop dat hij de klant aan de lijn zou krijgen. O, ja, de autoverkoper heette Borrini en zijn baas had hem gevraagd de groeten te doen. Bob zat een beetje in de rats toen hij het verhaal de eerste keer vertelde. Hij wilde zich niet te kijk zetten tegenover het meisje en hij wiede evenmin de kans lopen dat hij de goede man aan de lijn kreeg, maar dat die man de hoorn op de haak zou gooien omdat hij geen auto had besteld. De naam Borrini moest 't hem doen, vond hij, en elke keer als hij die naam noemde legde hij hart en ziel erin.

De resultaten waren weinig bemoedigend. Hij belde iedereen met een Engelse naam en daarna iedereen met een naam die, heel in de verte, een minibeetje Engels aandeed. Het resultaat bleef nul. Hij hijgde toen hij eindelijk de telefooncel uitging en zijn ogen stonden dof.

Het meisje zag er nog steeds fris en vrolijk uit.

'Tja,' zei ze, 'dat krijg je ervan. Vind je het echt erg om me te vertellen wat er werkelijk aan de hand is?'

Livi werd wakker toen zijn huid zo rood was dat de kinderen die zich voor zijn voeten hadden verzameld het ronduit eng begonnen te vinden. Zo'n kleur hadden ze nog nooit gezien. Toen Livi de ogen opende sprongen ze allemaal tegelijk op en liepen ze enkele meters weg. Ze vonden die kleurige meneer heel spannend, maar ze wilden niet te dicht bij hem zijn.

Livi begreep niet wat er grappig aan hem was. Hij sperde de ogen open, rekte zich uit en voelde op vijfhonderd plaatsen prikken.

Het prikte op zijn voorhoofd en op zijn wangen. Het prikte op zijn armen, op het bovenste stuk van zijn borst en het prikte op zijn schenen. Hij had de neiging als een wilde te gaan wrijven, maar zag in dat dat niet veel zou helpen. Hij pakte een handvol zand, smeed het naar de kinderen en sjokte van het strand af, onderwijl het idee vervloekend om in de zon te gaan zitten. Hij wilde drie dingen tegelijk: liters zonnebrandolie, hectoliters water en, om het af te ronden, een karrevracht voedsel.

Borrini had intussen genoeg gekregen van zijn terras. Hij betaalde en liep ontspannen naar zijn hotel. Er waren twee telefoontjes gekomen en beide malen was verzocht terug te bellen. Het eerste nummer was van Milaan. Borrini belde terug en kreeg te horen dat er enkele problemen waren geweest in een koelhuis. Een van de koelcellen was door de politie onderzocht. Er was veel schade aangericht door kogels en er waren rillende, halfbevoren mensen in aangetroffen. De politie wilde erover praten met Livi en met hem. Borrini had daar geen haast mee. Hij belde een ander nummer en schakelde mensen in om de politie tot kalmte te manen. Daarna haalde hij onverschillig de schouders op. Opzienbarend waren de berichten niet. Er liep wel eens meer iets tegen en meestal kwam het netjes op alle poten terecht.

Hij draaide het tweede nummer dat voor hem was opgeschreven en liet de bel vijftien keer overgaan.

Niet thuis concludeerde hij.

Hij ging achter het hotel bij het zwembad zitten en bestelde

drinken. Hij had geen haast. De wereld was nog steeds mooi.

Zes uur

Jan was twee keer vlak langs de telefooncel gereden waarin Bob stond te bellen. Hij zag de cel niet, want ze stond achter een haag van bijna twee meter hoge exotisch geurende struiken. De Volvo stond daar ook achter en de wagen was er volmaakt onzichtbaar. Jan had alle straten, wegen en stegen van meer dan anderhalve meter breedte nu vijf keer gereden. Hij was in 33 verkeersopstoppingen beland, had elf keer door bot te remmen een aanrijding voorkomen en was langzaam in een staat van opwinding geraakt die met woede niets meer te maken had. Hij was kwaad op alles wat bewoog en op iedereen die niet met een bord op de buik liep waarop met grote letters 'Mimosa' was geschilderd.

Arie hield zich rustig. Hevig transpirerend zat hij in de Renault en hij had het gevoel dat hij per minuut een pond lichter werd. Jan zou blij zijn geweest met zo'n goedkope afslankkuur, maar Arie was over het paardemiddel maar matig te spreken. Hij keek naar alle borden en gevels en was er allang van overtuigd dat ze hun tijd verprutsten.

Toch vergeten we iets, dacht hij. We hebben hotels gehad, gewone huizen, buitenmodel huizen, villa's, krotten, campings en hondehokken, maar we vergeten iets.

Toen Jan een straat uitreed die naar het strand voerde wist hij het.

Boten.

Hij knopte met twee vingers. 'Jan. Stoppen.'

'Heb je het? Zie je Mimosa?', vroeg Jan met een doffe stem waarin geen enkele hoop klonk.

'Ik zie een idee en dat is veel schoner dan zo'n blom.'

Jan huiverde. 'Geen grappen,' zei hij langzaam en duidelijk. 'Ik wil nu, hier en vandaag geen grap meer horen. Herhaling: GEEN GRAPPEN. Hoor je me, nijlpaard.'

Arie bewoog zich voorzichtig op de achterbank waaraan hij

leek vastgekleefd met tweecomponentenlijm.

‘Ik hoor, beste Jan. En ik zal jou vertellen welk idee mijn computerbrein binnendrong. We vergeten de boten.’

‘Wat moeten we met boten?’

‘Boten hebben namen,’ zei Arie vriendelijk. ‘Jij zou te zuinig zijn om er verf aan te verspillen, maar sommige eigenaren zetten een naam op een schuit. Misschien dobbert er in de haven wel een jacht dat Mimosa heet.’

Jan keek of hij nieuwe hoop zag gloren. Hij draaide ter plekke, trok zich niets aan van protesterende automobilisten en reed zo snel hij kon naar de jachthaven. De aanblik van honderden boten met veelkleurige vlaggen en vrolijk tinkelende stagen monterde hem zover op dat hij iets op de kaken kreeg dat de schim leek van een glimlach.

Het geluid waarmee Jan op de kade remde veroorzaakte een rubberspoor dat zes maanden later nog was te zien. Zuinige Jan maalde er niet om. Halfgebukt rende hij op sprintsnelheid langs de boten. Er waren veel boten en ze namen honderden meters van de jachthaven in beslag, maar hij hield het tempo vol tot aan het einde. Toen had hij alle denkbare namen gezien. Van kort tot lang, van vernuftig tot sufkopfantasieloos, maar niet een, absoluut niet één naam leek in de verste verte op mimosa.

Jan bleef staan aan de kop van de haven en balde de vuisten in machteloze woede.

‘Niets,’ zei hij smartelijk. ‘En weer he-le-maal niets.’ Hij draaide zich met een ruk om. ‘We zitten hier verkeerd. Borrini is niet in Le Lavandou en die zakenrelatie van hem evenmin.’

Arie knikte en keek minzaam. ‘Laat dat nu precies zijn wat ik al uren denk.’

De tweestrijd die Bob met zichzelf voerde was kort. Het begon er naar uit te zien dat het opsporen van Borrini minder vlot ging verlopen dat hij uren tevoren had verwacht. De tijd begon echt wel een beetje te dringen en hij kon hulp uitstekend gebruiken.

‘Hoe lang woon je hier al,’ vroeg hij.

‘Bijna een jaar,’ zei Joyce.

‘In Le Lavandou?’

‘In Le Lavandou en in Hyères.’

‘Waarom in twee plaatsen?’

Joyce blies haar wagen bol. ‘Ik ben een kinderoppas, een au-pair. Dat wil hier zeggen dat je bij een gezin inwoont, er de kost krijgt en nog een beetje zakgeld ook. Als tegenprestatie zorg ik voor de kinderen. Ik pap ze en hou ze nat. Een figuur als ik kan een werkloze arbeider zich niet veroorloven. Het gezin waar ik voor werk is hartstikke rijk. Rijker dan rijk. Ze hebben drie huizen aan de Zuidkust, nog een optrekje aan de Atlantische Oceaan en een appartement in Parijs. De kinderen zijn dit jaar aan de kust gebleven, in verband met school, en dus was ik ook hier.’

‘Ben jij Engelse?’

‘Zwitserse. Ik spreek Frans, Duits en, dank zij die kostschool waarin mijn ouders me hebben gedumpt, nog goed Engels ook.

Affijn, dat heb je wel gemerkt.’

Bob knikte. ‘Geen wonder dat je zo pienter bent voor je leeftijd.’

Joyce lachte spottend. ‘Pienter genoeg om te merken wanneer iemand smoezen vertelt. Je deed het goed, maar net niet goed genoeg.’ Ze aarzelde even. ‘Bovendien, die rare bult achter je oor, het leek met niet dat je daarmee geboren bent en je krijgt zo’n uitstulping ook niet van een gewone diefstal.’

‘Niet precies,’ zei Bob. ‘Bulten krijg je van mepperige Italianen. En wat die smoezen betreft, ik dacht meteen al dat je er niet inliep. Ik ben geen echte vakman op dat gebied. Je zou eens met een vriend van me moeten praten; iets dikker dan jij, maar even slim.’ Hij staarde voor zich uit met ogen die niets zagen en nam een besluit.

‘Oké, het volgende is er aan de hand.’

Hij vertelde in het kort de belangrijkste onderdelen van de Italiaans-Franse avonturen die hij de afgelopen dagen had beleefd.

Het meisje luisterde met stijgende belangstelling. ‘Pff,’ zei ze

vol bewondering toen Bob uitverteld was, ‘dat is de moeite waard. Geen wonder dat je daar niet direct te koop mee liep. Dus als ik het goed begrijp dan zoek jij Borrini vooral om je vrienden terug te vinden.’

Bob maakte een gebaar. ‘De Volvo heb ik al, zoals je ziet, maar Jan en Arie zijn zoek.’

‘Juist.’ Joyce trok aan haar onderlip en krabde tegelijkertijd haar wang. ‘Jij wilt ze vinden via een Franstalige Engelsman.’

Bob knikte.

Joyce liet haar lip met een plofje schieten. ‘Maar waarom heb je je niet geconcentreerd op die mimosa-opmerking?’

Bob keek haar scherp aan. ‘Is daar iets mee?’

‘Dat zou ik wel denken, ja. Jij weet zeker helemaal niets van Frankrijk.’

‘Klopt,’ zei Bob. ‘Parijs ligt erin en ze spreken er Frans, daar blijft het bij.’

‘Lang leve het Amerikaanse onderwijs,’ zei Joyce. ‘Nou, ik zal je uit de droom helpen. We zijn hier in Le Lavandou. Een paar kilometer westelijk van hier ligt het dorp Bormes.’

‘Weet ik. Heb ik zien liggen op de kaart.’

‘Je had beter moeten kijken. Op de meeste kaarten staat niet Bormes, maar Bormes-les-M.’

Bob begon nattigheid te voelen. ‘Wat zou dat?’

‘Dat zou veel. Die M staat voor Mimosa. Dat dorp heet voluit Bormes-les-Mimosas. Ik denk dat je urenlang in het verkeerde dorp hebt rondgereden.’

‘Juist,’ zei Bob zwak. ‘Misschien kunnen we dan nu voor de verandering eens in het goede dorp gaan toeren. Hou ja vast. Ik krijg een gevoel van tomeloze haast over me.’

Het eerste wat Ivo Livi deed was een kraan zoeken. Hij vond er een dichtbij het strand, aan de buitenkant van de verweerde muur van een oude gymnastiekzaal. Hij liet minutenlang water over zijn gezicht lopen en begon daarna zijn armen en schenen te deppen. Achter hem formeerde zich een hele rij toeristen die ook van de kraan gebruik wilden maken, maar Livi trok zich niets van hen aan. Van hun gefoeter verstond hij

geen woord en al had hij dat wel gedaan, hij had te veel medelijden met zichzelf om aandacht te hebben voor iemand anders. Toen het ergste geprik voorbij was dacht hij aan eten en aan een middel tegen zonnebrand. 'Een supermarkt,' mompelde hij. 'Ik moet een winkel vinden waar ik niets hoeft te vragen, want anders ontstaat er weer een taalkundige heisa.'

Hij wankelde naar de Lancia en reed richting centrum. Al ruim voor hij daar was liep hij vast op een kluwen auto's. De wanorde was hier aanzienlijk groter dan gebruikelijk was voor de tijd van de dag en na een tijdje begreep hij hoe dat kwam. Schuin links van hem hoorde hij de sirenes van brandweerauto's en toen hij goed keek zag hij een grijszwarte rookpluim boven een groepje palmen uitstijgen.

Brand, dacht hij. Ik kan beter teruggaan, want straks gaat de helft van alle vakantiegangers naar die fik kijken en dan krijgen geen twintig agenten de opstoppingen uit de knoop.

Hij draaide en reed een stukje terug in de richting van het strand. Hij herinnerde zich vaag dat hij, een eindje buiten het dorp, dichtbij een tros campings, een grote supermarkt had gezien. Hij gaf gas en negeerde alle snelheidsbepalingen. Hij zag ze niet eens. Met een oog keek hij naar de weg en met het andere naar de rode vlekken op zijn onderarmen die opnieuw waren gaan rpikken.

Borrini belde voor de tweede maal het nummer van de man die een uur eerder niet thuis was geweest. Ditmaal werd wel opgenomen.

'O, gelukkig, ben jij het,' zei een stem met een Engels accent. 'Ik was al bang dat je laat in je hotel terug zou komen. Vergeet het diner van vanavond. Ik heb andere plannen en die zijn voor jou buitengewoon interessant, lijkt me. Je weet waar ik woon. Kom naar mijn huis, dan praten we erover. Zie je er iets in dan vertrekken we vanavond nog.'

Borrini dacht niet lang na. 'Bene. Goed. Ik kom.'

Hij verbaasde zich niets over de verandering van de plannen. Ze kwamen vaker voor en hoorden bij het vak.

Groteske slag in een supermarkt

Het is natuurlijk niet mogelijk om in een beperkt gebied eindeloos legers te laten rondlopen zonder dat er een keer een ontmoeting komt. Bob was de eerste die het terrein van de tegenstander had ontdekt en dat zou spoedig tot bevredigende resultaten leiden. Het was echter het legeronderdeel Zuinige Prins - Volvette Arie dat in botsing zou komen met de vijandelijke troepen. Die botsing zou uitlopen op een groteske slag waarover in wijde kring lang gesproken zou worden op herfstige middagen en regenachtige avonden.

Om zeven uur van die warme zomerdag, toen de zon al begon te dalen en de temperatuur dragelijk werd, was van enige spanning echter nog steeds geen sprake.

Na de kleine tegenvaller in de haven leek het Arie raadzaam om Jan rust te geven. Hij schoof hem op de achterbank van de auto en ging zelf achter het stuur zitten piekeren.

Allereerst was het zaak om in beweging te blijven, stelde hij spoedig vast. Rijden in de oude Renault was geen pretje, maar stilstaan was nog veel erger. De donkere kleur hield de warmte vast en zolang de auto stil stond kwam er geen enkele beweging in de hete, vochtige lucht die leek te zijn geleend uit een dolgestookte sauna.

Piekerend reed hij weg. Hij vermeed het centrum en stuurde de Renault naar de rand van het dorp. Vrijwel automatisch koos hij daarbij voor de westkant, de zijde waar ze nog niet waren geweest.

Hij miste het bord bijna..

Toen zijn onderhuidse computer de gegevens verwerkt had die via zijn ooghoeken waren doorgegeven voelde hij zijn onderkaak zakken. Hij remde en reed een stukje achteruit.

Het stond er werkelijk. Bormes-les-Mimosas.

Hij draaide zich om en keek naar Jan die met de ogen gesloten en de mond halfopen verslagen op de achterbank zat.

‘Jan?’ zei Arie voorzichtig. ‘Janneman.’

‘Wat is er.’

‘Ik heb een cadeautje voor je.’

‘Grr,’ zei Jan.

‘Ik heb een tuiltje ijzeren mimosa’s.’

Het linkeroog van Jan ging langzaam open. ‘Je hebt wát.’

‘Mimosa’s,’ zei Arie. ‘Een heel dorp vol.’

Jan ging rechtop zitten en staarde naar het bord. Hij keek tot Arie er onrustig van werd.

‘Het is echt hoor.’

‘Dus toch,’ zei Jan. ‘Ik had toch gelijk met die nagelafdruk. Waar is de kaart. Hier, kijk, Bormes, vlak naast Le Lavandou.’ Arie boog zich schuin achterover en keek mee.

‘Staat daar nog iets achter dat Bormes?’

‘Ja,’ zei Jan nijdig. ‘Met zwarte letters staat in een bruin gekleurd stuk les-M. Dat is dus de afkorting van les-Mimosas. Wie rekent daar nu op.’

‘Niemand,’ gaf Arie toe. ‘Je moet het gewoon weten. Alleen wie hier bekend is of over een detailkaart beschikt kan het weten. Dat maakt de mededeling van die Engelse accentenfiguur juist zo geniaal. Hij wist dat Borrini de opmerking over de mimosa’s zou begrijpen. Dat leert ons iets.’

Jan kon het niet volgen en werd weer nijdig. ‘Zit niet zo hinderlijk slim te doen. Wat leert ons dat,’ snauwde hij.

‘Het leert ons, beste Jan, dat Borrini hier in deze streek bekend is. Misschien omdat hij hier als kind elk jaar op vakantie kwam, maar daar geloof ik niet in. Ik denk dat of Borrini of die Engelsman hier een huis heeft.’

Jan keek op zijn horloge. ‘Het is nu twintig over zeven. Borrini zou om acht uur gaan eten. Veel tijd hebben we niet.’

Arie schurkte zijn schouders tegen de stoelleuning. ‘We weten nu tenminste waar we zoeken moeten en dat geeft nieuwe hoop. Nu nog nieuwe energie en ik barst weer van de ideeën.’

Jan kreunde. ‘Nog meer tijdverspilling. Rij in elk geval eerst richting centrum.’

Arie keek de weg af. ‘Daarginds zie ik een reclamebord voor een supermarkt. Daar slaan we even enige voorraad in. Zoet maar, met chocola, broodjes, verpakte ham en een homp salami

ben ik tevreden. Binnen vijf minuten zijn we klaar.'

De supermarkt waar Arie naartoe reed was er een van het soort waarvan je er in Frankrijk honderden ziet. De meeste staan aan de rand van een stad of een dorp. Ze zien er van een afstandje uit als groot uitgevallen loods met een plat dak en een voorgevel die wordt opgevrolijkt door een stel vlaggen, enkele schreeuwerige reclameborden en een in zeer grote letters uitgevoerde naam, waar vrijwel altijd het woord 'prix', prijs, in voorkomt. Monoprix-, Prixunic- en Sodiprix-winkels komen bij tientallen voor. In Bormes-les-Mimosas was een grote Midiprix en, precies als alle supermarkten, was 'ie voorzien van een grote parkeerplaats.

Arie reed die parkeerplaats met een flinke snelheid op. Hij had een haast die bijna even groot was als zijn honger. De tijd begon nu wel erg te dringen en elke minuut die voorbijging, maakte de kans om Borrini te vinden kleiner.

Jan was nog gejaagder. Hij sprong de Renault uit en gooide het portier achter zich dicht.

'Als de raphazen naar binnen, dikke. En blijf alstjeblijft met je grijpvingers van de ganzelever en de truffels af. We moeten straks tanken en de kas is bijna leeg.'

Arie bromde wat en liep met grote stappen naar de ingang. Ernaast stond een lange rij winkelwagentjes. Hij pakte er een en keek er verbaasd naar.

'In Nederland heb je soms flinke dingen staan, maar die karren hier zijn nog een paar slagen groter. Je kunt je kinderen er in zetten en dan nog ruimte overhouden voor je weekendinkopen.'

Jan trok hem mee. 'Schiet nou maar op. Die karren zijn zo groot omdat ze hier voor de hele week inkopen. Ze zijn hier bovendien gesteld op flessen vol water. Kijk maar naar die kar daar. Die flessen van anderhalve liter zijn in dit soort winkels te koop in pakken van zes. Zoiets tikt aan.'

Hij liep de supermarkt in en zag op slag dat het wel iets meer was dan een ruimte voor melk, groente en fruit. In de grote hal was een half warenhuis ondergebracht met tientallen rek-

ken vol kleren, schoenen en tijdschriften.

Hij keek er verlekkerd naar, maar Arie liep rechtstreeks naar de voedselafdeling. Hij keurde de eindeloze rij vol flessen wijn geen blikwaardig, maar liep naar de frisdrankenafdeling. Ze lag tegenover de schappen met groenten en fruit en was bereikbaar via een hoofdgang en drie zijgangen.

Arie bukte zich om een half dozijn in plastic verpakte blikken cola te pakken toen hij achter zich een wagentje hoorde piepen. Blijkbaar liep een van de zwenkwielen aan waardoor het karretje slagzij maakte en de neiging had naar een kant te trekken. Arie had een hand uitgestrekt naar de cola toen hij hoorde dat het wagentje tegen een stel blikken reed. Enkele vielen om en stuitden op de betonnen vloer.

Nieuwsgierig keek hij tussen zijn benen door naar het lawaai en naar een man die stond te tieren in een taal die overduidelijk geen Frans was. Hij voelde zich rood worden; niet alleen door het bloed dat naar zijn hoofd zakte, maar ook door de schrik.

Ondersteboven staande keek hij in het nijdige en even rode gezicht van de Italiaan Ivo Livi. Heel langzaam draaide Arie zijn hoofd en tuurde hij de lange gang af naar Jan. Die was blijven staan bij een stelling waarop rijen uitermate goedkope wijnen stonden, maar kwam nu snel naderbij.

Arie maakte krampachtige bewegingen met de hand die hij nog steeds voor zich gestrekt hield.

Jan zag er opgejaagd uit en hij was niet in de stemming voor subtiele aanwijzingen.

‘Arie, rood rund, sta daar niet de komiek uit te hangen. Schiet eindelijk eens op.’

Op dat ogenblik herkende Livi de dikke, roodharige jongen die met een bol opgeblazen gezicht ongelukkige gebaren stond te maken. De kleine Italiaan had Arie maar een paar keer gezien, maar de jongeheer Roos was niet bepaald iemand die wegviel tegen zijn omgeving.

Het moet worden gezegd dat Livi snel reageerde. Hij verspilde geen tijd met nutteloze vragen over hoe en waarom. Hij trok zijn kar los uit de bliktroep en gaf haar een formidabele

zet. Door het klemmende wiel zwenkte het geval vlak achter Arie af en raakte het met een hoek een torenhoge berg zorgvuldig op elkaar gezette flessen van het merk Vittel. Een van de onderste flessen schoot weg en met een dof geluid zeeg de berg ineem. De flessen waren van plastic en ze maakten niet eens veel lawaai. Ze barstten eenvoudig uit elkaar en even leek het of iemand een brandkraan had opgedraaid.

Arie stond nog steeds in verkrampde houding tussen zijn benen door te kijken toen hij water tegen zijn kuiten voelde spoelen. Hij zag Livi naderbijstormen en begon zich langzaam op te richten. Hij was veel te laat. Hij stond nog steeds gebukt toen Livi hem een zet gaf waardoor hij met zijn gezicht tegen blikken cola werd geperst. Wanhopig zette hij zich met een schouder af en hij voelde de Italiaan achteruit deinzen. Als iemand met het volume Arie Roos zich afzet staat dat gelijk aan een middelhoge heuvel die verschuift. De heuvel Roos veegde Livi achteruit en de kleine Italiaan deed een stel kleine passen om op de been te blijven. Op een stroeve vloer zou het hem zijn gelukt. Op de vloer lagen nu echter plassen Vittel en dat maakte snel bewegen tot een hopeloze en lachwekkende bezigheid. Livi gedroeg zich als een schaatser die voor het eerst op het ijs staat. Hij liep en gleeed tegelijk en danste op de hakken achteruit tot hij ruggelings in een bak sinaasappels viel.

Het had even geduurd voor Jan begreep wat er aan de hand was. Hij herkende Livi pas toen de Italiaan achterwaarts naar de sinaasappels wankelde, maar kwam toen wel meteen in actie. Dit was te mooi, vond hij. Uren waren ze naar een tegenstander op zoek en zowaar, hier kwam de eerste zich vrijwillig melden. En op een duidelijk vijandelijke manier, ook nog.

Jan had zich de hele middag ongerust zitten maken, zich verwijten gemaakt en zich in de zenuwen gegooid over al het geld dat ze hadden uitgegeven zonder dat er een aanwijsbaar resultaat was geboekt. Hier, in deze Midiprix, werd hem gratis en voor niemendal de mogelijkheid geboden om af te reageren.

Hij spreidde zijn armen en kromde zijn vingers alsof ze al om de dunne nek van Livi zaten en stormde op de Italiaan af. Hij

sprong over het wagentje dat op zijn kant schuin in het gangpad lag, plette een blik cola waardoor de inhoud bruisend naar buiten spoot en kwam terecht op een pak Vittel. De plastic verpakking spatte open en liters water vermengden zich met de cola. Jan had zoveel snelheid dat hij niet opzij viel, maar min of meer rechtdoor ging. Hij schampte met een arm langs een stellage vol zuidvruchten, hopte een paar meter door en zeilde met wijduitgespreide armen op Livi af.

De Italiaan lag in een hoogstongelukkige positie. Met zijn rug perste hij een dozijn sinaasappels tot jus d'orange en met zijn handen omklemde hij de bak waarin hij lag. Toen hij Jan op zich af zag komen deed hij het enige dat hij redelijkerwijze kon doen. Hij trok zijn benen op en gaf zijn aanvaller een enorme bens in zijn maag.

Jan schoot sneller naar achteren dan hij op Livi af was gesneld en hij botste tegen de stellage waar hij even tevoren met een arm tegenaan had geslagen. De zuidvruchten waren door de eerste klap gaan schuiven, maar kwamen nu echt in beweging. Zeker vijftig kilo grapefruit, mango's, kiwi's en citroenen rolden door de Vittel en de nabruisende cola. In die drab gleed Jan amechtig hijgend onderuit, met zijn billen zes citroenen en drie kiwi's plettend.

De eerste die nu in actie kwam, was Livi. Hij keek met een tevreden grijns naar Jan, werkte zich op een zij waardoor hij zich tegen de sinaasappels kon afzetten en kwam overeind. Uit een ooghoek zag hij dat Arie zich uit de wirwar van blikken had losgerukt. Hij stormde niet op de jongen af, maar greep achter zich. De eerste sinaasappel spatte vlak naast Arie's gezicht uiteen. De tweede was te hoog en sloeg in de volgende gang acht jampotten van hun plaats. De derde raakte een toerist vol op het voorhoofd. Deze voltreffer deed de supermarktrek tot volle wasdom komen.

Het grootste deel van de bezoekers van de Midiprix had nog niets van de ruzie gemerkt. Bijna alle klanten liepen in andere gangen in de grote hal en schreven de doffe ploffen die ze hoorden toe aan personeel dat nieuwe voorraden aandroeg.

De meesten van hen waren gasten die een plaats hadden op een van de nabijgelegen campings. Ze waren de hele dag naar het strand geweest en deden, op weg naar hun tent of caravan, snel inkopen. Als Livi niet was gaan gooien dan had hij mogelijk nog geruime tijd zijn privégevecht met Jan en Arie kunnen voeren, maar toen de sinaasappels door de lucht begonnen te vliegen was dat het beginsein voor algemeen vermaak.

De twee vrouwen die een serie jampotten voor hun voeten uit elkaar zagen spatten keken vooral verbaasd, maar de man die een sinaasappel tegen zijn voorhoofd kreeg reageerde agressiever. Hij maakte deel uit van een groep van vier en duwde een karretje dat vol lag met bier en vlees. Hij wreef met een hand over zijn hoofd, keek geërgerd naar de slieren oranje-rood vruchtvlees en gaf een schreeuw.

‘Wat zijn dat voor rotgeintjes.’

Schuin voor zich hoorde hij het binnensmondse gefoeter van Livi en vlak erna zag hij een sinaasappel die hoog over scheerde en ergens middenin de supermarkt zorgde voor een blikkerig geluid. De man liet zijn karretje staan en liep naar de buitenste gang. Hij zette er de sokken in en trapte toen hij de bocht omkwam in de weke restanten van een gerijpte kiwi. Hij gleed op één been door en kwam vlak naast Jan Prins terecht die halfgebogen zijn maag stond vast te houden.

‘Wat...,’ zei de man.

‘Hij daar,’ hijgde Jan. ‘Die Italiaan daar. De vent is gek geworden.’

‘O, ja?’ De man keek dreigend. ‘Dan zal ik hem eens op weg helpen naar een goedbetralied gekkenhuis.’ Hij hoorde geluiden achter zich, zag dat het groepje waarmee hij aan het winkelen was hem lachend stond aan te kijken, en werd toen pas echt kwaad. Niets is zo goed om iemand op dreef te krijgen als vrienden die schamper staan te lachen. De man krabbelde op handen en voeten en ging in die houding op Livi af.

De Italiaan begreep dat er iets helemaal fout aan het gaan was, maar hij gunde zich niet de tijd om een nieuwe strategie te ontwikkelen. Zijn straatvechtersbloed was gaan koken en hij had het gevoel dat hij weer, net als vroeger, in de stegen van

Milaan was waar bendes elkaar te lijf gingen.
'Moet je wat?' vroeg hij schamper in het Italiaans.
'Ik zal jou, smeerlap,' zei zijn tegenstander in het Frans.
Ze verstonden elkaar niet, maar ze begrepen elkaar opperbest.
Geen taal is zo internationaal als het gegrauw van vechtersbazen.
Ze botsten tegen elkaar op met een klap die een doffe echo veroorzaakte en rolden over de vloer. De Fransman had Livi bij het middel en de Italiaan had een handvol haar vast. Livi won. Hij rukte het hoofd van zijn tegenstander achteruit en gaf hem een kopstoot tegen de kin. De greep van de man verslaptte en Livi rukte zich los.
'Help,' riep de man naar zijn landgenoten die nog steeds met brede grijnzen op het gezicht toekeken. 'Help, sukkels, pak die vent.'

Deze oproep was het begin van een nieuwe fase. Livi zag drie mannen op zich afkomen en wist dat hij tegen deze overmacht geen schijn van kans had. Hij draaide zich om en rende de gang af in de richting van de vleesafdeling, maar daar was ook een en ander aan de hand.

Het personeel van de supermarkt had zich tot nu toe niet met de onenigheid bemoeid. Dat kwam niet door de ongeïnteresseerdheid, maar door afwezigheid. Het meisje dat bij de groenten behoorde te staan was even een praatje gaan maken op de slagafdeling en de twee jongens die moesten zorgen voor de aanvulling van wijn en limonades waren in het magazijn bezig een steekwagen vol te laden met pakken druivesap.

Het meisje van de groenteafdeling was de eerste die alarm sloeg. Ze zag de ravage van fruit en water toen ze terugliep naar haar afdeling en bleef halverwege staan. Ze keek nog eens, deed een stap naar achteren en rende terug naar de slagafdeling.

'Ze vechten,' hijgde ze. 'Daarginds. Alles gaat kapot.'

De langste van de twee slagafdelingen legde zijn mes neer en pakte de plank waarop hij vlees had staan afsnijden.

'Ik zal ze een handje helpen,' beloofde hij. Hij pakte de plank, hield haar vast als een slaghout en liep om zijn toonbank heen.

Hij was net in de gang met drank en fruit toen hij Livi op zich af zag stormen. Achter de Italiaan hoorde hij verwarde geluiden. Een stem kwam boven alles uit. 'Hou die vent tegen. Pak hem.' Kan gebeuren, dacht de slager. Hij bleef wijdbeens in de gang staan en klemde de plank stevig vast. Toen Livi vlakbij was haalde hij uit alsof hij op het honkbalveld stond. De plank zoefde met een lichtfluitend geluid door de lucht en maaide twee centimeter over de geschrokken Livi heen die precies op tijd dook. De slager draaide door de kracht waarmee hij sloeg half om zijn as en vermorzelde een rij van dertig glazen potjes babyvoeding.

Gepakte spinazie, appelmoes en andijvie vermengden zich met stukken glas tot een krakende brij waar de slager die natolde in stond rond te stampen. Livi was toen al drie meter verder. Hij slierde een hoek om en kwam in een gang met koffie, thee en broodbeleg.

Tegen de tijd dat de Italiaan de bocht om was werd eindelijk algemeen alarm gegeven.

De tweede slager besloot naar het kantoor van de bedrijfsleider te bellen. Naast hem stond het meisje van de groenteafdeling die met rode konen van de schrik een ooggetuigeverslag gaf van de schermutselingen tussen Livi en de man met het slaghout.

'Ze vechten,' zei de slager tegen de bedrijfsleider. 'Bel de politie.'

De bedrijfsleider keek naar zijn assistente. 'Bel de politie. Ik ga kijken wat er aan de hand is.'

Hij liep weg in de overtuiging dat de politie binnen vijf minuten aanwezig zou zijn.

Het duurde langer. Het duurde aanmerkelijk langer, want alle politiemensen die inzetbaar waren bevonden zich op dat ogenblik bij het brandje in het centrum. Een echt lekkere fik was het niet, maar de belangstelling voor de oude schuur die in lichterlaaie stond, was gigantisch. Honderden toeristen waren

er op af gekomen en met elkaar hadden ze het centrum, inclusief de belangrijkste doorgaande route volledig weten te verstoppen. Iedere beschikbare gendarme stond driftig op een kruispunt te gebaren naar tientallen automobilisten die allemaal tegelijk vooruit wilden naar verschillende richtingen, met allemaal dezelfde verbeterde trek op het gezicht.

Om de chaos een beetje in de hand te houden was ook de politie van buurgemeente Le Lavandou opgetrommeld en de enige agent die niet tussen wolken uitlaatgassen stond te transpireren was de gendarme in de centrale meldpost Bormes/Lavandou. Hij was jong en onervaren en hij had er geen idee van wat hij aanmoest met het telefoontje uit de Midiprix.

‘Hoezo gevochten,’ vroeg hij.

Het kantoor van de bedrijfsleider lag aan de andere kant van de hal en de assistente had geen idee van de omvang van de knokpartij. ‘Gewoon, gevochten,’ zei ze.

‘Dat begrijp ik.’ De jonge agent beet op een ballpoint en keek naar een opsporingsaffiche. ‘Ik wil alleen weten of het ernstig is of dat een klant zich staat te beklagen over de laatste prijsverhoging.’

De assistente haalde de schouders op. ‘Ik weet nergens van. Ik moest bellen zei mijn baas.’

De agent haalde de pen uit zijn mondhoek. ‘Ik zal je telefoontje noteren. Bedacht voor het bellen. We komen eraan.’

Hij maakte een aantekening en ging door met wat hij aan het doen was: het lezen van een album van Tintin.

Als hij geweten had wat er precies gaande was in de supermarkt dan zou hij minder aandacht hebben gehad voor de Franse versie van Kuifje en meer voor wat de slag van het jaar dreigde te worden.

In de Midiprix was nu niet één vechtpartij aan de gang, maar een hele serie. Aanstichters waren de vrienden van de man die tevergeefs had geprobeerd Livi te grijpen. Ze hadden het voorbeeld van de Italiaan gevolgd en waren met sinaasappels gaan gooien. Eerst vriendschappelijk en naar elkaar. Ze gooiden heen en weer en hadden plezier. Dat duurde tot een van

hen iets te hoog mikte en een vrucht over de rekken met flessen wierp. De sinaasappel kwam terecht op de kap van een kinderwagen en rolde op de vloer. De baby strok en begon te krijsen, de vrouw achter de wagen gaf een gil en haar man brulde het uit van kwaadheid.

‘Wie...’ Hij hield op met schreeuwen en stormde voorwaarts.

Twintig meter links van hem was Livi weer eens aan de slag. Hij had de slagersafdeling achter zich gelaten en rende langs pakken koffie en blikken hagelslag. Het was hier betrekkelijk druk en hij probeerde wanhopig de karretjes te omzeilen. Hij deed het goed, maar tegen winkelende mensen is niemand bestand. In plaats van netjes een karretje tegen de kant te zetten laten de meeste klanten van een supermarkt het ding ordeloos in een gangpad staan daarmee elke doorgang blokkerend.

Door behendig manoeuvreren wist Livi vijf karretjes te ontwijken, maar het zesde was te veel. Hij sloeg er over heen en reed op volle kracht, steunend op de kar en halfvoorovergebogen, de gang af, zich een paar keer wanhopig tegen de kant afzettend en daarbij hele series blikken en bussen omgooiend. Hij haalde het einde bijna. Toen liep hij vast op een vastberaden bedrijfsleider en twee winkelbedienden.

Jan en Arie begonnen het gevoel te krijgen dat ze een oorlog in zakformaat hadden ontketend. Terwijl ze stukken zuidvrucht van zich afschudden en hun kleverige kleding bekeken luisterden ze naar het aanzwellende rumoer.

Jan keek vol ontzag naar de rommel op de vloer.

‘Sodamestraalpijp. We hebben hier wel een en ander aangericht, dikke.’

Arie veegde langs een broekspijp die bruin was uitgeslagen van de cola. ‘Het lijkt wel oproer, hier. Is iedereen nu met iedereen aan het knokken?’

‘Je zou het zeggen. Moet je horen, nu is het daar links weer mis en recht vooruit is ook iets aan de hand.’ Jan trok een sliert sinaasappel uit zijn haar en trok een gezicht.

‘Moeten wij niet maken dat we wegkomen?’

‘Voor de politie komt, bedoel je.’

‘Precies, als iemand zegt dat wij begonnen zijn dan krijgen we een pak processen-verbaal van een decimeter doorsnee.’

‘Plus vijftig dagen cel,’ mompelde Arie. ‘Hoe komt die Livi hier?’

‘Honger natuurlijk,’ zei Jan ongeduldig. ‘Hoe kom jij hier, hoe komt wie dan ook hier?’

Arie knikte. ‘Dat begrijp ik, beste Jan. Ik bedoel, waarom juist hiér.’

Jan keek hem scherp aan. ‘Wat bedoel je nu weer.’

‘Ik bedoel: als Livi hier is, zou Borrini dan ver weg zijn?’

Jan floot twee maten van het liedje dat nog steeds zacht uit de tientallen luidsprekers in het plafond kwam. ‘Misschien moest hij wel boodschappen doen voor Borrini.’

‘Hij weet in elk geval waar Borrini is. Dus...’

Jan zuchtte. ‘Dus moeten wij Livi pakken. Kom op, sproetenwonder, er zijn nu naar schatting negen vechtpartijen aan de gang, de tiende kan er nog wel bij.’

Het aantal schermutselingen breidde zich uit als een vliegende-virusziekte en er was bovendien een schifting ontstaan in het publiek in de supermarkt.

De huisvrouwen die naar de Midiprix waren gegaan om snel boodschappen te doen waren de eerste klanten die het gebouw verlieten. Enkelen lieten hun wagentje met boodschappen staan in een gangpad, anderen betaalden bij de kassa, maar twee van hen probeerden zonder betalen bij de uitgang te komen. Terwijl daarover ruzie ontstond niet een cassière begonnen moeders met jonge kinderen het pand te verlaten, op de voet gevolgd door mensen die zich te oud voelden voor ren- en slagpartijen. Wie bleven waren de vakantiegangers die er een dag liggen aan het strand op hadden zitten en die wel trek hadden in een verzetje. Een deel van hen was aan het gooien met fruit of komkommers. Twee jonge jongens braken een pak koeken open en probeerden de inhoud ongezien naar binnen te werken. Zes campinggasten pakten dure etenswaren in handdoeken in een poging een gratis avondmaaltijd te ver-

sieren. De andere waren betrokken bij handtastelijkheden. Het moet worden gezegd dat ze bij dat tasten niet nauw keken. Na verloop van tijd had iedereen wel een voorwerp tegen zich aan gekregen en menigeeen was bijna omvergereden door haastige klanten die hun wagentje gebruikten om mee te rammeien. Wie een tik of een duw kreeg deelde er op zijn beurt een uit en kieskeurigheid werd daarbij vermeden.

Het centrum van de ongeregeldheden was nog steeds Livi. Hij was recht op de bedrijfsleider ingereden en had kans gezien de man te raken met het karretje waar hij op lag. De bedrijfsleider gaf een kreet en pakte Livi bij diens nek.

'Pak zijn benen,' hijgde hij tegen zijn twee personeelsleden.

De jongste van de twee liep om het karretje heen en pakte Livi bij een sok. De kleine Italiaan lag bijzonder onhandig, maar hij had wel beide benen vrij. Zogauw hij voelde dat iemand zijn linkersok greep trok hij het rechterbeen op en gaf een trap. Het jeugdige personeelslid werd geraakt net boven de maag, op de plaats waar een zenuwknoop zit die plexus solaris wordt genoemd. Hij werd op slag grijs in het gezicht, liet de sok los en wankelde schuin van het karretje weg tot hij, kromgebogen, tegen de schappen met suiker sloeg. Er waren twee soorten suiker: korrels en klonten. De korrels veroorzaakten een stofwolk die een deel van de gang in een witte waas hulde en de klonten stortten zich naar beneden als een hagelbui.

De bedrijfsleider zag het nauwelijks en Livi evenmin. De eerste had nog steeds de nek van zijn tegenstander vast en de Italiaan probeerde zijn karretje weg te rijden van zijn belager. Toen Ivo Livi gebrek aan adem begon te krijgen zette hij zich met alle kracht af tegen een van de rekken. Het karretje en de bedrijfsleider rolden zijwaarts naar het uiteinde van de gang en kwamen terecht tegen een toren van blikken doperwten.

Het was een hoge toren en het waren veel blikken. Ze waren opgestapeld in een halve cirkel met een rij van meer dan twintig blikken als basis. Op de onderste rij was een nieuwe rij gemaakt die een blik minder telde. Daarop was weer een rij met weer een blik minder. Op die manier was een pyramide ontstaan van meer dan twee meter hoogte. De bedrijfsleider

raakte het midden van die pyramide met zijn achterwerk en voelde het bovenste deel, nog altijd bestaande uit een honderdtal blikken over zich heen komen. Hij liet Livi los en beschermde zijn achterhoofd met beide handen. Omdat hij zich vooroverboog hing hij half over zijn tegenstander heen, hem met zijn lichaam beschermend tegen de waterval van litersblikken die seconden leek aan te houden. De meeste blikken misten de bedrijfsleider, maar een van de hoogste stuitte wat ongelukkig tegen een ander blik en trof de man tegen het oor. De bedrijfsleider gaf geen kik, maar ging met een bleek gezicht neer tussen de doperwten.

Op dat ogenblik belde de assistente voor de tweede maal met de politie.

‘Ze vechten nog steeds.’

‘Wie?’

‘Iedereen.’

De jonge agent legde het Tintin-album weg en keek verbaasd naar de hoorn.

‘Hallo,’ zei hij voorzichtig.

‘Hallo,’ brieste de assistente. ‘Is daar nog iemand?’

‘Ik verstond dat iederéén vecht,’ zei de agent die dacht dat hij voor de gek werd gehouden.

‘Dat is ook zo,’ snauwde de assistente. ‘Achterin de winkel zijn ze handbal aan het spelen met sinaasappels en citroenen. Midden in de winkel stuift het van de suikerwolken en aan de rand is net iemand gejonasd. Zijn schoen vloog uit en trof een tl-buis aan het plafond. De buis ging kapot en drie klanten staan nu glasscherven uit hun vel te pulken. O,’ ze hield even op, ‘ik hoor dat mijn baas bewusteloos is geslagen. Er zijn hier wilde Spanjaarden bezig de zaak te vernielen, zegt iemand net.’ Deze mededeling maakte indruk op de agent. Hij zag het voor zich: amokmakende buitenlanders die een supermarkt ruïneren. Optreden leek nu meer dan hoognodig.

Hij smeedde de hoorn op de haak en deed een oproep voor alle politieauto’s. Hij riep op tot hij geen adem meer had, maar alle agenten stonden tussen hordes claxonnerende automo-

bilisten en niemand hoorde het betrekkelijk iele geluid dat uit de politiewagens kwam. Na vijf minuten had de agent er genoeg van. Hij vergat alle voorschriften en verliet zijn post. De politiewagens waren allemaal weg, maar er was nog een dienstfiets met hard zadel. Hij stapte voorzichtig op en reed naar de plaats van de brand. Al op drie honderd meter afstand kon hij de geluiden van de verhitte weggebruikers horen.

Jan en Arie bewogen zich voorzichtig door de gangen in de supermarkt. Op verschillende plaatsen waren vechtpartijen aan de gang of stonden mensen dreigend tegenover elkaar. Enkele gangen waren volkomen onbegaanbaar. In een ervan was een rek vol hondebrokken omgevallen of omgetrokken. Een kleine spaniel stond tussen de pakken en scheurde een zak brokken uit elkaar.

Aan de kant waar kleding, schoenen en tijdschriften werden verkocht was het betrekkelijk rustig. Jan zag twee jongens die snel een blad onder hun blouse stopten. Ze keken schuldig, maar onthielden zich van vijandelijkheden.

‘We moeten een omweg maken, dikke,’ zei hij.

Arie knikte. ‘Dat lijkt me verstandig, ja, maar blijf jij nou bij de uitgang. We weten niet waar Livi is en we kunnen niet hebben dat hij hem smeert, terwijl wij aan de andere kant zijn.’

Jan keek geschokken. ‘Dat niet, nee.’

‘Blijf hier dan. Ik ga verder kijken.’ Arie luisterde vol ontzag.

‘Moet je horen, het is weer raak daarginds. We hebben wel iets aangericht.’

Dat was precies wat Jan dwars zat.

‘Begrijp je nou dat de politie hier nog niet is?’

Arie trok zijn schouders ‘op. ‘Laten we maar hopen dat het zo blijft.’ Hij liep door, maar hield toen in. ‘De auto,’ zei hij. ‘Buiten moet ergens die Lanci van Livi staan. Zoek dat ding op en blijf in de buurt. Je bent dan meteen buiten, dat is handig voor als er toch politie komt. We kunnen niet het risico lopen dat we alletwee worden opgepakt.’

Jan knikte. ‘Beter van niet.’ Hij ontweek een meloen die vanuit een andere gang in zijn richting zeilde en liep naar de uit-

gang.

Het was voor Arie nog niet eens makkelijk om de kleine Italiaan te vinden, want er was een doolhof aan gangen. De meeste stonden weliswaar loodrecht op elkaar, maar er waren nu zoveel versperringen aangebracht dat het onmogelijk was een gang helemaal af te kijken.

Eenmaal belandde Arie in een deel waar twee jongens met tennisrackets tegen stukken opgestopte leverpastei stonden te meppen en twee keer moest hij vechtpartijen omzeilen tussen hem onbekende lieden die vol hartstocht bezig waren elkaar en de rekken te slopen.

Hij ontdekte Livi doordat hij een man tegenkwam die een hand tegen zijn neus gedrukt hield. Tussen de vingers door sijpelde bloed. De man keek Arie aan en wees met het hoofd naar achteren. 'Spanjaarden. Er zijn hier gekgeworden Spanjaarden. Een van hen heeft de bedrijfsleider neergeslagen.'

'Tjonge,' zei Arie.

'Ik ben getroffen door een pak waspoeder. Pats, midden op mijn neus. En ik deed niets.' Verontwaardigd liep hij door.

Hij deed niets, dacht Arie. De ene helft vecht en de andere helft loopt snel complete maaltijden bij elkaar te jatten of leesstof voor de hele week, maar hij deed niets. Ik ben benieuwd hoe het met onze dolgeworden Livi is. Die Italiaan moest eens weten dat hij in zijn eentje voor een bende Spanjaarden wordt gehouden.

Hij stapte over een berg chipszakken heen en keek voorzichtig om een hoek. Hij zag drie mannen over de grond rollen. De bovenste was groot en zwaar, de middelste droeg een stofjas met de naam Midiprix erop, de onderste was klein en roodverbrand. Daar hebben we Livi, stelde Arie vast. Laat ik maar even wachten, het ziet er naar uit dat het met hem is gebeurd.

Helemaal zover was het nog niet. Livi lag op zijn rug, maar zijn rechterarm was nog vrij. Met die arm gaf hij de werknemer van de supermarkt een joet op een oog die er zijn mocht, maar toen was het definitief afgelopen. De zware man ging met

een plof op zijn maag zitten en perste alle lucht uit de kleine Italiaan. Livi maakte enkele krampachtige bewegingen met zijn rechterarm en liet hem toen slap op de vloer vallen. De Milanese straatvechter gaf zich over.

Arie kwam behoedzaam naderbij. Hij keek vriendelijk naar de zware man en zei: 'Dat is 'm.'

De man keek verbaasd. 'Wie is hem.'

'Die vent daar. Dat is de aanvoerder van die Spanjaarden. Hij heeft mijn vriend bestolen. Toen we hem achterna gingen begon hij te vechten.'

De man kwam overeind, met een hand Livi meesleurend. 'Dus jij kent deze vent.'

Arie schudde het hoofd. 'Nooit eerder gezien. Hij schijnt bij een bende te behoren die toeristen besteelt. De groep werkt de hele kust af.'

'Deze niet meer,' zei de zware man. 'Deze werkt alleen nog in de gevangenis.'

Arie stak een hand uit. 'Ik pak zijn benen wel. Deze vent moet naar het kantoor. De politie is al gebeld.'

De man vroeg zich niet af hoe Arie daarvan op de hoogte was. De dikke, dom-ogende jongen leek gewoon alles te weten.

'Pak aan dan. We moeten hem over die berg chips sjouwen.'

Arie pakte de benen van de slappe Livi en keek naar diens kleren. In zijn gehavende shirt zaten geen zakken. In de broek wel. Op de rechterbil van de Italiaan zat een zak die opbolde. Daar zitten papieren in, dacht Arie. Nu even iets bedenken om ze te pakken. Logge Arie Roos was deksels goed ter been. Als hij wilde bewoog hij zich even lichtvoetig als een danser. Hij zag er echter uit als een uit de kluiten gewassen teddybeer en iedereen verwachtte dat hij over zijn eigen voeten zou struikelen van onhandigheid. Arie wist dat en maakte er schandelijk misbruik van. Toen hij bij de zakken chips was stapte hij midden op de berg. De chips werden krakend geplet onder zijn linkerbeen en dat maakte bijzonder veel lawaai, zelfs in deze lang niet geluidloze hal waarin elke drie seconden een wilde kreet klonk. Arie deed of hij zich verstpapte. Hij liet Livi los en viel over

hem heen. Terwijl hij met zijn ene hand onhandig heen en weer zwaaide leegde hij met zijn andere Livi's achterzak. Met een schuldig gezicht krabbelde hij overeind.

'Sorry. Ik verloor mijn evenwicht enne...'

De grote man maakte een ongeduldig gebaar. 'Schiet nou maar op, kluns.'

'Ja, meneer,' zei Arie, terwijl hij een rolletje papier in zijn broekzak propte.

Hij was nu helemaal niet onhandig meer maar hielp zwijgend mee om Livi te vervoeren. Hij had haast, want hij verwachtte elk ogenblik een inval van de politie. De zware man en hij vermeden de vechtpartijen die nog aan de gang waren en droegen de Italiaan naar een klein kantoor waarin een meisje stond dat wanhopig naar de telefoon keek.

'Ik bel steeds de politie, maar ze nemen niet meer op.'

De grote man liet Livi vallen en zette een voet op diens borst.

'We hebben de tijd,' zei hij. 'Dit is de aanvoerder van de bende.'

'Een bende?' vroeg het meisje angstig.

'Ja,' zei Arie. 'Mijn vriend weet er alles van. Hij staat bij de ingang. Ik zal hem halen, want hij is de belangrijkste getuige.'

De stem van het meisje bibberde. 'Goe.. goed. Doe dat maar.'

'Ik ben zo terug,' verzekerde Arie en hij liep langzaam weg, half en half verwachtdend dat hij teruggeroepen zou worden.

Bij de uitgang was niemand, maar buiten stonden zeker vijftig mensen die elkaar opgewonden toespraken. Ze keken allemaal naar Arie die met een duim naar binnen wees.

'Ze hebben hem,' zei hij. 'Het gaat om vijf Spanjaarden. Het was een overval.'

Hij ging in de groep wachtenden staan en schuifelde langzaam achteruit. Vier minuten later zag hij, aan de rand van de parkeerplaats, de oranje Lancia staan. Hij zwaaide met een arm en zag Jan te voorschijn komen.

Zonder een woord te zeggen liep hij naar de Renault. Hij zat al achter het stuur toen Jan naar binnenschoot.

'Waar is Livi?'

'Binnen, met een Fransman als bewaker. Laten we eerst maken

dat we een eindje wegkomen. Iets zegt me dat straks de politie met man en macht deze parkeerplaats opstormt.'

Hij reed weg tot hij vanaf de supermarkt niet meer zichtbaar was en parkeerde toen netjes in de berm.

Jan boog zich over de rugleuning. 'Heeft die Livi nog iets gezegd?'

'Kon'ie niet. Hij had geen lucht meer.'

Jan bende nijdig met een vuist op de leuning. 'Dus we zijn weer niets opgeschoten.'

Arie draaide zich in alle rust om. 'Kalm, zuinige vriend. Met mij schiet je altijd op. Hier.' Hij trok de papieren die hij van Livi had gestolen te voorschijn en gaf ze aan Jan. 'Jij mag kijken wat ik veroverd heb.'

'Geld,' zei Jan meteen. 'Franse bankbiljetten, opgerold tot een bundeltje. Hij had natuurlijk geen portefeuille meer. Hé,' zijn stem klonk gespannen, 'hier zit een kaartje tussen. Een visitekaartje of zoiets.'

In zijn vingers hield hij een kaartje van ongeveer tien bij vijf centimeter. In de linkerbovenhoek stond in vergulde letters L.C.M. Borrini. Middenop het kaartje stond met pen iets geschreven.

'La Mimosa d'Or', las hij. 'Kijkkijk, daar hebben we onze mimosa weer, een gouden nog wel. Wedden dat het een hotel of restaurant is?'

Arie knikte. 'Daar woont Livi natuurlijk, of Borrini woont er. Misschien allebei wel. Er staat nog iets op dat kaartje. Een naam.'

Jan boog zich voorover. 'Gougall of Dougall of zoiets. Zegt die naam ons iets?'

'Geen ros,' zei Arie opgewekt, 'maar dat komt wel. Het klinkt Engels en dat is buitengewoon hoopgevend.'

Hij hief een hand. 'Hoor ik daar sirenes?'

Jan luisterde. 'Zowaar. Eindelijk. Ik zat me al af te vragen of die politie nooit zou komen.'

De politie kwam wel. Met alle beschikbare auto's tegelijk zelfs. Driekwart van de vechtenden was verdwenen en de super-

markt was een ravage, maar Livi was er nog. Dat laatste stemde de commandant van de politie in Bormes-les-Mimosas onnoemelijk tevreden en ook het jongste lid van het korps was er erg blij mee. Hij had een schrobbering gekregen waar zijn oren vijf uur later nog rood van waren en hij hield zich lange tijd zo klein mogelijk. De arrestatie van de leider van de bende maakte in elk geval iets goed.

Livi werd geboeid en meegenomen naar het bureau. Daar werd hij in een cel gesmeten tot een betrouwbare Spanjaard was gevonden die als tolk kon optreden. De Spanjaard luisterde vier seconden naar de uitgeputte, rood verbrande Livi en stelde vast dat er geen woord Spaans bij was. Hij zei tegen de commandant dat de politie van badplaatsen taalles moest nemen en verdween. De commandant was rood geworden van schaamte en ging op zoek naar een Italiaanse tolk. In een dolgeworden bende geloofde hij al lang niet meer. Hij zou al blij zijn als Livi iets anders zou blijken te zijn als een badgast die per ongeluk was gemolesteerd. Voor alle zekerheid liet hij de Italiaan toch maar solide opsluiten. Toen dat was gebeurd ging hij zich bezig houden met de gigantische hoeveelheid eisen tot schadevergoeding, ingediend door inwoners van Bormes, badgasten, toeristen en een gehavende bedrijfsleider van de Midiprix.

Toen hij halverwege de stapel was belde de commissaris van de politie in Hyères op met de vraag of het waar was dat buitenlandse terroristen zich aan de Franse kust hadden genesteld en of er assistentie verleend moest worden.

Er kwamen meer van dit soort telefoontjes en ze hielden de commandant uren bezig.

Om tien uur had hij er genoeg van. Hij liep zijn kamer uit en hield zijn hoofd minutenlang onder de kraan in de toiletruimte. Daarna ging hij naar huis waar zijn vrouw hem een verhaal vertelde over een schietpartij tussen een Spaanse en een Italiaanse bende in de Midiprix.

Livi lag toen al te slapen op een harde matras. Hij droomde over sinaasappels die door een reus die in een karretje zat tegen zijn maag werden gegooid.

Het fort van een miljonair

De opstoppingen in de omgeving van het onschuldige brandje in Bormes-les-Mimosas hadden hun hoogtepunt bereikt toen Bob, samen met zijn gids Joyce, bij het postkantoor aankwam. Bob was blij met zijn hulp, maar hij voelde zich niet helemaal gerust. Hij had het meisje meer verteld dan hij van plan was en ze leek hem pienter genoeg om eventueel zelf op onderzoek uit te gaan.

‘Pappen en flink nat houden, Bobby,’ zei hij tegen zichzelf. ‘Zolang ik haar in het oog heb is er niets aan de hand.’

Hij liep achter Joyce het postkantoor binnen en kwam in een klein kaal vertrek waarin het verrassend koel was.

Achterin stonden twee halfopen telefooncellen.

Met grote passen liep hij naar de meest rechtse. Hij begon haast te kriegen. Borrini zou om acht uur gaan eten en die tijd naderde hinderlijk snel.

Samen keken ze in het telefoonboek langs de lijst namen. Het aantal inwoners van Bormes met een Engels aandoende naam viel tegen.

‘Zeven, maar. Ik dacht dat het hier barstte van de buitenlanders. Zijn daar geen Engelsen onder?’

Joyce haalde de schouders op. ‘De meesten wonen in de buurt van Cannes en Nice. Of bij St.-Tropez. Wees maar blij, had je er liever 73 gehad?’

Bob staarde naar het telefoonboek. ‘Dat niet, nee, maar, ik weet niet... Ik heb zo’n gevoel.’

‘Dat de goede er niet bij zit. Wat wil je doen. Al die zeven mensen opzoeken of ze bellen?’

‘Daar sta ik net aan te denken. We kunnen er vanuit gaan dat Borrini geen zaken doet met onbelangrijke scharrelaars. Voor zover ik iets van hem weet is hij het type dat op miljonairsniveau werkt.’

Joyce trok een gezicht. ‘Ik ken wel vijf miljonairs die eruit zien als scharrelaars. Wat bedoel je nou eigenlijk.’

Bob keek onzeker naar de loketten van het postkantoor. ‘Dat is het ‘m juist. Ik weet het niet. Ieder van die zeven mensen kan de goede zijn. We kunnen ze moeilijk vragen op erewoord te zeggen wie hun zakenrelaties zijn en in het verhaal over die auto die ik moest afleveren zie ik ook niet veel meer.’

Joyce trok weer aan haar onderlip. Het was een gewoonte van haar, zag Bob, als ze diep nadacht dan greep ze naar haar lip.

‘Je pakt het niet goed aan.’

Bob boog het hoofd in haar richting en keek of hij het niet goed had gehoord. ‘Ik pak het niet goed aan,’ herhaalde hij zwak. ‘Ik rag en ros al jaren door vier werelddelen op zoek naar tachtig verschillende soorten bandietisme, maar een meisje van een meter zestig hoog en zestien jaren oud vertelt me dat ik het niet goed aanpak.’

‘Precies,’ zei Joyce. ‘Jij bent de hele middag al op zoek naar een Engelsman die Frans spreekt, maar je weet niet eens in welke plaats die man woont. Het zit erin dat hij om acht uur hier in Bormes dineert, maar dat zegt niets. Eet jij soms alleen maar in de plaats waar je huis staat. Die Engelsman kan wel in Toulon wonen, zover is dat niet.’

Bob stond even roerloos. Het was een geheel aparte ervaring, vond hij om vermanend te worden toegesproken door een meisje dat nog geen jaar van kostschool was. Het ergste was dat ze gelijk had. Hij knikte. ‘Raak. Midden in de roos. Maar wat moeten we dan. Alle restaurants langs gaan?’

Joyce bladerde in het telefoonboek.

‘Hoeft niet. Laten we eerst eens kijken of er restaurant zijn met iets mimosa-achtigs.’

Bob protesteerde. ‘Dat is helemaal dom gokken. Die mimosa-opmerking op dat bandje van Borrini sloeg waarschijnlijk op deze plaats hier, op Bormes. Waarom zou die Engelsman er een restaurant mee bedoelen dat ook mimosa heet?’

‘Omdat ik weet dat het hier stikt van de namen waarin mimosa voorkomt,’ zei Joyce onverstoorbaar. ‘Hier, kijk maar mee. Bloemenzaken, natuurlijk. Pensions. Een garage. Een ijzerhandel. Twee kruidenierswinkels. Een hotel. Een restaurant. Nog een restaurant.’

Bob kreunde. 'Het is prettig om te zien dat de meeste mensen graag een originele naam bedenken. Is hier iets dat anders heet dan mimosa?'

'Niet veel, geloof ik. Het ene restaurant heet 'Les Mimosas', het andere 'La Mimosa d'Or', de gouden mimosa. Ik ken dat ding wel. Hartstikke duur. En dan bedoel ik hartstikke, stuitend, verschrikkelijk duur.'

Bob keek nadenkend. 'Zou iemand als Borrini daar eten?'

'Als'ie niet weet hoe hij van zijn geld af moet komen dan wel. Mijn baas eet er ook wel eens.' Joyce knipte met haar vingers. 'Ik weet hoe ik er achter kan komen of ene Borrini daar komt eten.'

Bob wreef over de bult achter zijn oor die zeurend pijn deed. 'Au,' zei hij. 'Wat bedoel je nu weer.'

Joyce gaf een knipoog. 'Let op. Grote truc van bang meisje. Lukt altijd.'

Bob keek haar aarzelend aan en zuchtte. Hij kreeg het gevoel alsof hij een oude man was die door een leerling op dreuf geholpen werd. Hij wachtte tot Joyce verbinding kreeg en drukte toen zijn goede oor tegen de buitenkant van de hoorn.

'Met het meisje van de familie Larroquette,' zei Joyce in het Engels. 'Meneer zou vanavond bij u eten. Is hij er al?'

'Ogenblik mevrouw,' zei een stijve stem in bruikbaar Engels met een zangerig-Franse ondertoon. 'Ik zie de naam Larroquette niet in het boek staan.'

'Nou, hij is er wel. Om acht uur zou hij dineren en hij is meestal op tijd. Hij zou eten met meneer Borrini uit Italië.'

'Is niets van bekend, mevrouw.'

Joyce stampvoette en werd zichtbaar rood. 'Zegt de naam Larroquette u misschien ook niets?'

De man met de stijve stem bleef ijzingwekkend beleefd. 'Wij zijn niet gewoon informatie te geven over gasten, mevrouw.'

'En ik ben niet gewoon informatie te vragen aan personeel van een restaurant,' snauwde Joyce. 'Ik zit hier met een ziek kind. De dokter is geweest en het kind moet naar een ziekenhuis. Ik weet niet welk ziekenhuis. Dat weet meneer Larroquette. Hij komt vaak bij u en als u hem niet aan de telefoon

roept dan komt hij u waarschijnlijk morgen vragen waarom dat niet is gebeurd. Als u hem kent dan weet u dat dat geen prettige ervaring voor u wordt.'

'Ik ken hem, mevrouw.' De stem klonk nu zeer behoedzaam.

'Hij is hier helaas niet aanwezig.'

'Maar hij komt,' zei Joyce. 'En hij eet met meneer Borrini uit Italië en met die Engelse meneer die al zo lang in deze buurt woont, hoe heet hij ook weer.'

'U bedoelt de heer Dougall.' De stem klonk nu opgelucht. 'Meneer Dougall heeft een afspraak gemaakt voor een diner met een zakenrelatie.'

De man is blij dat hij ergens antwoord op kan geven, dacht Bob vol bewondering. Joyce heeft hem bij het been.

'Ik bedoelde inderdaad meneer Dougall,' zei Joyce sussend. 'Ik was de naam vergeten. Ik zal hem thuis bellen. Mag ik u danken voor uw hulp?'

Ze legde de hoorn neer en danste de telefooncel uit. 'Knap of niet knap,' vroeg ze.

'Als je iemand kent die Dougall heet wel,' zei Bob.

Joyce stond stil. 'Of ik Dougall ken?' vroeg ze verbaasd.

Iedereen hier kent Dougall. Hij woont niet Bormes, maar in Hyères. Hij is dik, viezig, onfatsoenlijk rijk en hartstikke mesjokke.'

'Ik zal je uitleggen hoe het wereldje van de rijken hier aan de Franse zuidkust in elkaar zit,' zei Joyce toen ze op weg waren naar Hyères. Ze keek naar de zon die lange schaduwen begon te werpen en naar de late toeristen die, gekleed in badpak of loshangend shirt, terugkwamen van het strand, beladen met stoeltjes en koeltassen.

'Het is hier zonnig en warm, de lucht is meestal blauw en met de belastingen schijnt het in Frankrijk mee te vallen. Je zou zeggen dat een beetje miljonair hier zeer gelukkig kan zijn. Dat zien ze zelf een tikkeltje anders. Je hebt een heleboel soorten miljonairs natuurlijk, maar er zijn in feite toch maar twee hoofdgroepen.

Je hebt de rijken die hier al generaties wonen en je hebt de

nieuwelingen die ergens rijk zijn geworden en hier een veel te groot huis kopen. Die twee groepen liggen elkaar niet zo best en dan is een bron van zorg en meestal het hoofdgesprek op al de party's, feesten en bijeenkomsten waar je miljonairs in bossen van tien bij elkaar ziet klitten.'

Bob keek opzij. 'Ze leren au-pair girls heel wat, hier.'

'Je moet het jezelf leren,' zei Joyce nuchter. 'Maar ik wist het al. Mijn vader is ook rijk. Waarom dacht je dat ik op kostschool zat? Nou, die Larroquette voor wie ik werk is rijk omdat zijn opa dat ook al was. Hij hoort bij de ene groep. Dougall heeft zich drie jaar geleden in Hyères gevestigd. Officieel heet hij, geloof ik, MacDougall en komt hij uit Schotland, maar hij heeft het 'Mac' afgezworen. Hij is rijk geworden met computers.'

'Verkoopt hij die dingen?'

'Dat ook, geloof ik, maar hij heeft het meest verdiend aan het maken van programma's. Hij heeft een computerprogramma in elkaar gezet dat alle soorten wisselingen op de beurs van New York verwerkt en aan de hand daarvan voorspelt welke koersen gaan stijgen en dalen. Hij heeft vijftien jaar over dat programma gedaan. Hij is drie maal vrijwel berooid geweest en raakte een keer bijna in de gevangenis. Toen, ineens, had hij succes. Binnen een jaar verdiende hij honderdmiljoen dollar of zoiets. Nu belegt hij geld van anderen en vraagt hij een percentage van de winst. Hij werkt nog steeds met dat ene, geheime, programma.'

'Dat maakt hem niet geschift, maar juist slim.'

Joyce knikte. 'Dat wel. Alleen: toen hij geen geld had liep hij in een uitgezakte broek en had hij haar tot op zijn schouders. Nu hij miljonair is loopt hij er nog net zo bij en dat vinden de andere miljonairs niet zo leuk.'

'Hoe weet je dit allemaal. Van de roddelverhalen?'

Joyce lachte. 'Eigenlijk wel. Maar ik heb hem ook een keer gesproken. Als miljonair moet je minstens eens per jaar een groot feest geven waarvoor alles wat rijk is en in de buurt woont wordt uitgenodigd. Een paar maanden geleden gaf mijn baas zijn partij. Iedereen die makkelijker in geld zwemt dan in zee

was er. Tot ieders schrik kwam Dougall ook. Zijn hemd stond open, zijn haar was ongewassen en z'n broek hing zo ongeveer op zijn knieën, maar hij gaf geen krimp.

Hij dronk drie flessen champagne en was geen draad anders dan voor die tijd. Hij geneerde zich voor niets en niemand. Ik vond het prachtig, maar mijn baas had drie weken nodig om er overheen te komen.' Ze zuchtte. 'Ik zei toch al dat miljonairs het niet makkelijk hebben.'

'Waar woont die Dougall,' vroeg Bob. 'Steekt hij iedereen de ogen uit met het grootste huis van de hele kust of zoiets?'

'Wel zoiets, maar niet zoals je denkt. Wees maar blij dat je mij bij je hebt, want anders zou je nog raar opkijken vanavond.'

Hyères telt ongeveer 40.000 inwoners. Dat is niet opzienbarend veel, maar de stad is ruim gebouwd met grote, brede lanen waarvan er een stel naar een oud stadsgedeelte leiden. Wie de weg niet weet loopt een beste kans daar redeloos klem te raken in smalle straten en stegen.

Joyce wees Bob een route langs het centrum die naar de noordkant van de stad voerde.

Bob was daar verbaasd over. 'Ik dacht dat al die rijke lui tuk waren op paleisachtige bouwsels aan het strand.'

Joyce knikte. 'Zijn ze ook. Iedereen woont daar, behalve Dougall. Ik zei toch dat hij een tikkeltje gek is. Hij woont half in de heuvels op een plaats waar anderen nog niet gratis een huis willen.'

Het woord heuvels was iets te weinig gezegd, merkte Bob al spoedig. Tussen Hyères en St.-Raphaël loopt het Massief des Maures, een bergketen die lang niet zo imposant is als de alpen, maar die je toch moeilijk over het hoofd ziet. De toppen komen tot boven de 800 meter en sommige bergwanden zijn bijsterbaarlijk steil. Ze zijn bovendien zwaar begroeid, niet alleen met naald- en loofbomen, maar ook met struikgewas dat op veel plaatsen ondoordringbaar is.

Dougall woonde in een dal gevormd door twee uitlopers van het massief en hij woonde er niet bepaald in een bungalow waarin een miljonair graag zakenrelaties ontvangt.

Ver voor een huis te zien was wees Joyce naar de zijkant van de asfaltweg.

‘Een eindje verderop begint de zijweg die naar het huis van Dougall voert. Rij die een eindje op tot je rechts de toegang tot een soort open plek ziet. Daar moeten we naartoe. Doorrijden heeft geen zin. Er staan borden en daarachter is een groot hek. Dougall is niet dol op bezoek en dat laat hij uitgebreid weten.’

Bob keek haar nadenkend aan. ‘Hoe weet jij dat zo precies?’

Joyce lachte vriendelijk. ‘Het is je misschien niet zo opgevallen, maar ik ben nieuwsgierig. Als ik verhalen hoor over een vette, te dikke, getikte miljonair die op een belachelijke plek woont dan ga ik graag zelf even kijken.’

Bob zei niets meer, maar reed naar een open plek.

‘Nu even de tanden op elkaar,’ zei Joyce. ‘We moeten een eindje door dit bos. Dan ben je nog lang niet bij het huis, maar je kunt het wel zien.’

Gedurende de tien minuten die volgden zeiden ze geen woord. Ze hadden hun adem hard nodig voor een worstelpartij met struiken en braambossen waarvan er honderden tussen de bomen leken te groeien.

Het terrein steeg langzaam en toen ze op de top van een heuvel kwamen hadden ze een uitzicht over enkele honderden meters groen dal.

‘Jij moet wel erg nieuwsgierig zijn,’ hijgde Bob. ‘Ga me nou niet vertellen dat je deze weg bij toeval hebt gevonden.’

Joyce lachte hem vriendelijk toe. ‘Ik ken wel tien jongens in Hyères die hier geweest zijn en die daar graag tegen een meisje over opscheppen. Daarginds woont Dougall. In dat gebouw daar.’

Midden in het dal zag Bob een gebouw van drie verdiepingen. Het zag er kraak- en smaakloos uit.

‘Het lijkt wel een schoenendoos in het groot. Rechte muren, plat dak, geen raam te veel.’

Joyce knikte. ‘Het is een soort schoenendoos. Vroeger was het een bedrijf. Een deel was garage; ernaast was opslagruimte. Dougall heeft het gekocht omdat er veel grond bij was. Het gebouw was één verdieping hoog, maar hij heeft er twee op

laten bouwen. Beneden is nog steeds de garage. Daarboven woont hij en daar weer boven heeft hij ruimtes waar nooit iemand schijnt te mogen komen. Misschien heeft 'ie daar zijn computers staan of zoiets.'

Bob keek rond. 'En is dit zijn enige huis? Wordt die man niet gek van de eenzaamheid? Of heeft hij een vrouw en acht kinderen.'

'Geen kinderen. Wel een vrouw, maar die brengt het jaar door in Acapulco en op de Bahama's. En gek worden doet hij heus niet.'

Ze keek Bob aan. 'Je begrijpt niet veel van miljonairs in Frankrijk, geloof ik. Eén huis is niks. De meesten hebben er drie of meer. Dougall heeft er een stel. Hij heeft bovendien in Cannes een jacht van een meter of vijftig lang en hij heeft een kasteel in de Dordogne.'

'En hier spaart hij oud roest,' zei Bob, terwijl hij naar het terrein rondom het platte huis keek.'

'Dat lijkt maar zo. Hij spaart oude auto's.'

'Oud roest, bedoel je. Wat daar staat levert nog niet het statiegeld van tien flessen op.'

'Ik bedoel echt oude auto's. Die dingen uit 1900 of zo. T-Fords en dat soort spul.' Ze haalde haar schouders op. 'Ik heb er geen verstand van, maar ze schijnen hartstikke veel waard te zijn. Dougall koopt ze, laat ze opknappen en pronkt ermee op shows. Hij is gek op dat oude werk, al schijnt hij ook van race-auto's te houden.'

'Rijdt hij daarin?'

Joyce gaf een proest. 'Dat niet, nee. Ik heb gehoord dat hij één keer in zo'n ding heeft willen rijden. Ze hebben hem met vier monteurs die waren uitgerust met een soort grote schoenlepels in een auto gewrikt en toen hij eindelijk zat bleek dat de kap niet meer dicht kon. Dat bekoelde zijn enthousiasme een beetje en sinds die tijd koopt hij vooral van die old-timers. Die zijn in elk geval ruim genoeg.'

Bob wees naar de chaos rond het huis. 'Wat doet die rommel daar dan. Spaart hij soms ook nog gebruikte autobussen.'

'Die dingen stonden er, geloof ik.' Joyce keek verontschuldigend. 'Het meeste wat ik weet heb ik op die rijkeluisfeesten

gehoord. De kinderen moeten soms mee en dan moet ik ze aan Jan en Alleman voorstellen. Ik heb gehoord dat hij alle sloopauto's gewoon heeft laten staan. Hij heeft er alleen grint omheen gestort.'

Ze wees op grote oppervlakten glanzende steentjes. 'Daar rechts is een inzinking in het dal. Je moet daar steil naar boven, tussen de struiken door. Aan de rand van het terrein staat een muur. Daarachter ligt grint dat regelmatig wordt aangeharkt.'

Bob bekeek het terrein rond het huis op zijn gemak. 'Zelfs een kat breekt daar niet in. Niet onopgemerkt tenminste. Dat huis is een fort, weet je dat?'

'Ik weet ervan,' zei Joyce droog. 'Aan de achterkant is geen verhoging van het terrein, maar daar is een muur waar een strook van twee meter glasscherven langs loopt. Allemaal kapotgeslagen champagneflessen, zo luidt het verhaal. Toen Dougall hier kwam wonen moet het een tijdje een wilde boel geweest zijn.'

Bob keek om zich heen. 'Kun je doen als je geld hebt. Last van burens zul je hier niet krijgen. Verbeeld ik het me of betreft de lucht?'

Joyce tuurde naar de heuvels waarachter de eerste toppen van het Massief van Maures te zien waren.

'Ik ben bang dat er onweer komt. De wind is gedraaid en dan heb je vaker van die onweders die vanuit het berggebied naar de kust trekken. Laten we maar teruggaan. Als het donker is dan is het geen pretje in het bos.'

De eerste druppels vielen toen ze bijna bij de Volvo waren, kort erop gevolgd door een bliksemstraal die paarsblauw van heuveltop naar heuveltop flitste. De donderslag die volgde klonk ver weg en leek op het geluid van vaten die over houten planken worden gerold.

Joyce dook de auto in en rilde. 'Ik heb een hekel aan die donder,' zei ze. 'Bliksem is mooi om te zien, maar dat gerommel.'

Ze sloeg de armen om zich heen.

Bob hijgde en veegde zweet uit zijn nek. 'Misschien koelt het nu een beetje af. Deze hitte is niet leuk meer.'

Hij schoof achter het stuur en keek naar dikke druppels die op het wegdek uiteen spatten. 'Ik zou wel eens in dat huis willen kijken.'

Joyce keek somber. 'Hij houdt niet van bezoek. Dat heb ik je toch al verteld. Een eindje verderop staan hekken, en dat zijn geen kleintjes. 's Avonds gaan ze dicht.'

'Toch is er een manier. Er is altijd een manier.'

'Wat wil je ermee bereiken? Borrini is in dat huis of hij is er niet, maar dat maakt weinig uit. Je krijgt hem daar heus niet te pakken.'

Bob maakte een nijdig gebaar. 'Dat begrijp ik. Ik wil gewoon kijken hoe de woning van Dougall er van binnen uit ziet. Hier blijven zitten brengt me niet verder.' Hij draaide zich half om.

'Moet jij niet eens naar huis?'

Joyce keek op haar horloge en trok een zuur gezicht. 'Om tien uur moet ik thuis zijn. Mijn baas is streng in die dingen.'

Bob pakte zijn geld. 'Dat moet dan maar eerst. Ik zal je alvast betalen. Tien dollar per uur, vanaf een uur of vier. Plus 25 dollar extra voor de hulp, is dat oké?'

'Dik voor elkaar, maar als je denkt dat je me nu naar huis kunt brengen dan vergis je je.'

Bob trok langzaam een wenkbrauw op. 'Je meent het.'

Joyce knikte. 'Ik meen het. Je hebt me nog nodig.'

Haar stem klonk zo trefzeker dat Bob haar een ogenblik scherp aankeek. Deze tante is veel te slim, dacht hij, maar ze heeft goede ideeën, dat staat buiten kijf.

'Nodig voor wat?'

'Je hebt me nodig om bij Dougall binnen te komen,' zei Joyce en haar wangen kregen een kleur van opwinding. 'Ik heb iets bedacht. Als jij alleen naar dat huis gaat dan laat hij je niet binnen, dat weet ik zeker. Voor je het weet schopt hij je de oprijlaan af. Maar mij kent hij.'

We steken een van de banden van deze Volvo lek en lopen door de regen naar Dougalls huis. Daar vraag ik om hulp. Het moet gek gaan wil hij een au-pair van een collega-miljonair in het onweer buiten laten staan.'

Bob stak een hand op. 'Hij zegt dat we de reserveband moe-

ten gebruiken en laat ons terugbrengen naar de Volvo.'

'Daarom verstoppem we het reservewiel,' ging Joyce door. 'Ik zeg dat ik om tien uur thuis moet zijn en ik ga staan handen-wringen. Daar loopt hij in, dat weet ik zeker.'

'En als hij vraagt wie ik ben zeg jij dan dat ik een suikeroom uit Amerika ben die toevallig op bezoek is?'

'O, nee hoor.' Joyce lachte vrolijk. 'Ik zeg gewoon dat jij een nieuw vriendje bent en dat we samen een romantisch tochtje door de bergen wilden maken.'

'Juist,' zei Bob perplex. 'Vriendje. Romantisch.' Hij had een dof gevoel in het achterhoofd, net alsof iemand er opnieuw met kracht op had geslagen.

Het verstoppem van het reservewiel was een klus van slechts enkele minuten. Bob reed een eindje de asfaltweg op die naar Dougalls huis voerde en pakte het wiel. Hij rolde het de struiken in en legde het plat neer vlak achter een boom die vanaf de weg te herkennen was aan een tak die half was losgescheurd van de stam en die onder een hoek van vrijwel 45 graden naar beneden hing. Hij keek bezorgd naar de lucht toen hij terugliep naar de Volvo. Het was aanzienlijk donkerder geworden. Felle windvlagen zwiepten dikke druppels bijna horizontaal en namen bladeren en kleine takjes mee die als hagel tegen het wegdek tikten. In de verte was nog steeds gerommel te horen. Het kwam niet dichterbij en het verdween niet, blijkbaar was een onweer bezig tussen enkele bergtoppen heen en weer te kaatsen.

Bob veegde water uit zijn ogen.

Het duurt nog wel even voor dit onweer voorbij is, dacht hij, en het kan lang aanhouden ook. Die plotselinge zomeronweders zijn lang niet mis.

Hij bleef bij het rechtervoorwiel staan en schopte tegen de band. 'Hoe krijg ik jou lek,' mompelde hij, terwijl hij met zijn rug naar de regen ging staan.

Het was een probleem dat groter werd naarmate hij er langer over dacht. De banden waren vrijwel nieuw en het profiel was nauwelijks gesleten. Er was geen enkele redelijke reden voor

een van deze banden om lek te geraken, zag Bob. Met een mes aan het werk gaan was het eenvoudigst, maar was uitgesproken dom. Een goede monteur zou het waarschijnlijk zien en de smoes dat iemand de band had lekgestoken toen de auto even onbeheerd stond klonk lachwekkend. Zoiets kun je in een stad verwachten, maar niet op een vrijwel verlaten weg in de heuvels. Het mooist zou zijn om een oude spijker midden in de band te slaan, maar hoe kwam hij aan een spijker. En aan een hamer om het ding door het rubber te meppen. Met een hand hoef je zoiets echt niet te proberen, wist hij. Je had kans dat je de blaren op de handen sloeg, terwijl de spijker niets anders deed dan rustig ritmisch terugveren van het loopvlak.

Vanuit de Volvo keek Joyce naar hem. Toen Bob uit de auto was gestapt om het reservewiel te pakken had ze de portier ramen naar boven gedraaid. Ze had een tijdje naar het tikken van de regen en het rommelen van de donder geluisterd, en begon zich toen af te vragen waarom Bob zo besluiteloos bij dat voorwiel bleef staan.

Ze opende het portier op een kier. ‘Wat sta je daar nou te staan. Hou je van regen, of zo?’

Bob maakte een nijdig gebaar. ‘Ik sta me af te vragen hoe ik die stomme band lek krijg.’

‘Met een spijker natuurlijk, of met een schroevendraaier.’

Bob zuchtte. ‘Loop jij rond met spijkers misschien? Of met schroevendraaiers? Is hier een timmerwinkel op de hoek?’

Joyce begon het probleem te zien. Ze keek door de kier naar de regen die in onregelmatige snelheden neerkwam en stapte de auto uit. Huiverend en met opgetrokken schouders ging ze naast Bob staan.

‘Ligt er niets scherps in de auto?’

‘Niet dat ik weet, dat ding is pas een paar dagen oud.’

Joyce keek naar de band. ‘Voor de achterbank liggen een paar lege limonadeblikjes. Er liggen ook van die sluitingsringetjes bij. Zijn die scherp genoeg?’ De wind was nu zo hard dat ze bijna moest schreeuwen om verstaanbaar te zijn.

Bob maakte een gebaar en dook de auto in. Hij pakte een paar van de lipjes en een gedeukte limonadeblik.

Hij keek ernaar. Waardeloos, dacht hij.

Joyce zag het anders. 'Als je ze indeukt dan ontstaan er soms scherpe punten.'

Bob aarzelde niet lang. Hij legde het blik voor een voorband en ging achter het stuur zitten.

'Ik rij er een paar keer overheen,' zei hij. 'Ga in de auto zitten, je bent nu genoeg afgekoeld.'

Voorzichtig reed hij twee keer over het blik. Hij hoorde het niet kraken, maar zag na de tweede keer dat het keurig plat was en een stuk langer. Hij reed naast het blik en kon het pakken zonder uit te stappen. Bij het licht van de binnenlamp zag hij dat het metaal twee scherpe breuklijnen vertoonde. Toen hij het scherpste deel tussen twee vingers pakte kon hij het blik zonder veel kracht te zetten ombuigen.

'Waardeloos,' zei hij en hij gooide het blik in de struiken. 'Erger dan waardeloos.' Hij balde een vuist. 'Hoe krijg je zo'n lam stuk band lek, jandoekie.'

Hij schudde water van zijn hoofd en trok het portier dicht. 'Is dat hek ver?'

'Een klein stukje. Nog geen honderd meter, denk ik.'

'Zit er prikkeldraad op?'

Joyce dacht na. 'Geloof ik niet, wel ijzeren punten, maar die zitten vast.'

Bob gaf een grom. 'Laten we maar eens kijken.'

Voorzichtig reed hij over de asfaltweg in de richting van het platte huis. Links en rechts zag hij borden. Ze waren niet klein en de tekst liet aan duidelijkheid niets te wensen over.

'Eigen weg,' stond erop. 'Dit is privé-gebied. Streng verboden toegang.'

Na een scherpe bocht schenen de koplampen over een zwart hek van meer dan twee meter hoog. Het hek was gemaakt van ijzeren buizen van zes centimeter doorsnede met dwarsspijlen van twee centimeter. Op de verticale buizen zaten ijzeren punten. Het geheel zag eruit alsof een tank er moeite mee zou hebben.

Het toegangsdeel bestond uit twee even grote stukken draaihek.

Het linkerdeel was gesloten, het rechter was met een

haak vastgezet aan een betonnen paal.

Bob keek het langst naar de ijzeren punten. ‘Als die dingen nu eens los op die buizen zouden zitten,’ mompelde hij. Hij stapte uit en liep naar het hek. Het ijzer glom van de regen en leek van dichtbij absoluut onaantastbaar.

Bob ging op zijn tenen staan en voelde aan een van de punten. Tot zijn verbazing draaide de punt weg.

Wat is dat nou, vroeg hij zich af. Hij zette een voet op een van de kruislings geplaatste dwarsstangen en trok zich een stuk op.

‘Dat is knap,’ mompelde hij, toen hij de punten van dichtbij zag.

‘Dat is slim gedaan. Die punten zitten op een draaibaar stuk van de verticale buizen en dat maakt het bijna onmogelijk om er goed greep op te krijgen. Ze draaien onder je handen vandaan.’

Hij probeerde een van de punten op te tillen, maar dat bleek niet mogelijk.

‘Rotpunt,’ schold hij, terwijl hij zich liet zakken. ‘Zo krijg ik die band nooit lek.’

Hij was al bijna bij de auto toen hem iets te binnen schoot.

Rechtop staande in de striemende regen die nu als een gordijn naar beneden kwam keek hij het hek langs. In het schemerlicht kon hij zien dat het tientallen meters ver het bos inliep.

‘En zou er nooit een stuk ijzer verbogen zijn,’ vroeg hij hardop aan de ruisende bladeren. ‘Zou er geen enkel stuk materiaal zijn weggegooid omdat het niet paste. Ik geloof er niks van.’

Hij liep naar het rechterdeel van het hek en begon er langs het bos in te lopen, steeds met een hand op de grond voelend of er iets lag. Dennenaalden, takken, een mop begon, blijkbaar van de fundering, een stuk hout, een plank met...

‘Au,’ riep hij en hij hield een vinger vlak voor zijn ogen. Op het topje zat een rechthoekig scheurtje waaruit bloed druppelde.

Hij bukte zich en raapte een plank op. Door de plank stak een spijker van drie duim. Hoe komt in naam van alles wat recht en redelijk is nou een plank onderaan een hek te liggen waar

geen millimeter hout aan zit, vroeg hij zich af. Bekisting van de betonnen fundering natuurlijk, stomkop.

In zichzelf scheldend liep hij terug. Het was nu wel zaak dat die spijker snel door een band werd gehengst, vond hij, want hoe rustig het hier ook was, de weg was er niet voor niets en ooit zou er toch wel eens iemand over rijden.

Hij legde de plank voor een voorband en startte de motor. Hij keek niet naar Joyce, maar hij wist dat het meisje alles wat hij deed nauwkeurig volgde.

Geconcentreerd reed hij over de plank, half luisterend of hij het gesis van een leeglopende band hoorde.

Niets.

Spijker platgereden, concludeerde hij met een grimmig gezicht, Hij begon een hekel te krijgen aan spijkers. En aan banden, vooral aan banden van Volvo's.

Joyce voelde met hem mee.

'Zal ik uitstappen en die plank zo houden dat de spijkerpunt tegen het loopvlak komt?'

Bob dacht er even over na. 'Doe dat, maar kijk uit. Als je de plank verkeerd vastpakt dan kan je dat een vinger kosten.'

'Poeh,' zei Joyce.

Bij de zesde keer was het eindelijk raak. De spijker schoot precies naast het loopvlak door het rubber en maakte er een scheur in. De band liep niet rustig leeg, zoals Bob had verwacht, maar maakte het geluid van een ballon die ontploft.

'Hij is compleet uitgescheurd,' zei Joyce enthousiast. 'Die band is helemaal naar de knoppen.'

'Prachtig,' knorde Bob. 'Het werd tijd ook. Dit is zonder twijfel de beste band van het westelijk halfrond. Niet kapot te krijgen. Hoever is het naar het huis?'

'Een paar honderd meter. Pas op, want er zijn bochten.'

'Dan mag ik wel uitkijken, met een lekke voorband is de wegligging niet geweldig. Voor je het weet zeil je een ravijn in.'

Het laatste stuk van de weg bestond uit knerpend grint dat zacht glansde in de regen. Bob reed de Volvo tot vlak voor een grote, vervelozе deur.

‘Van dichtbij lijkt dit gebouw een slooppand.’

‘Dat valt erg mee, hoor. Achter die deur zit geld dus die deur is echt wel stevig. Blijf jij maar zitten. ik bel aan en dan zien we wel wat er gebeurt.’

Door de neerzweepende regenstralen zag Bob het meisje naar de deur lopen en aan een stang trekken. Zwak kon hij het geluid van een bel horen.

Na drie keer bellen ging de deur open. Boven Joyce uit zag hij een man torenen die slieren vettig grijs haar om zijn schouders had hangen. Op de punt van zijn neus stond een bril. De man keek er overheen naar het meisje en zei iets dat Bob niet kon verstaan.

Joyce gaf antwoord en wees naar de Volvo die aan de rechtervoorkant zichtbaar was doorgezakt.

De man wenkte met het hoofd en Joyce ging naar binnen. De deur knalde dicht.

Bob bewoog onrustig. Hij was nu bij het huis, maar aan de voorgevel viel niet veel moois te zien. Het onderste deel bestond uit verweerde steenklompen die waren begroeid met klimop. Daarboven was een nieuwer deel met stucwerk dat er gaaf uitzag en waarop de klimop nog geen vat had gekregen. De ramen waren donker en voorzien van luiken. Op de bovenste verdieping waren die luiken er niet, maar waren voor de ramen spijlen aangebracht die centimeters dik leken.

Bob luisterde naar het gerommel van de donder. Het onweer was dichterbij gekomen en bliksemstralen zetten het huis en de oude auto's die er schuin achter stonden elke paar seconden in een fel licht.

Het duurde lang voor Joyce terugkwam. Bob stond al enige tijd naast de Volvo te druipen toen de deur open ging. Het meisje liep snel naar hem toe.

‘Je mag de garage in. Daar om de hoek, tweede deur.’ Ze blies haar wangen bol. ‘Ik dacht eerst dat hij me er zo weer uit zou smijten, maar hij herkende me en ik heb een paar keer de naam Larroquette genoemd. Hij heeft mijn baas gebeld, ook nog. Die dikzak vertrouwt echt helemaal niemand.’

Bob keek naar de deur die op een kier stond.

‘Is er een kans dat ik daar binnen kom?’

Joyce schudde het hoofd. ‘Absoluut niet. Hij was al chagrijnig genoeg tegen mij. Ga jij nou maar naar de garage, dan kun je al die mooie oude auto’s zien. Dougall heeft hier blijkbaar altijd een monteur bij de hand. Ik stond erbij toen hij de man belde. Hij heeft opdracht gegeven om je te helpen.’

Toen ze wilde teruglopen greep Bob haar bij een arm. ‘Heb je binnen iemand gezien?’

Joyce knikte. ‘Een vent met allemaal haar op zijn armen en een toupetje, zo’n gek ding waar ik door in de lach schiet. Hij ziet er Italiaans uit.’

‘Probeer te onthouden wat ze zeggen.’

Joyce trok een gezicht. ‘Zolang ik er ben, grommen ze alleen maar. Ga jij nou naar die garage, misschien hoor je daar wat.’

Garage was een bescheiden woord voor de hal waarin Bob de Volvo parkeerde. De ruimte was zeker dertig meter diep en vijftien meter breed. Er stonden twee smeerputten en langs de wanden hing genoeg gereedschap om drie middelgrote stadsgarages mee uit te rusten.

Tegen de achterkant stond een rijtje auto’s. Ze waren oud, dat was overduidelijk. Maar ze waren allerminst slooprijp. Ze blonken als spiegels en ze zagen eruit of ze dagelijks werden gewassen en gewatergolfd.

Bob bleef er een ogenblik met ingehouden adem naar staan kijken. Hij herkende een Daimler en een Mercier, allebei uit het begin van de eeuw en zonder twijfel in deze tijd honderdduizenden dollars waard. Het pronkstuk was een auto die nog de vorm van een oud, statig rijtuig had. Een Peugeot, dacht Bob. Eentje uit de vorige eeuw. Verzamelaars verkopen hun ziel en zaligheid voor zo’n ding.

Vlak voor de blinkende automobielen stond een tafeltje waaraan twee mannen zaten. De ene droeg een corduroy broek en een loshangend hemd, de ander had een smetteloos blauwe vliegersoverall aan. Bob liep op hen toe.

‘Goedenavond,’ zei hij.

‘Good evening,’ zei de man in de overall in zuiver Engels. ‘Zo te horen hebben we hier een Amerikaan.’

Bob stak een hand uit. ‘Bob Evers. Ik heb een leuke band en...’

De man knikte. ‘Ik ben Jim Clanaghan. Ik weet alles van vliegen, maar niets van rijden.’ Hij wees op een van de smeerpotten.

‘Daarginds heb je François. hij zoekt een moertje of zoiets. Hem moet je hebben.’ Hij boog zich opzij en gaf een brul. ‘François! Bezoek.’

Langzaam kwam een gezicht uit de smeerput te voorschijn. Het zat onder een alpino en het was zwart van de vegen olie.

‘Had je wat?’

‘Je verwachtte toch iemand met een leuke band?’

Het hoofd bewoog. ‘Nou en. Is dat een reden om lawaai te maken? Als’ie haast heeft dan kan’ie altijd Hyères nog bellen.’

Jim Clanaghan keek naar Bob en haalde de schouders op.

‘Laat hem maar. Hij heeft de pest in. Iedereen heeft vandaag de pest in. François is kwaad omdat hij een stokoude Renault moest oppoetsen waar toch niemand naar kijkt omdat het ding de garage nooit uitkomt. Hij daar,’ Clanaghan wees met het hoofd naar de andere man aan het tafeltje, ‘hij is chagrijnig omdat hij zojuist is ontslagen en ik ben kwaad op het onweer. Het is geen pretje om te vliegen in een helicopter als bliksem op je rotorbladen uiteenknettert.’

Bob keek hem ongelovig aan. ‘Moet u vanavond nog weg?’

‘De baas wil naar Sète en als’ie iets in zijn kop heeft dan moet het gebeuren ook.’

‘Is hier in de buurt dan ergens een vliegveld?’

De piloot schoot in de lach. ‘In de buurt? Doe niet zo gek, joh. Je hebt met een miljonair te maken. Die hebben hun eigen vliegvelden. In dit geval een helicopterplatform.’ Hij wees met een stompe duim. ‘Daar, achter dit gebouw, staat mijn machine. Als de baas hier is moet het ding altijd klaar staan om te vertrekken.’ Zijn ogen flitsten in het rond. ‘Daarginds staat een vouwstoeltje. Pak dat ding en kom erbij zitten.’

Bob schoof aan en draaide zich naar de chauffeur die nog

geen woord had gezegd. ‘Spreekt u Engels?’ vroeg hij.
De chauffeur knikte stug. ‘Een beetje,’ zei hij in een akelig dialect. ‘Alleen als ik zin heb.’
Jim Clanaghan kwam tussenbeide. ‘Hij is nijdig. Vooral op zichzelf. Dat krijg je als je stom doet.’
De man werd van die opmerking zichtbaar kwader. Hij deed zijn mond twee keer open en dicht en barstte los. ‘Dat gezeur ook elke keer. Ik word er hartstikke gek van. Dagen rij ik heen en weer in dezelfde auto en met dezelfde lading. Van Frankrijk naar Italië. Dan door naar Joegoslavië. Terug naar Italië. Weer naar Joegoslavië. Weet je hoe vaak ik heen en weer ben gereden?’
Hij keek Bob en de helicopterpiloot aan alsof hij applaus verwachtte. ‘Acht keer ben ik heen en weer gereden. Acht keer, dat is zestien keer langs de douane, en elke keer met dat gehannes bij de grens. En uitladen, ho maar. Steeds was er wat.’
De piloot haalde de schouders op. ‘Je wordt er toch voor betaald, zeker.’
De chauffeur maakte een heftige beweging. ‘Ik werd er knettergek van.’ Hij balde een vuist en keek naar het voorstel deel van het gebouw. ‘Het enige wat ik vanmiddag heb gedaan is papzak Dougall vragen waarom ik steeds heen en weer moest en of ik niet kon wachten tot de problemen rond het lossen waren opgelost. Hij gaf niet eens antwoord. Hij keek me aan over dat brilletje van hem en zei dat ik me niet met zijn zaken moest bemoeien. Ik was meteen ontslagen. Ik moet nou alleen nog een vrachtwagen naar Fréjus rijden en daar wachten op een nieuwe chauffeur.’ Hij klopte op zijn broekzak. ‘Hij heeft me daar apart voor betaald en dik betaald ook nog, maar ik blijf wel ontslagen. Snap je nou zo’n vent!’
‘Rijk,’ zei de helicopterpiloot. ‘Rijk en getikt, maar je had het kunnen weten. Je moet hem nu eenmaal niets vragen. Hij is de baas. Hij vraagt en jij geeft antwoord. Ha, daar hebben we François.’

François was oud, gezet en stuurs, maar hij kende zijn vak. Het was overduidelijk dat hij uitstekend Engels verstond, maar hij

reageerde niet op welke mededeling dan ook. Hij liep naar de Volvo, schopte tegen de lekke band en pakte een krik. Uit een hok naast een van de smeerkuilen haalde hij een reservewiel. Binnen vijf minuten was het bevestigd. De monteur schopte het wiel met de lekke band in een hoek en liet zich zuchtend terugzakken in de smeerkuil.

Bob zat het met verbazing aan te zien. ‘Gezellige jongen is dat.’ De piloot kneep zijn ogen halfdicht. ‘Hij kent je niet. Hij weet niet zeker of je wel of niet een vriendje van de baas bent. Je zult de eerste niet zijn die doorvertelt wat hij hier heeft gehoord en de baas is nogal vlot met ontslaan, zoals je hebt gemerkt.’

Bob keek zuinig. ‘Van mij zul je geen last hebben.’ De piloot staaarde hem lang aan. ‘Ik hoop van niet. Eén ontslag vanavond is genoeg. Nou, je auto is klaar, je kunt weg.’ ‘Ik moet wachten tot dat meisje terug is dat nu binnen bij je baas zit.’

De piloot verstijfde. ‘Was je met een kennis van de baas op stap?’

Bob maakte een verontschuldigend gebaar. ‘Wees maar niet bezorgd. Ik ken haar amper. Ze stond te liften. Het was stom toeval dat we een eindje verderop een stuk ijzer in de band kregen.’

De piloot knikte traag. ‘Natuurlijk,’ zei hij. De toon van zijn stem verried dat hij niet van plan was verder een woord meer te zeggen dan nodig was.

De minuten die volgden gingen langzaam. Buiten kletterde de regen op het grind en schoten bliksemstralen als superneonverlichting door de lucht. Binnen was het stil. De chauffeur zat onderuit gezakt te staren, de piloot tuurde naar het plafond en Bob probeerde zo onschuldig mogelijk voor zich uit te kijken. In de smeerkuil klonken geluiden van metalen voorwerpen die op beton vielen, een keer gevolgd door een afgebeten scheldwoord. Het was een opluchting toen het gezicht van Joyce om de hoek

verscheen.

‘Klaar?’

Bob stond meteen op, knikte naar de chauffeur en de piloot en liep naar de Volvo. ‘Klaar,’ zei hij kortaf.

Hij reed weg zonder overdreven veel lawaai te maken, maar ook beslist niet al te rustig.

‘Is er iets,’ vroeg Joyce, toen ze over het grint reden.

‘Die lui binnen zijn als de dood voor Dougall. Een van hen is een helicopterpiloot. Hij houdt blijkbaar van een praatje, maar toen hij hoorde dat ik op iemand zat te wachten die bij zijn baas was kreeg hij acute kaakklem.’

‘Nou, binnen was het anders ook zo gezellig niet. Dougall gedroeg zich alsof hij tien miljoen had verloren. Er is ergens iets fout gegaan en daar werd hij kortaangebonden van. De man die bij hem was zei ook geen woord.’ Ze keek op. ‘De man is wel een Italiaan overigens. Zijn naam heb ik niet gehoord. O, ja,’ haar stem schoot een halve octaaf de hoogte in. ‘De man zei toch iets. In het Frans. Hij had het over Sète.’

Bob ging rechtop zitten. ‘Sète? Daar had die piloot het ook over. Wat is dat?’

Joyce grinnikte. ‘Weet je dat niet eens? Sète is een havenstad aan de Middellandse Zee, een stuk de kant van Spanje op.’

Bob gaf een grom. ‘Dat is tenminste iets. Wat gaat hij daar doen?’

Joyce drukte haar gezicht tegen de zijruit en keek naar de bliksem. ‘Mooi, die stralen. Ik heb geen idee wat hij in Sète moet. Ik kon er moeilijk naar vragen.’

Dat was duidelijk, maar lekker zat het Bob niet. ‘Nou heb ik die Borrini nog niet gezien.’

‘Valt niet veel aan te zien. Hij is een Italiaan. Jouw lengte en vol haar. Dat is alles. En hij gaat met de baas mee, dat weet ik bijna zeker.’

Bob gaf gas. ‘Dus ik ben toch iets opgeschoten.’ Hij keek opzij. ‘Je hebt me fantastisch geholpen, dat moet ik zeggen.’

Joyce keek nog steeds naar buiten.

‘Wat ga je nu doen?’

‘Jou naar huis brengen natuurlijk.’

‘En dan?’

‘Wat dacht je? Ik ga naar Sète. Hier kan ik niets beginnen. Dit huis is een fort en bovendien is er personeel. Ik kan moeilijk voor de tweede keer aan komen rijden. Ik zou niet weten welke smoes ik zou moeten bedenken.’

‘Mag ik met je mee?’

‘Naar Sète?’

‘Naar Sète!’

‘Absoluut niet. Geen sprake van.’

‘Was ik al bang voor,’ zei Joyce berustend. ‘Rij maar terug naar Le Lavandou, daar woont die miljonair baas van mij.’

Jan nuttigt een driesterrenmaaltijd

Jan Prins had een tevreden gevoel over zich. Hij had het visitekaartje van Borrini in zijn ene zak en het rolletje geld van Ivo Livi in zijn andere. Het was niet eens bij hem opgekomen om Arie er een deel van te geven. Alle geld dat dat spek wonder in handen kreeg was toch bestemd om als confetti over de plaatselijke bevolking te worden uitgestrooid en hoe minder kans die dikke daartoe kreeg, hoe gelukkiger Jan Prins zich voelde.

Hij keek op zijn horloge. ‘Het is nog geen kwart voor acht, snap je dat nou?’

‘Snap ik wat nou,’ vroeg Arie afwezig. Hij zat er aan te denken dat hij door de veldslag in de supermarkt nog steeds geen eten had kunnen inslaan en terwijl hij dat dacht hoorde hij een rommelend geluid ter hoogte van zijn middenrif. ‘Ik heb honger.’ Jan negeerde die opmerking volkomen. ‘Snap je nou dat het pas kwart voor acht is. We waren ruim na zeven uur in de supermarkt. Die hele serie rauspartijen kan nooit langer dan een dik kwartier hebben geduurd.’

‘Is altijd zo,’ zei Arie knorrig. ‘Dat soort dingen gaat altijd snel. Je hebt achteraf drie uur nodig om te kunnen vaststellen wat er in vijf minuten is gebeurd.’ Hij keek met een oog door de zijruit naar de zakkende zon en de vrolijk witgepleisterde hulzen. ‘Is hier geen winkel? Mijn maag moet nu echt worden volgestort met stevig voedsel, want ik heb het gevoel dat het onweert in mijn binnenste.’

Jan wees naar het noorden. ‘De lucht betreft. Over een tijdje onweert het ook in je buitenste. We hebben nu even geen tijd voor een voedselwinkel, dikke.’

‘Waarom niet,’ vroeg Arie, terwijl hij zich uit halfliggende houding omhoogtrok.

‘Omdat we om acht uur bij ‘La Mimosa d’Or’ moeten zijn, wat dat ook voor tent wezen mag.’

‘Wedden dat het een restaurant is?’

Jan knikte. ‘Vast en zeker. En het grappige is dat jij er niet in mag.’

Arie keek verontwaardigd. ‘Ik niet in een eettent mogen? Dat is sterk.’

Jan grinnikte vergenoegd. Hij had altijd reuzeschik als hij sneller dacht dan dat superbrein achter hem. ‘Toch mag jij er niet in. Borrini heeft jou gezien. Je hebt een gereede kans dat bij bekend is in ‘La Mimosa d’Or’ en dat hij je op je kop laat slaan zogauw je dat lichaamsdeel daar binnen steekt.’

‘Dat betekent natuurlijk dat jij naar binnen gaat,’ zei Arie vol afkeer.

‘Precies, en ik hoop dat het een restaurant is waar de kwaliteit van het voer evengroot is als jouw vraatzucht. Bij elke hap zal ik aan je denken.’

‘Als je dan ook maar denkt aan het geld dat het je kost,’ bitste Arie.

‘Doe ik,’ zei Jan opgewekt. ‘Dat geld is van Livi en dat geef zelfs ik met plezier uit.’

Het was een kleine kunst om vast te stellen dat ‘La Mimosa d’Or’ een restaurant was en geen hotel.

‘Wat ik graag zou willen weten is wat voor soort restaurant dat Gouden Mimosa is,’ zei Jan. ‘Is het een gedegen eetgelegenheid of is het zo’n hapsnap-geval waar vermoeide toeristen met gezinnen tegelijk aan de patat schuiven.’

Arie wees. ‘Dat zoeken we even uit. Een telefoontje is genoeg. Daarachter staan twee cellen.’

Ze waren in het postkantoor en ze liepen naar de cel waarin, niet eens lang tevoren, Joyce met hetzelfde restaurant had gebeld.

Arie pakte de zaak enigszins anders aan dan Bobs gids had gedaan.

‘La Mimosa d’Or’.

Arie schraapte zijn keel. ‘Met jongkeer Roos tot Prinseny,’ zei hij met een stem of een graat tegen zijn huig prikte. ‘Ik zou

voor vanavond willen reserveren.'

'Hoeveel personen, meneer.'

'Zes,' zei Arie.

'Ogenblik meneer.' Op de achtergrond hoorde Arie geluiden van mensen en het helderklinkende getinkel van glazen die tegen elkaar stoten. 'Hoe laat had u gedacht, meneer?'

'Over een paar minuten. Acht uur. Kwart over acht.'

'Onmogelijk, meneer, Voor half elf kan ik helaas geen groep meer plaatsen.'

'Een of twee personen nog wel?' wilde Arie weten.

'Eventueel, meneer. Niet iedereen komt zijn reservering na en daardoor hebben we soms een enkele plaats vrij.'

'Ik zal erover denken. U hoort nog van mij.'

'Uitstekend, meneer, goedenavond.'

'Goedenavond,' zei Arie kort. Hij luisterde naar het verbreken van de verbinding en ging toen met de hoorn in de hand naar Jan staan kijken.

Jan werd er onrustig van. 'Is er wat, dikke?'

Arie knikte. 'Een paar dingen. Ten eerste is die Gouden Mimosa beslist geen veredelde snackbaar. Ten tweede is het waarschijnlijk zo'n tent waar je met de nek wordt aangekeken als je niet minimaal in een Rolls Royce met chauffeur wordt voorgereden en ten derde..' Hij zweeg en keek Jan grijnzend aan. 'En ten derde word je er achter elkaar uitgezwiept als je niet van kruin tot teen keurig in het pak zit.'

'Ik heb geen bezwaar tegen een pak,' zei Jan droog.

Arie liep de kleine telefoonsel uit. 'Je bent er snob genoeg voor om het leuk te vinden, ja, maar denk je er wel even aan dat het meer dan dertig graden is. Het zweet hangt nog steeds aan mijn wenkbrauwen. Ik moet er niet aan denken dat ik me in een colbert moet hijsen.'

'Dan tref je het dat je in een shirt met vochtplekken onder de oksels mag blijven lopen. Hoe komen we snel aan een pak?'

Arie aarzelde. 'Je wilt dus echt naar binnen?'

Jan keek zijn vriend verbaasd aan. 'Weet jij een betere manier om Borrini te vinden? Ik wil weten of hij daar binnen zit en met wie.'

‘We kunnen ons verdekt opstellen bij de ingang.’

Jan maakte een geluid. ‘Pah, hoe weet je of er niet meer ingangen zijn? En of er bomen staan om je verdekt achter op te stellen. Heb je enig idee hoe lang een diner in een duur restaurant kan duren? Twee uur is niets hoor. Je moet dan toch al gauw aan een uur of drie, vier denken. Ik weet wel zeker dat vier uur verdekt opstellen geen pretje is. In die oude Renault zeker niet.

Ik zal me prettiger voelen als ik die Italiaanse gangster een keer heb gezien. Bovendien weet ik dan met wie hij eet. We hebben een naam: Dougall of Gougall, maar hoe ziet die vent eruit? En wie garandeert ons dat Borrini en die Dougall Gougall samen naar buiten komen?’

Arie hief de handen. ‘Stop maar, ho, genoeg. Ga jij maar lekker eten.’ Hij drukte met een hand op zijn maag. ‘Als je iets overhoudt stop je het maar in een plastic zak. Tegen de tijd dat je terugkomt zal ik het graag verslinden, als ik dan nog leef tenminste.’

Jan grijnsde breed. ‘Je bent jaloers, dat is het. Waar is hier een kledingwinkel?’

In vakantiegebieden in Frankrijk zijn de meeste winkels tot negen uur in de avond open en het kostte hen weinig moeite een zaak te vinden waar Jan zich in het pak kon steken.

Jan was ijdel genoeg om vol genoeg een paar uur in een dergelijke winkel door te brengen, maar hij wist dat de tijd drong. Hij meed alle fantasiekostuums, zwarte pakken en officiële avondkledij en trok een blauwe blazer van een rek.

‘Blauwe blazer, grijze broek. Goed voor alle gelegenheden.’

Arie huiverde. ‘Jij liever dan ik. Het lijkt wel of je weer naar de jaarlijkse feestavond van de hockeyclub moet.’

Jan grinnikte. ‘Met meisjes in donkerblauwe rokken en kniekousen. Zoek jij eens een das voor me uit. Niet zo’n wild ding voor op de kermis, hoor. Pak maar stemmig grijs, dat staat goed bij een blazer. En pak een overhemd. Wit.’

‘Ook nog een lefdoekje voor in je borstzak, Jan?’

‘Barst,’ zei Jan.

Hij paste snel het colbertje en de broek en keek daarbij, zeer tegen zijn gewoonte, niet naar de prijs. Ivo Livi betaalt, dacht hij en hij had het gevoel dat hij de kleine gangster extra bij het been had door diens geld uit te geven zonder op een dubbeltje te letten. Die houding veranderde bij de kassa. Jan wist alles van prijzen, vooral van Nederlandse. Hier in Zuid-Frankrijk lagen die echter iets ruimer en toen hij zag voor welke bedragen de blazer en de broek werden aangeslagen kreeg zijn gezicht een lichte tint. Toen hij de prijs van de das zag, werd hij grijs.

‘Tachtig gulden,’ kreet hij en hij keek woedend naar Arie. ‘Jij dik rond, heb je de duurste das van dit land uitgezocht?’

Arie glunderde. ‘Er lag er nog een van 175 gulden, van zijde en met een gevoelig dessin. Die had ik eerst mee willen nemen, maar ik was bang dat je die iets te duur zou vinden.’

‘Te duur? Te DUUR? Deze kast kost meer dan alle dassen die ik ooit in mijn leven heb gekocht.’

‘En dat zullen er niet veel zijn, jou kennende. Betaal nou maar. Ik wil dat mijn vriendje er keurig utiziet als hij een driesterrenrestaurant betreedt.’

Jan was nog steeds een beetje pips toen ze al bijna bij het restaurant waren. Het werd er niet beter op toen Arie naar een pomp wees. ‘Eerst tanken, Jan.’

‘Waarom? Ik wil naar die mimosa.’

‘Eerst tanken. We zitten bijna zonder benzine en wie weet waar we vannacht terecht komen. Ik zou wel willen tanken als je straks zit te schransen, maar jij hebt het geld van Livi bij je en ik durf je niet te vragen om daar een piepklein deel van af te staan.’

Jan bromde wat en reed naar de pomp. Hij pakte het rolletje geld uit de binnenzak van zijn colbert en keek ernaar.

‘Ik had beter ook een portefeuille kunnen kopen. Het staat wat raar als je een knuist geld uit de binnenzak trekt.’

‘Doe maar of je een geschifte miljonairszoon bent,’ zei Arie. ‘Doe vlot, wees ruim. Met geld bereik je alles.’ Hij stak een hand uit. ‘Geef mij wel eerst even een paar biljetten. Als jij je straks vol zit te proppen wil ik toch minstens een reep chocola

kunnen aanschaffen.’

In zichzelf mopperend pelde Jan drie biljetten af. ‘Driehonderd franken, zo genoeg?’

Arie zuchtte. ‘Honderd gulden, je bent te goed. Als dank zal ik de tank vullen. Als je maar niet denkt dat ik de benzine van dit geld betaal. Daar is het kantoortje, loop er maar alvast heen.’

Terwijl Jan in het kantoortje stond begon zijn optimisme plaats te maken voor zijn gebruikelijke financiële somberheid.

Livi had een flink rolletje geld bij zich gehad, maar daar was al een stevig gat in geslagen. Bovendien, overwoog Jan, moest de huur van de Renault ook worden betaald en daarmee zou het pas verworven geld wel ongeveer op zijn. Alles wat hij die avond op zou eten ging van het gemeenschappelijke geld af en dat had de afgelopen paar dagen ook al enkele deuken opgelopen.

Ineens zag Jan zijn tocht naar de Gouden Mimosa niet meer als een plezierig bijeffect van een avontuur, maar als de zoveelste aanslag op zijn portemonnee. Het feit dat Arie en Bob ieder eenderde zouden betalen van wat hij naar binnen zou gaan werken monterde hem niet op. Hij moest eenderde betalen van wat Arie placht te verstouwen en de dikkerd zag eruit of hij binnen het uur een complete snackbar zou gaan leeggrazen.

Met bezwaard gemoed reed hij naar ‘La Mimosa d’Or’. Terwijl de lucht langzaam betrok en in de verte de eerste donderslagen klonken parkeerde hij de Renault een paar honderd meter van het restaurant op een stuk braakliggende grond waar tientallen soorten wild gras en exotische bloemen tot boven wielhoogte waren uitgegroeid.

Ze keken lang en grondig naar de Gouden Mimosa. Er was dan ook wel iets aan af te zien. Het gebouw leek volkomen rond, met op verschillende plaatsen een soort erkers die eveneens rond waren. De ramen waren klein en rond als patrijspoorten en ze zagen eruit als ogen in een tot restaurant geworden Michelinmannetje, zo’n grote rubberen reclamepop van bandenfabrikant Michelin.

‘Pure kitsch.’

Arie knikte. ‘Akelig lelijk. Erger dan lelijk. Het is een klap op het oog. Dat restaurant is of voortreffelijk en snoeiduur of toch iets heel middelmatigs, maar met snobbistisch hoge prijzen.’

Jan bewoog ongemakkelijk. ‘Jij weet meer van restaurants dan ik. Wat noem jij duur?’

‘Nou,’ zei Arie, strak naar het wonderlijke bouwsel kijkend, ‘nou, honderd gulden voor een diner is niks. Helemaal niks. En dan komt de wijn er nog bij.’

‘Bestaat niet,’ zei Jan heftig.

Arie legde een hand op zijn schouder. ‘Jan, geloof me. Als die Gouden Mimosa is wat ik denk dat ze is dan kost het binnenstappen je al vijftig gulden.’

‘Zal ik dan maar niet naar binnengaan?’ vroeg Jan voorzichtig.

‘Terwijl we je zo mooi hebben aangekleed? Ben je gek. Ga maar lekker eten. Ik zoek wel een volkscafé op en bestel een paar uitsmijters. Over een uur ben ik hier terug.’

‘Wacht je niet bij die parkeerplaats? Misschien zie je Borrini.’

Arie schudde het hoofd. ‘Misschien ziet hij mij en dat lijkt me niet best. Ik wed dat die parkeerplaats vol staat met Porches en Jaguars. Als ik daar in deze Renault blijf zitten bellen ze binnen tien minuten de politie.’

Jan knikte. ‘Dat zit erin. Ik zal het je sterker vertellen. Ik geloof dat ik het laatste stukje maar loop. Voorrijden in deze auto is al een belediging. Ik zie daar een onweer naderen, maar het is nog net droog. Eet ze, dikke, maar zorg dat je over uiterlijk een uur terug bent.’

‘Heus wel,’ zei Arie, ‘en verslik jij je maar niet in de vogelnestjes en de kikkerbillen.’

De toegangsdeur van ‘La Mimosa d’Or’ was even rond als de rest van het gebouw. Ze bestond uit twee halfronde koperen platen die blonken als spiegels en die aan de randen versierd waren met goudkleurig smeedwerk in de vorm van series ineengestrengelde mimosa’s. Voor de deur was een pergola gemaakt van balken met mimosa-motieven en latwerk waar echte mimosa tegen aan was geplant.

Het geheel zag er overdadig luxe uit en Jan begon te vrezen dat Arie gelijk had en dat hij op het punt stond een bodemloze voedselput te betreden waarin hij al zijn geld zou moeten storten. Hij stond op het punt terug te gaan toen een helft van de deur geluidloos open ging en een van top tot teen in het wit gekleed meisje op de drempel verscheen.

‘Meneer,’ zei ze vriendelijk op een halfvragende toon.

Jan keek naar het meisje en begreep dat hij nu niet meer terugkon.

‘Ik zou graag willen dineren,’ zei hij in het Engels.

Het meisje schakelde ogenblikkelijk op die taal over. ‘U bent alleen?’

‘Ik ben alleen, maar ik verwacht iemand.’ Jan bewoog zich ongemakkelijk en wenste dat hij geen blazer, maar een compleet avondkostuum had aangeschaft.

Het meisje aarzelde. ‘Misschien hebben we nog plaats. U kunt in elk geval aan de bar iets drinken.’ Ze duwde de deur verder open. ‘Komt u binnen.’

Jan liep een hal in waar het vele graden koeler was dan buiten. Door de overgang van temperatuur leek het zelfs fris. Hij rilde weer.

Het meisje zag het. ‘Over een paar minuten bent u aan de temperatuur gewend. We houden het hier altijd twintig graden. Voor u is de bar. Ik zal vragen of er plaats is in het restaurant.’

De bar was links naast de entree van het gebouw en had de vorm van bijna een kwart cirkel. Achter de bar stonden flessen en glazen. De glazen hadden een gegraveerd mimosa-motief. Toen Jans ogen aan het halfduister waren gewend zag hij dat het motief was herhaald op vrijwel alles waarin gegraveerd, gedrukt of gebeeldhouwd kon worden. Zelfs op de zitting van de barkrukken waren de bloemen te zien, hoewel het woord barkruk iets onbehoorlijks had als je naar de fauteuilachtige zitplaatsen keek die voor de bar stonden.

Jan ging zuchtend zitten. Hier was iets helemaal verkeerd aan het gaan, voorvoelde hij. Hier was iets aan het gebeuren waar hij bij zat, maar waar hij niets aan kon doen en waar hij lange

tijd boeiende nachtmerries aan zou overhouden.

De man achter de bar keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. Jan staarde terug.

Dat duurde tot de barman zei: 'Iets drinken, meneer?' Het klonk op het randje van beleefd.

Jan knikte. 'Tonic graag.'

'To...' zei de barman en hij bleef even met halfopen mond staan.

'Dit is een bar, meneer. Whisky, brandy, Cointreau misschien, wat mag het zijn.' Er was nu een duidelijke ondertoon van spot waarneembaar.

'Tonic,' zei Jan stug. 'Ik ben hier om te eten, niet om te drinken.'

De barman knikte. Hij draaide zich om en scharrelde onder de bar. Even later schoof hij een glas vol mimosagravures en een flesje naar Jan toe.

Jan raakte het flesje niet aan, maar keek strak naar de barman. Hij begon op het punt te komen dat Arie ooit had omschreven als het explosiepunt.

'Kijk,' had Arie een keer tegen Bob gezegd. 'Jan is zuinig en hij zal nooit en nimmer een stuiver meer uitgeven dan nodig is. Hij geeft liever een kwartje te weinig uit, zelfs al loopt hij het risico dat hem dat op de lange duur een gulden gaat kosten. Maar hij is ook secuur. In zijn koffer heeft alles een eigen plaats. In zijn broek zit een vouw. Zijn zakdoek is altijd schoon. Zijn secuurheid is net zo groot als zijn zuinigheid. Soms geeft hij zomaar een gulden uit om een nieuwe kam te kopen omdat aan de oude een tandje ontbreekt.

Dat secure van hem heeft tot gevolg dat hij ook secuur behandeld wil worden. Verhuur hem een kamer met een bed waar de lakens van zijn gekreukeld en de boot is aan. Als Jan in een situatie verzeild raakt waarin hij meer geld moet uitgeven dan hij leuk vindt maar waarin hij niet wordt behandeld zoals het volgens hem hoort, dan loopt hij warm en als dat even aanhoudt dan slaan de stoppen door. En is er ontploffingsgevaar. Ik noem dat Jans explosiepunt. Als het zover is dan moet je bukken, want dan is 'ie gevaarlijk.'

Het kwam niet vaak voor dat Jan het explosiepunt echt be-

reikte, maar nu begon het er op te lijken.

Hij was niet precies op de hoogte met de etiquette van dure restaurants, maar één ding wist hij wel zeker: drankjes behoorden te worden ingeschonken.

Hij keek net zolang van de barman naar het flesje tot de boodschap overkwam.

Met een handig gebaar schonk de man het glas half vol. Voor hij zich kon omdraaien maakte Jan een beweging met een wijsvinger. De barman trok zijn wenkbrauwen nu tot de haarwortels op.

‘Meneer?’

‘Het komt mij voor,’ zei Jan, langzaam en duidelijk sprekend, ‘het komt mij voor dat u iets vergeet.’

De barman keek neutraal. ‘U wilde tonic.’

Jan knikte. ‘Misschien werkt u hier nog niet zo lang. Misschien ook werkt u hier te lang, maar er zijn plaatsen waar men een schijfje citroen in zijn tonic krijgt.’

Het gezicht van de barman betrok. Hij liep snel naar de zijkant van de bar en kwam terug met een schijfje citroen op een schoteltje en een glazen stamper om de citroen mee aan te drukken.

Zijn gezicht stond strak. ‘Neemt u me niet kwalijk, meneer.’

‘Dank u,’ zei Jan kil.

Ze keken elkaar aan en Jan beseftte dat hij geen vriend van de barman zou worden, maar merkwaardig genoeg luchtte het incidentje hem op. Hij mocht dan niet gewend zijn aan dit soort culinaire lustoorden, hij was zeer beslist niet van plan om het mikpunt van spotternij van het Mimosa-personeel te worden.

Terwijl hij zijn tonic dronk hield hij zich bezig met een probleem dat hij al een tijdje voor zich uit had geschoven. Hij was nu wel in het restaurant, maar dat betekende niet dat hij Borrini had bereikt. Hij kon moeilijk naar de Italiaan vragen, want de kans bestond dat men hem naar Borrini toe zou willen brengen en dat moest in geen geval. Jan wist met de beste wil van de wereld niet wat hij de gangster zou moeten vragen. Hij wilde de man zien, dat was alles.

Rondlopen was de enige mogelijkheid die hij kon bedenken,

maar de Gouden Mimosa was overduidelijk geen gelegenheid waarin men pleegt rond te drentelen. Men schrijdt er hooguit, net zoals men converseert in plaats van praat.

Vanaf zijn plaats aan de bar kon Jan maar een deel van het restaurant zien. Hij hoorde het gemurmel van tientallen zacht pratende mensen, maar hij zag er niet meer dan zeven. Ze zaten in twee van de ronde erkers en door het kaarslicht op tafel waren hun gezichten niet meer dan silhouetten. Het enige wat Jan van Borrini wist was dat de man een gemiddelde lengte had en dat hij een overdadige haargroei bezat. Hij keek naar de erkers en constateerde dat hij de mate van haargroei van de gasten vanaf de bar niet kon waarnemen. Wat hem betrof kon iedereen daar volkomen kaal zijn, de vrouwen inclusief. Hij had zijn glas bijna leeg toen het meisje naast hem kwam. staan. 'Er is een tafel vrij, meneer.'

'Fijn,' zei Jan en hij schoof van zijn zachtverende barstoel af.

'Dat maakt 85 francs, meneer,' zei de barman die met wonderbaarlijke snelheid dichterbij was gekomen.

Jan keek verbaasd. 'Pardon?'

'Vijfentachtig francs, meneer. Consumpties aan de bar dienen aan de bar te worden afgerekend.'

Jan voelde de aderen op zijn voorhoofd zwellen. Dertig gulden voor een tonic, het was...

'Het bedrag is exclusief bediening, meneer.'

'Jan voelde het meisje naar hem kijken en hij deed een manmoedige poging om rechtop te blijven staan en niet te gaan brullen.

'Juist,' zei hij tussen zijn tanden. 'Honderd francs is voldoende, misschien?'

'Dank u wel, meneer,' zei de barman en Jan hoorde aan zijn stem dat hij plezier had.

Het tafeltje waaraan hij een plaats kreeg was bepaald niet dat van de eregasten. Het stond tussen de ingang naar de keuken en de eerste erker en bood precies voldoende ruimte voor twee personen. Het meisje zag Jan bedenkelijk kijken en glimlachte vriendelijk.

‘Hier hebt u de kaart. Een van de obers komt zo bij u.’

Ze drukte Jan een in witleder gevat menu in handen en liep snel weg.

Jan begon zich weer onbehaaglijk te voelen. Links van hem en aan de andere kant van de toegang tot de keuken zaten groepjes mensen te eten. Ze zagen eruit alsof ze waren opgetuigd voor een galabal en ze gedroegen zich alsof het restaurant hun eigendom was. Veel licht was er niet, maar de juwelen van de drie dames aan het tafeltje links fonkelden of er een magnesiumlamp op was gezet. Jan keek naar zijn blazer en voelde zich uitermate pover gekleed. Zijn zelfvertrouwen werd er niet groter op toen hij het menu opensloeg. Hij was niet slecht in talen. Hij sprak voortreffelijk Engels en heel behoorlijk Frans, maar het menu-Frans waar hij tegenaan keek was vrijwel oudgrieks voor hem.

Snel liep hij de menu's langs. Ze bestonden allemaal uit minimaal acht gangen en meer dan de helft van de gerechten kon hij niet thuisbrengen.

Hij werd er een beetje moedeloos van. Moedeloos en koppig. Hoe langer hij de menukaart in zijn handen hield hoe stijfkoppiger hij werd. Even overwoog hij de kaart neer te leggen en stomweg te vertrekken, maar dat idee verwierp hij snel. Hij was niet bang uitgevallen en weglopen durfde hij zeker wel, maar hij voorzag problemen met het meisje bij de deur en voor niets ter wereld wilde hij een figuur slaan ten overstaan van mensen die zich blijkbaar in een restaurant als dit op hun gemak voelden. Wat zij kunnen dat kan ik ook, dacht Jan knarsetandend. Dan kost het maar een paar centen, maar eten zal ik.

Snel keek hij naar de onderkant van de menu's. Geen prijs, zag hij. Natuurlijk niet, in een restaurant als de Gouden Mimosa kijkt men niet naar de prijs. Men eet en schrijft na afloop nonchalant een cheque uit.

Hij koos een menu uit waarvan hij in elk geval de eerste twee gangen kon thuisbrengen.

Melon frappé au porto, dat was tenminste min of meer duidelijk. Dat moest een meloencocktail met port zijn. De vol-

gende regel begreep hij ook. Consommé de tortue: schildpaddensoep.

Daarna werd het moeilijker. Timales de fruits de mer (riz pilaff). Riz was rijst en dat pilaff zou wel een merk zijn of een wijze van klaarmaken. Maar wat was fruits de mer ook weer.

Jan klapte zijn kiezen op elkaar en balde zijn vuisten. Fruits de mer, dacht hij. Zeespul, zeevoedsel, zeeschuim. Nee, er was een gek Nederlands woord voor, iets met bakker. Zeebanket, dat was het. Aan het woord timbales ging hij voorbij, hij had geen flauw idee.

Voor het hoofdgerecht gold vrijwel hetzelfde. Coeur de filet de boeuf George V (petits pois fins, pommes parisiennes). George V wie was dat ook weer en wat had hij met een boeuf, een os, te maken? Jan had er geen idee van. Er waren doperwten en ronde Parijse aardappeltjes bij, dat was duidelijk, maar wat voor vlees werd nu eigenlijk bedoeld?

Hij las verder. Marquise aus framboises, dat was iets met frambozen. Perdreau roti aux cèpes (compote de poires, salade de laitue, puree de marrons). Het leek hem absolute wartaal. Perdreau, wat was Perdreau nou toch. Iets met vogel, dacht Jan. Dat zou dus betekenen dat hij een geroosterde vogel kreeg met perenmoes, een soort salade en puree van kastanjes. Hij rilde bij de gedachte.

Biscuits glacé Sarah Bernhardt mignardises. Iets met ijs waarop actrice Sarah Bernhardt ooit dol was geweest?

Het laatste gerecht kende en waardeerde hij. Mokka.

Hij was juist van plan het menu dicht te slaan toen hij rechtsonder nog iets zag staan. Vins, stond er in sierlijke letters. Wijnen.

Jan las: Cote d'Ammerschwihr d'Alsace '77, Chateau Mouton Cadet '75, Beaune Clos Maire '73, Cognac et Liqueur.

Jan keek er lang naar en las het toen nog eens. Het stond er nog steeds.

Juist, dacht hij, en word ik verondersteld dat allemaal te bestellen of mag ik er zo maar iets uitpikken?

Toen hij zich dat had afgevraagd voelde hij de onbedwingbare behoefte naar het toilet te gaan en water over zijn polsen te

laten stromen.

Hij stond op en liep krampachtig rustig door het restaurant met een gezicht alsof het gewoontewerk was. Het toilet was aan de andere kant van de driekwartcirkel die het restaurantdeel besloeg en hij had de kans een aantal van de gasten te bekijken. Een geweldig succes was het niet, maar hij durfde er een eed op te doen dat er geen uitgesproken harige Italiaan aan een van de tafeltjes aan zijn rechterkant zat.

In het toilet pufte hij uit. Zijn gezicht was rood en op zijn voorhoofd fonkelden zweetdruppels. Zijn neus leek dikker te zijn geworden en zijn haar hing piekerig over het boordje van de blazer.

Jan duwde enkele haren in model en bette zijn ogen met water. Dit is een beproeving, dacht hij. Een beproeving van de ergste soort. Zelfs monster-Roos zou het hier moeilijk mee hebben.

Hij schudde nijdig zijn hoofd. Natuurlijk niet. Natuurlijk zou dat nijlpaard geen enkel probleem hebben in welk restaurant dan ook. Hij zou gewoon van elk gerecht een vertaling vragen en dan vriendelijk lachend van alles een dubbele portie bestellen.

‘Maar daar past Jan Prins toch mooi voor,’ zei hij tegen de kwaadkijkende jongen in de spiegel. ‘Jan Prins doet geen bek te veel open. Jan Prins bestelt of het dagelijks werk is en Jan Prins eet.’

De jongen in de spiegel was het helemaal met hem eens en dat deed Jan goed.

Hij liep terug langs de andere rij tafeltjes en probeerde zoveel mogelijk gezichten te zien. Omdat hier ook de erkers waren lukte dat maar voor een deel. Het leek hem evenwel uiterst onwelvoeglijk om iedere persoon te vragen even het gezicht naast een brandende kaars te houden. Dat zou zelfs Arie niet in zijn bolle hoofd halen.

Toen hij bij zijn tafeltje kwam wist hij twee dingen. Eén: Borrini was onzichtbaar, twee: hij had inbreuk gemaakt op de regels van het huis.

Zou het niet de gewoonte zijn het toilet te bezoeken voor je een bestelling hebt geplaatst, vroeg hij zich af. Blijkbaar niet,

want het gezicht van de ober die stram naast zijn stoel stond drukte duidelijk afkeuring uit.

‘Meneer is niet vertrokken?’ vroeg de man stijf.

Jan voelde dezelfde woede in zich opkomen als kort tevoren aan de bar.

Hij schudde het hoofd. ‘Meneer is niet vertrokken, meneer moest een plasje. Is daar bezwaar tegen in dit gebouw?’

De ober keek pijnlijk getroffen. ‘Meneer,’ zei hij op een toon alsof het hem moeite kostte de kaken van elkaar te doen. ‘Over een dergelijk onderwerp praat men hier niet.’

Jan hoorde onderdrukt gelach en zag dat de gasten aan de tafel naast hem belangstelling hadden gekregen voor het gesprek. Hij voelde zich rood worden en pakte de kaart.

‘Ik wil de meloen, de filet de boeuf en de mokka. Daarbij wens ik een halve fles Chateau Mouton.’

De ober keek nu weer onbewogen. ‘Bij Coeur de filet de boeuf drinkt men gewoonlijk Beaune Clos Maire, meneer.’

Jan slikte hoorbaar. ‘George de Vijfde deed dat niet en ik doe het evenmin. Chateau Mouton, dus.’

De ober knikte. ‘Uitstekend, meneer.’

Jan durfde pas weer op te kijken toen de meloencocktail werd gebracht. Aan de tafeltjes in zijn buurt was de rust allang weergekeerd. Het gebruikelijke gemurmel van zacht pratende mensen en het getik van bestek gaf een zekere rust en een deel daarvan straalde op Jan af. Hij keek naar het kleine schaalje en vroeg zich zuchtend af of je een cocktail met een vork of een lepel pleegt te eten.

Altijd bestek van buitenaf pakken, dat wist hij. Maar welk bestek. Op de gok pakte hij een vorkje en snel prikte hij de stukjes meloen op. Ze smaakten heerlijk, maar vulden voor geen millimeter.

Hij had langzamerhand trek gekregen en zat zich te verbijten bij alle gerechten die vanuit de keuken langs hem werden gedragen. Na tien minuten kreeg hij het gevoel dat hij werd genegeerd, na twintig minuten dacht hij dat iedereen naar hem keek en na een half uur wist hij zeker dat hij volmaakt voor

spek en bonen op zijn plaats zat.

Voor de derde maal voelde hij zich warm worden van woede. Hij was al half van zijn plaats toen de ober het hoofdgerecht bracht. De man zette het met zwier op tafel en keek naar Jan. Jan keek naar het gerecht.

‘Eet u smakelijk,’ zei de ober.

Jan wees op het minuscule stukje vlees op zijn bord. ‘Is dit het?’ vroeg hij moeilijk.

‘De Coeur de filet de boeuf, meneer.’

‘En is dat alles?’ zei Jan, nog steeds naar het stukje vlees starend dat elke seconde kleiner leek te worden.

‘Nee, meneer, dit hoort erbij,’ zei de ober en hij goochelde twee schaaltes te voorschijn.

Op het ene lagen, volgens een ruwe schatting, elf doppertjes en op het andere vijf aardappeltjes waarvan de middellijn in millimeters behoorde de worden uitgedrukt.

Jan schepte adem. ‘Ik dacht dat ik eten had besteld,’ zei hij langzaam. ‘Eten. Voedsel.’

De ober bewoog geen spier. ‘Voor voedsel moet ik verwijzen naar MacDonalds, meneer. Het schijnt dat men het daar per karrevracht verstrekt. Wij doen het iets subtieler.’

‘Subtieler,’ spote Jan, ‘Subtieler. Nu begrijp ik waarom die buitendeur zo goed sluit. Als het tocht waait alles van mijn bord.’

De ober trok met een mondhoek. ‘Voor klachten moet u bij de bedrijfsleider zijn, meneer.’

‘Fijn,’ zei Jan. ‘Prachtig. Heerlijk. Waar is die man? Het zal me een genoegen zijn hem te vertellen wat ik van dit restaurant denk.’

‘Ik mag u adviseren toch eerst uw vlees op te eten,’ zei de ober, die in de plooi bleef. ‘Ik vrees dat u uw diner zult moeten betalen.’

Jan keek hem aan met een vervaarlijk licht in de ogen. Toen greep hij de grootste vork, prikte het stukje vlees eraan en stopte het in zijn mond.

‘Het is op. Waar is die bedrijfsleider.’

De kamer van de bedrijfsleider was een kaal hok, ingeklemd

tussen de keuken en het gedeelte waar de bar stond. Het was net groot genoeg voor een klein bureau, een archiefkast, een kluis en twee stoelen.

Alles was klein aan en in de kamer, inclusief de bedrijfsleider. Net als iedereen in het restaurant was hij gekleed in smetteloos wit, met op zijn borstzak een goudkleurige mimosa.

Hij was even beleefd en koel als de ober.

‘Ik begrijp dat u problemen hebt met onze gerechten,’ zei hij stijf.

‘Ik heb problemen met de onzichtbaarheid van uw gerechten,’ snauwde Jan.

‘We zijn een gerenommeerd restaurant,’ zei de bedrijfsleider.

‘We hebben een grote en trouwe clientèle. Het staat u vrij een ander bedrijf te zoeken.’

Dit was de opmerking waarop Jan had gehoopt. In het afgelopen halve uur had hij 23 plannen bedacht en verworpen om achter het adres te komen van de man bij wie Borrini op bezoek zou gaan, maar steeds was hij vastgelopen. Hij had niets kunnen bedenken dat echt slim leek en dat geen argwaan zou wekken. Maar deze vraag lokte gewoon een pracht van een verhaal uit.

‘Ik zou ook liever ergens anders naartoe gaan. Ik kan helaas niet.’

De bedrijfsleider keek verbaasd. ‘Ik zal u niet dwingen.’

‘Mijn baas,’ zei Jan kortaf. ‘Mijn baas dwingt me. Borrini is zijn naam en hij heeft een stel bedrijven in Italië. Hij zou hier vanavond dineren en gebood me hem in dit restaurant te ontmoeten.’

De bedrijfsleider pakte een papier van zijn bureau. ‘Er staat hier geen meneer Borrini geboekt.’

Jan hield even de adem in. Nu moet ik goed gokken, dacht hij. Wat stond er ook weer op dat visitekaartje dat we Livi hebben afgepakt, Gougall of Dougall.

‘Klopt,’ zei hij kortaf. ‘Mijn baas was gast van meneer Dougall en die schijnt hier regelmatig te komen.’

Uiterlijk was Jan rustig. Er was iets vredigs over hem gekomen als of het niets meer uitmaakte wat er zou gebeuren. Hij

zat goed of hij zat zo volkomen fout dat alleen een snelle sprint naar de buitendeur hem zou kunnen redden.

‘Dougall,’ mompelde de bedrijfsleider, en zijn stem werd op slag vriendelijk. ‘Meneer Dougall is een gewaardeerde gast. Hij heeft voor vanavond gereserveerd, maar hij is er niet. Nog niet. Het onweert buiten. Misschien is hij opgehouden.’

Jan keek op zijn horloge. ‘Hij had hier om acht uur moeten zijn.’ De bedrijfsleider knikte. ‘U hebt gelijk. Acht uur is de reserveringstijd.’ hij spreidde de handen. ‘Hij is er niet en uw baas evenmin, vrees ik. Ik kan daar niets aan veranderen.’

‘U kunt me het adres van de heer Dougall geven,’ zei Jan, ‘dan kan ik hem thuis opzoeken.’

De bedrijfsleider beet op zijn onderlip. ‘Het is niet onze gewoonte van gasten te verstrekken,’ zei hij.

Jan zuchtte. ‘Uitstekend. In dat geval ga ik terug naar het restaurant en ga ik zitten wachten. Misschien komt hij nog. Om tien uur. Of elf uur. Of twaalf.’

De bedrijfsleider zuchtte diep. ‘De heer Dougall woont in Hyères,’ zei hij strak.

Jan knikte vriendelijk. ‘Dat is wat ik weten wilde. Als u de rekening hebt dan betaal ik nu meteen.’

De bedrijfsleider greep het tweede velletje papier op de tafel. ‘Ik verwachtte al zoiets. Uw rekening bedraagt 480 francs. We moeten de bestelde, maar niet genuttigde wijn meerekenen, dat begrijpt u.’

‘Ik begrijp het,’ zei Jan, terwijl hij steun zocht tegen de archiefkast.

Twee minuten later stond hij buiten. Het ontweer was in volle kracht losgebarsten en regen zwiepte in zijn gezicht en doorweekte zijn nieuwe blazer en zijn keurige grijze broek, maar Jan merkte het niet. Hij was financieel adergelaten en zijn hart bloedde mee. Wankelend liep hij naar de plaats waar Arie stond te wachten.

Botsingen in een onweerbos

In de oude Renault die door hevige stormvlagen zacht stond te wiegen op zijn piepende veren zag Arie Jan Prins naderbij wankelen. Zelfs in het halfduister was hem duidelijk dat niet alles in het restaurant volgens plan was verlopen. Toen Jan vlak bij was duwde hij het portier open.

‘Loop je te mediteren of wil je een douche uitsparen?’

Jan gaf geen antwoord. Hij schudde met het hoofd waardoor tientallen waterdruppels een halve cirkel om zijn haar beschreven en liet zich zwaar op de voorbank vallen.

‘Hyères,’ zij hij kortaf.

Arie keek hem aan. ‘Kan het zijn dat je bedoelt dat we die kant op moeten?’

Jan knikte.

Arie slikte zijn volgende vraag in en startte de motor. Hij had voldoende tijd gehad om de kaart van de zuidkust te bekijken en hij wist waar hij heen moest. In rustig tempo reed hij de Corniche af. Rechts voor hem schoten bliksemstralen heen en weer als dolgeworden vuurwerk, maar links, boven zee, was nog iets te zien dat wees op een ondergaande zon. De hemel vertoonde daar paarse en zachtrode strepen die wegliepen voor de zwarte wolken boven de heuvels.

Vlak voor Hyères vroeg hij: ‘Waar moeten we zijn?’

Jan haalde de schouders op, klemde de kaken op elkaar of hij niet van plan was een woord te zeggen en zuchtte toen diep. ‘Geen idee.’

‘Juist,’ zei Arie. ‘Kan ik er wel van uit gaan dat we met enig doel naar Hyères rijden?’

‘Ja,’ snauwde Jan.

Arie floot zacht tussen zijn tanden en trapte toen bot op de rem. Hij kende zijn vriendje Prins en hij wist ook dat je hem het best met rust kon laten als hij bijna barstte van duidelijk ingehouden woede, maar er waren grenzen. Die grenzen waren nu bereikt, vond Arie. Hij wilde met genoeg naar hot rijden

en vandaar naar haar, maar hij wilde weten waarom.

Hij knipte de lichten uit en draaide zich half om.

‘Luister Jan,’ zei hij met een zo neutraal mogelijke stem. ‘Ik begrijp dat je de pest in hebt. Daarvoor heb je zonder twijfel een reden, maar ik vertrap het om nog een kilometer te rijden zonder dat ik weet waarom ik dat doe. Dringt dat goed tot je zuinige hoofd door?’

‘Vijfhonderd,’ barstte Jan uit. ‘Vijfhonderd gulden.’

Arie keek naar de regen en zweeg.

‘Vijfhonderd gulden hebben we uitgegeven en voor wat,’ ging Jan door, bij elk woord iets harder pratend. ‘Voor een blazer, een belachelijk dure das en voor twee vierkante centimeter ossevlees.’ Hij sloeg met een vuist op het dashboard. ‘Ossevlees met drie doppers die ik heb laten staan en snoeidure wijn die ik niet eens heb gezien.’

Arie stak een hand op. ‘Maar zag je Borrini, dat is de vraag.’

‘Nee,’ kreet Jan die nu bijna huilde van woede. ‘Die vent was er niet eens. Hij had er moeten zijn, samen met ene Dougall, maar ze waren er niet. Ze hadden niet eens afgezegd.’

‘En nu is Borrini in Hyères?’

Jan maakte een machteloos gebaar. ‘Dat weet ik niet. Misschien is hij op Groenland, misschien delft hij goud in Uruquay. Ik weet alleen dat een vent die Dougall heet in Hyères woont.’ Hij trok met een wild gebaar zijn natte das los. ‘Alles loopt tegen in die avontuur. Het is kop- en staartloos. Dat eten was een sof, maar dat geldt voor alles de afgelopen 24 uur. We zijn onze Volvo kwijt, we zijn een complete Bob kwijt, we vliegen door ons geld heen. En waarom? Waarvoor?’ Hij zette zijn tanden hard op elkaar en wendde zich van Arie af.

De dikkerd krabde langs de nek. Het begon ernaar uit te zien dat Jan bezig was aan een serieuze crisis.

‘Je doet alsof het nieuw voor je is. Bij elk avontuur is er een punt waarop je je afvraagt waarom je doet wat je doet.’

Jan bleef stug naar buiten kijken. ‘Bij de meeste avonturen wisten we waarom we iets deden. We wilden iets oplossen of iets uitzoeken, of we werden achterna gezeten. Maar kijk nu eens naar het gedoe van de afgelopen dagen. We moesten een

klus opknappen voor onze vaders. Dat hebben we perfect gedaan en daarbij hadden we het moeten laten. Een beetje normaal mens was naar huis gegaan of aan het strand gaan liggen, maar nee hoor, wij moesten zo nodig achter een Italiaanse vent aan die ons geen barst kan schelen.'

'Omdat die vent onze Volvo had gejat. Jóuw Volvo, dat mooie machien waar je zo trots op was, denk je daar even aan? Jij was degene die achter Borrini aan wilde.'

Jan draaide zich met een ruk om. 'En jij dan? Met die dikgeslagen neus van je?'

'Ik ook,' zei Arie kalm. 'Ik wilde Borrini spreken en dat wil ik nog en als jij er geen zin meer in hebt, dan rij ik je nu en meteen naar het dichtstbijzijnde station, dan kun je per trein terug. Maar dat wil je niet, zuinige en opgewonden vriend. Je hebt gewoon de pé in en je wilt een kwartiertje afreageren. Daarom liep je ook zo langzaam door de regen in plaats van te wachten tot ik je had opgepikt.'

Jan keek beschaamd voor zich.

'Ach, stik. Rij naar een plaats met een telefoonboek. Ik wil weten waar Dougall woont.'

Het adres vinden was niet moeilijk, maar de weg ernaartoe riep problemen op. Twee keer kwamen ze klem te zitten in de nauwe straten in de binnenstad van Hyères en daarna raakten ze verdwaald in de wirwar van wegen naar en door de heuvels. Zelfs Arie begon zijn geduld te verliezen en tegen de tijd dat ze de asfaltweg naar het platte huis van Dougall naderden hadden ze allebei het humeur van een aangeschoten beer.

Door de regen die nu met hectoliters per seconde per vierkante meter naar beneden stortte zag Arie het zwarte hek pas toen hij er tegenop dreigde te rijden.

'Welke gek zet hier nou een hek, jandokie,' riep hij nijdig, terwijl hij een ruk aan het stuur gaf waardoor de Renault vrijwel dwars over de weg kwam te staan.

Jan stapte uit. Hij was nog steeds kletsnat en kwaad genoeg om zich niets van extra regen aan te trekken. Hij liep naar het hek en rammelde eraan. Op slot, constateerde hij. Gebukt liep

hij terug.

‘Vergeet het hek, dikke. Dat ding krijg je alleen met een granaatwerper open.’

‘Kunnen we er omheen?’

‘Niet met een auto. Ik weet niet hoever het dat bos daar inloopt, maar ik vrees het ergste.’

Arie keek naar het hek. Bij het licht van bliksemstralen zag hij de grote ijzeren punten.

‘Wie die Dougall ook is, hij houdt niet van bezoek.’

Jan trok een grimmig gezicht. ‘Toch zal’ie het krijgen. Vannacht nog. Als je denkt dat ik nu terugga dan ben je knettergek.’

‘Gek en nooit bijgeleerd,’ mompelde Arie. ‘We moeten over dat hek, dat ben ik met je eens, maar het lijkt me niet verstandig om deze Renault hier te laten staan.’

Jan wees achter zich. ‘Een eindje terug zag ik iets dat leek op een open plek in het bos, laten we daar de Renault stallen.’

‘Doen we,’ zei Arie en hij begon voorzichtig over de smalle weg achteruit te rijden.

Ze reden de open plek op, terwijl voor hen bollen vuur uit elkaar spatten. Het rommelen van de donder volgde vlak erna, het teken dat het onweer nu vrijwel boven hun hoofden was.

‘Het is wel erg mis, Jantje. Weet jij met je rekenkundige hoofd misschien hoe groot de trefkans van bliksem is als we ons buiten deze auto wagen?’

‘In de auto is’ie in elk geval nul,’ bromde Jan.

Arie veegde de beslagen voorruit schoon. ‘Dat weet ik, een auto werkt als een kooi van Faraday, electriciteit loopt erlangs weg.’

Jan keek hem smalend aan. ‘Wat ga je doen, een lesje natuurkunde geven, misschien. Die truc van die slimme Faraday is al anderhalve eeuw oud.’

‘En toen waren er nog niet eens auto’s, kun je nagaan hoe knap die natuurkundige was,’ zei Arie afwezig.

‘Schiet nou maar op. Ben je bang voor wat water? Die sproeten van je blijven wel kleven.’

Arie reageerde niet. Hij boog zich voorover en drukte zijn voorhoofd tegen de ruit.

‘Wat ben je toch aan het doen, dikke. Tel je bliksemstralen of ben je toch bang voor gedonder?’

‘Ik kijk,’ zei Arie gespannen, ‘Staat daar nou een auto of niet.’

Jan haalde een hand langs de bewasemde ruit. ‘Waar?’

‘Bijna recht vooruit. Iets naar links.’

Na enkele seconden zag Jan licht van de bliksem weerkaatsen op metaal.’

‘Daar staat iets ijzerigs, dat is zeker.’

‘Het is een auto,’ stelde Arie vast. ‘Absoluut een auto. Het lijkt wel...’

Jan viel hem in de rede. ‘Volvo, man. Daar staat een Volvo.’

Ze keken elkaar aan.

‘Dat is toch niet.’

‘Hoe groot zou de kans zijn dat.’

‘Maar toch.’

‘Ja, precies.’

Op hetzelfde ogenblik doken ze de Renault uit. Deze mysterieuze Volvo moest nu en meteen van dichtbij worden bekeken, liefst zonder dat ze de kans liepen zelf bekeken te worden.

Ze renden naar de bomen en slopen stap voor stap naar de auto die met regelmaat werd voorzien van een witgele gloed.

Jan wist het meest van auto’s en hij was degene die vaststelde dat daar in de stromende regen inderdaad hun bloedeigen Volvo stond.

‘Ik zie een gelig nummerbord, dikke. Het is ‘m.’

‘Zowaar. Dan zou ik nu wel eens willen weten wie die auto daar heeft neergezet.’

‘Ben ik met je eens,’ beaamde Jan, ‘maar het liefst zoek ik het uit als ik een solide revolver in mijn vingers heb. We hebben die dingen niet voor niets meegesjouwd. Kom op, dikke, terug naar de Renault. Je hebt kans dat de bestuurder van de Volvo in de buurt is, waarom zou die auto anders daar staan?’

Na zijn bezoek aan het huis van miljonair Dougall was Bob

naar Le Lavandou gereden. Hij had zich door Joyce laten uitleggen waar de havenplaats Sète lag en hij had haar honderd dollar gegeven voor de bewezen diensten. Daarna was hij teruggereeden naar Hyères. Hij moest deze stad door op weg naar de autobaan die via Aix-en-Provence en Avignon naar het westelijk deel van de Middellandse Zee-kust voert. Van het onweer trok hij zich niets aan. De ruitenwissers werkten goed en de lichtflitsen en het gerommel hielden de toeristen binnen waardoor de wegen tenminste berijdbaar waren.

Een eindje buiten Hyères moest hij tanken en terwijl hij dat deed zag hij dat de oude band die door de monteur van Dougall rechtsvoor was gerepareerd veel te slap was. Dat bracht hem op de vraag of het niet wenselijk was over een reservewiel te beschikken.

Het is met dat soort vragen nu eenmaal zo dat ze het antwoord in zich dragen. Natuurlijk moest dat reservewiel terug, al was het alleen maar om een ernstig gesprek met Jan Prins te voorkomen. En terug maar weer, dacht Bob. Wat maakt het ook uit. Zo groot is dit land niet en in een uur of drie, vier kan ik in Sète zijn.

Het duurde een hele tijd voor hij de weg van Hyères naar Brignoles vond en hij moest er vele kilometers voor omrijden. Dat kwam zijn humeur niet ten goede en tegen de tijd dat hij bij de plaats was waar hij het reservewiel in het bos had gerold was hij bijna even opgewarmd als Jan Prins in het restaurant. Bob had over het algemeen een goed gevoel voor richting en het zat hem dwars dat hij niet als een postduif koers had kunnen zetten naar het rare, platte huis midden in de heuvels.

Hij stopte bij het zwarte hek, zag dat het gesloten was, draaide de Volvo en reed een eindje terug.

‘Wat nu,’ vroeg hij aan de regen. ‘Zet ik de auto aan de kant van de weg en haal ik dat wiel op, of parkeer ik deze wagen uit het zicht?’ Hij schatte dat hij er wel een kwartiertje over zou doen om het reservewiel naar de Volvo te duwen. Een wiel een heuvel afrollen is kinderwerk, maar het midden in een wolkbreuk over gladde dennenaalden naar boven duwen is iets minder eenvoudig.

Hij keek naar de bliksemstralen die de weg secondenlang in een spookachtige gloed zetten en besloot geen risico te nemen. Je zult moeten sjouwen, Bobbie. Je bent gezien door al het personeel van Dougall en zij kennen deze auto ook. Ze zullen het mogelijk een tikje vreemd vinden de Volvo een paar uur na mijn vertrek weer bij het huis aan te treffen.

Hij reed naar de open plek in het bos, zette de Volvo aan de kant en schatte de afstand tot het reservewiel. Door het bos een dikke honderd meter, dacht hij.

Hij probeerde niet droog te blijven of haast te maken, maar liet zich op zijn gemak doornat regenen. Het water koelde hem af en hij zou toch tot op de huid doorweekt zijn voor hij bij het wiel was, of hij zich haastte of niet.

In gedachten rekende hij uit hoe lang hij erover zou doen om via het bos het reservewiel te bereiken. Het geval over de asfaltweg naar de open plek rollen was natuurlijk het eenvoudigst, maar de weg via het bos was het kortst. Daar kwam bij dat hij in het laatste geval het wiel niet omhoog hoefde te duwen omdat de open plek aanzienlijk lager lag dan de asfaltweg.

Hij koos voor de tocht door het bos. Zou het onmogelijk blijken om door het kreupelhout het wiel te bereiken dan kon hij terug altijd nog via de weg gaan.

Plezierig werd de tocht niet. Door de bliksemstralen zag hij weliswaar voldoende om niet met zijn gehavende hoofd tegen boomstammen te lopen, maar de hoeveelheid braamstruiken was hinderlijk groot en ze hadden meterslange stekelige uitlopers waar hij achter bleef haken.

Hij hijgde als een karrepaard toen hij in de buurt van het wiel was en nam zich juist voor nooit meer in het donker zonder deugdelijk schoeisel en een canvasbroek door een onbekend woudachtig gebied te gaan pionieren toen hij een auto hoorde. 'En daarom moet je niet over een asfaltweg lopen met een wiel,' zei hij tegen zichzelf, terwijl hij zich tegen de grond drukte. 'Gaat die auto naar Dougall?'

Dat ging de auto niet, hoorde hij. De wagen werd ter hoogte van het hek gedraaid, bleef toen een tijdje staan en reed terug.

Bob ging overeind zitten en luisterde naar het geluid van de motor. De donderslagen overstemden soms secondenlang het getik van de regen en ook het geluid van de auto, maar tussen de donderklappen door hoorde hij hoe de wagen in de verte verdween en daarna, vreemd genoeg, terug leek te komen.

Hoe kan dat? vroeg hij zich verbaasd af. Komt die auto terug of is daar een bocht. Hij probeerde zich te herinneren hoe de asfaltweg precies liep. Er was een bocht, maar er was meer dan dat, er was ook een open plek.

Opeens kreeg hij een vliegende haast. Er was een open plek en daar stond zijn Volvo. Die Volvo was bekend bij Dougall en diens personeel en wie anders zou in dit helse weer over de toegangsweg heen en weer rijden?

Hij stortte zich door het lage hakhout van het bos en daalde af naar de open plek.

Met schenen die vol schrammen van braamstruiken zaten en handen vol splinters van de stammen waartegen hij zich had afgezet liet hij zich aan de rand van de parkeerplek op de grond vallen. Hij lag dertig meter van de Volvo en zag vlakbij de auto een gestalte.

Hij kreunde en kroop langzaam achteruit.

Dit was pech om wild van te worden. Wie rekende er nu op dat Dougall midden in zo'n onweer zijn gebied zou laten bewaken?

Hij tastte om zich heen tot hij een afgebroken tak voelde van ruim een meter lengte. Veel was het niet, maar een klap met een stok van een halve decimeter doorsnee komt heus wel aan, wist hij uit droeve ervaring.

Hij voelde zich iets veiliger toen hij het stuk hout stevig in de hand had, maar hij dacht met afgunst en weemoed aan de Llame en de Smith and Wesson die bij Jan en Arie waren achtergebleven.

Jan en Arie voelden zich niet op hun gemak. Ze bevonden zich in onbekend terrein en hadden te maken met een onbekende tegenstander. Mogelijk heette die tegenstander Borrini, maar zeker waren ze daar niet van. Waarom zou iemand als Borrini

zijn auto in een vertalen stuk bos stallen als hij zaken ging doen? Terwijl ze op de hurken achter de Renault zaten legde Jan uit wat hem dwars zat.

‘Ik vind het maar machtig vreemd, dikke. Wat doet die Volvo hier. Die wagen behoort bij het huis van Dougall te staan.’

Arie loerde om het achterwiel naar de Volvo.

‘Zou dat ding hier gestrand zijn?’

‘Weggezakt, bedoel je?’ Jan overwoog het denkbeeld. ‘Geloof ik niet. Het regent al een hele tijd en toch staan hier geen plassen. Die bosgrond zuigt het vocht op. En al was Borrini met de auto vastgelopen, waarom heeft ‘ie ‘m dan niet laten lostrekken? Met een tractor is dat zo gebeurd.’

‘Misschien komt die trekker er zo aan.’

Jan maakte een gebaar. ‘Geloof ik evenmin. Die wagen staat daar om een heel andere reden. Hou die Volvo in de gaten, dan pak ik de koffers.’

Dat ging natuurlijk niet zo maar. De koffers lagen in de achterbak van de Renault en daar kon Jan niet van binnenuit bij. Hij probeerde dat ook niet, maar kroop naar de achterkant van de auto en opende met een hand voorzichtig de klep. Het gepiep kon hem niet veel schelen, maar hij wist dat iemand vanuit het bos heel goed zou kunnen zien dat er achterin de auto werd gerommeld. Snel gooide hij de koffers op de grond.

‘Pak een wapen en duik tussen de struiken.’

Hij grabelde de Llama tussen twee handdoeken vandaan en smeed de koffer terug. Direct erna spong hij achteruit. Arie was iets trager. In zijn koffer was het natuurlijk een heidense rotzooi en het duurde even voor hij de Smith and Wesson had. Hij klapte de koffer dicht, gooide hem in de Renault en sloot de klep. De cilinderrevolver lag lekker in zijn hand en hij kreeg er een gevoel van veiligheid door. Gebukt liep hij naar Jan.

‘En nu?’

‘Als gebruikelijk, dikke. We splitsen ons. Jij houdt die Volvo in de gaten en ik duik hier ergens het bos in.’

‘Je bedoelt dat we moeten wachten tot er iemand komt opdagen? Dat kan uren duren, man, besef je dat wel?’

‘Heus wel,’ zei Jan. ‘Maar helaas hebben we geen reservesleutels van die Volvo en de draden doorverbinden is me nu toch echt te link. Door dit onweer horen we niemand naderen en die wagen staat daar niet voor niets. Sluip jij nou naar die auto en hou je rustig. Ik dek je in de rug. Komt er iemand dan hebben we hem tussen twee vuren.’

Arie keek naar zijn vriend. ‘Ik zou eerst dat witte overhemd maar uitdoen. Bij elke bliksemstraal zie ik een witte vlek onder je kin.’ Jan gaf een knor. Hij trok zijn blazer uit en stroopt moeizaam het kletsnatte overhemd over zijn hoofd. Hij rilde toen hij het colbertje weer aantrok. Even bleef hij zitten met het overhemd in een hand. Toen won zijn zuinigheid. Een overhemd, zelfs al is het nat, gooi je niet in een bos.

Jan vouwde het min of meer op en mikte het onder de Renault.

Bob, die plat op zijn buik op de dennenaalden lag, zag schuin achter de vreemde auto aan de andere kant van de open plek een gestalte die iets leek te gooien.

Vooraf dat laatste boeide hem zeer. Welk voorwerp gooit men naar een auto als er een noodweer is losgebarsten, vroeg hij zich af. Een stuk hout? Daarvoor leek het te licht. Een tas?

Hij had maar één figuur gezien, maar iets zei hem dat er meer personen waren. Waarom hij het dacht wist hij niet, misschien had een beweging hem op het idee gebracht of was het alleen een voorgevoel. Hij werd er onrustig van. Hij keek naar de Volvo en begreep dat zijn auto aantrekkingskracht moest uitoefenen op de bezoekers. Het was te verwachten dat ze naar de Volvo toe zouden gaan. Wie niets kwaads in het zin had, zou daarbij natuurlijk over de open plek lopen in plaats van door een dicht bos te gaan darren.

Bob wachtte twee minuten, terwijl de regen over zijn rug liep. Hij bleef nauwgezet naar de rand van het bos kijken en naar de parkeerplek die regelmatig in een vreemd witte gloed stond, maar personen zag hij niet.

‘Misse boel,’ mompelde hij. ‘Waar zouden die snuiters zitten? Wedden dat ze ergens bij de Volvo zijn. En wat doet Bobbie in

zo'n geval. Die gaat bij de andere auto kijken.'

Hij ging op zijn knieën zitten en kroop achteruit het bos in tot hij tussen de bomen door nog net iets van de open plek kon zien. Rustig elke keer met een hand voor zich tastend, begon hij evenwijdig aan de bosrand naar de auto te kruipen. Het duurde lang voor hij er was, maar hij had de tijd.

Tot zijn genoegen zag hij dat de auto vlak bij de bomen stond. Hij drukte zich plat tegen de grond en gleeed als een slang over de vettige grond naar de wagen toe. Hij lag er al bijna onder toen hij het merk herkende.

Renault, dacht hij. Als er iets niets zegt dan is het dit merk. Een kwart van Frankrijk rijdt erin rond. Hij schoof naar de achterwielen en schrok toen zijn hand een natte lap raakte. Hij pulkte de stof uit elkaar tot hij er een model aan kon ontdekken. Het lijkt wel een overhemd, dacht hij. Welke idioot gooit er een overhemd onder een Renault?

Daar kon maar een reden voor zijn: iemand die niet gezin wilde worden in een wit kledingstuk, natuurlijk.

Op dat ogenblik kreeg Bob het gevoel dat er iets meer aan de hand was dan een onschuldig middernachtelijk partijtje boskruipen.

'Wie hier ook zijn, ik zal ze helpen,' gromde hij. Hij ging op zijn buik bij de achterwielen liggen en loerde langs een band. Hij zag niets anders dan kluiten donkere aarde waarop dikke regendruppels uiteenspatten en armetierig gras dat scheef geblazen werd door windvlagen die de auto deden schudden.

Voorzichtig pakte hij de sleutels van de Volvo uit zijn zak en langzaam schoof hij zijn linkerarm met het sleuteltje, geklemd tussen duim en wijsvinger, om de band heen.

Tot zijn immense voldoening zat het ventiel bijna onderaan. Er zat niet eens een dop op. Hij drukte de sleutel tegen de pennetje van het ventiel en hoorde lucht zachtsissend weglopen.

Hij lag in een ongelukkige houding en het valt niet mee om het afsluitpennetje van een autoventiel in te drukken, maar hij hield vol en voelde het wiel langzaam wegzakken.

'Dat is dat,' mompelde hij tevreden. 'Wie hier ook rondspan-

keren, met hun eigen auto komen ze niet ver meer.'

Hij rolde onder de Renault uit en boog zijn stijve rug. Een seconde later hoorde hij boven het geluid van de regen uit het gepi-oem van een langssuizende kogel die met een doffe klap in een den sloeg. Hij kromp in elkaar en rolde het bos in.

Jan had toegekeken hoe Arie in de richting van de Volvo was weggeslopen en al na enkele seconden tussen de struiken was verdwenen. Behoedzaam ging hij een eindje dezelfde richting uit. Hij bleef dicht bij de bosrand, want hij begreep dat pionieren in een onbekend woud gelijk stond aan solliciteren naar een gebroken been. Ongeveer halverwege de Volvo bleef hij gebukt staan. Links en rechts van hem waren hoge, rechte dennen die allang geen regen meer tegenhielden. De naalden verstoorden hooguit de regelmaat van de druppels die de meest vreemde versnellingen leken te krijgen. De invloed van de wind was hier gering en de druppels vielen vrijwel loodrecht. Jan zette zijn kraag op en bromde wat toen hij inzag hoe zinloos dat was.

Een ogenblik bleef hij besluiteloos staan. Ten strijde trekken tegen het volmaakt onbekende lijkt wel heel dapper, maar het maakt ook onzeker en Jan hield niet van onzekerheden.

Hij maakte een machteloos gebaar, zakte door de knieën en kroop naar de bosrand. Hij hield vooral de open plek in het oog en keek maar een enkele keer naar de Renault. Hij zag niet dat iemand zich onder de auto liet rollen, maar hij merkte wel dat er iemand onderuit kwam. Uit een ooghoek zag hij ineens een beweging. Hij verstijfde en draaide zich houterig om. Was daar iemand?

Hij kneep zijn ogen tot spleten. Daar was inderdaad iemand en dat moest niet. Dat moest helemaal niet. Hij hief de Llama en mikte. Op dat ogenblik flitste een bliksemstraal bijna spiralend over de boomtoppen. Het licht verblindde hem en hij zag een kwartseconde alleen zwarte vlekken. Om de Renault niet te raken mikte hij iets hoger en drukte af. Het wapen schokte in zijn hand. De inslag van de kogel hoorde hij niet, die ging verloren in een knetterende donderslag.

Hij zei een krachtig woord en liet zich op zijn buik vallen. Zo bleef hij een tijd roerloos liggen, zich afvragend of hij eerst Arie moest waarschuwen of naar de Renault moest kruipen. Zijn nieuwsgierigheid, in dit geval gemengd met vrees, won het. Iemand had onder zijn gehuurde auto gelegen en dat was zonder twijfel niet zonder doel geweest. Waarop kroop iemand onder een auto? Om droog te liggen? Jan bekeek die mogelijkheid niet eens serieus. Wie langer dan vier seconden in deze onweersbui stond was tot op het epitheelweefsel nat. Maar waarom dan. De meest vreselijke mogelijkheden schoten door Jans hoofd. Van gaten in de benzinetank tot bommen aan de achteras.

Hoe langer hij dacht hoe ongeruster hij werd en hoe sneller hij kroop. Hij klauwde zijn vrije hand in de modderige grond en bulldozerde dwars over braamtakken. Hij verruïneerde er zijn mooie grijze broek mee en voelde een paar keer takken aan zijn blazer rukken, maar hij negeerde het. Wat hij deed leek op kruipend sprinten en hij kroop in een keer door tot hij stijf tegen de zijkant van de Renault lag. Enkele tellen later ontdekte hij de slappe band.

Vreemd genoeg luchtte het hem op. Hij had min of meer verwacht dat de auto ernstig beschadigd zou zijn. Een lege band was tenminste op te pompen.

Hij sloeg zich bijna tegen het hoofd toen hij aan het woord pompen dacht.

‘Sukkel,’ schold hij zichzelf uit. ‘Oerkaffer, waar haal je hier midden in het heuvelgebied een pomp vandaan. Een lege band is even erg als een vierkant gevijld wiel. Zolang hier ergens vreemde snuiters zitten kan ik bovendien niet eens een band gaan wisselen, ook nog.’

Maar bij die lege band zou het blijven, nam hij zich plechtig voor. Aan deze huurRenault zou niet meer worden gefoezeld of gefrunnikt, daar stond hij, Jan Prins, garant voor. Hij rolde zich onder de auto en legde de Llama schietklaar op zijn eigen overhemd waarvan de kleur nu hoofdzakelijk bruinzwart was.

Nadat hij een kogel vlak langs zijn hoofd had horen vliegen

was Bob een poosje roerloos tussen de dennen blijven liggen. Hij verwachtte elk ogenblik mannen te zien opduiken die op hem afstormden, maar tot zijn verbazing bleef een gegroepede aanval uit. De wind blies, de regen droop en de bliksem knetterde, maar behalve natuurverschijnselen viel er niets te beleven.

Verbaasd kwam hij overeind. Wat is er aan de hand in dit spookbos, vroeg hij zich af. Er waren mensen, maar was hij nou bang voor hen of waren zij bang voor hem?

Zij hadden wapens, dat was nu duidelijk en dat was voor Bob een reden om zich solide gedekt te houden. Wie met een stuk hout tegen een revolver wil optrekken behoort te worden opgesloten, vond hij. Hij wachtte tot zijn ademhaling weer regelmatig was en ging toen voorzichtig zitten.

Dit was een toch wel heel vreemde situatie en het was hem kristalhelder dat hierop de gouden regel 'bij twijfel onthoudt u' van toepassing was.

Bob wilde zich graag onthouden, maar toch liefst niet zonder auto. Daarginds ergens stond zijn Volvo te wachten en hij was het voertuig één keer kwijt geweest. Dat was genoeg, vond hij. Die Volvo moest daar weg.

Een route via het bos was uitgesloten. Het kreupelhout was op sommige plaatsen nauwelijks doordringbaar en het was onmogelijk om tien meter in een rechte lijn te lopen.

Hij zuchtte en veegde regen van zijn wenkbrauwen. De bosrand dus. De korte weg voerde langs de Renault en daar was iemand met een vuurwapen.

Hij draaide zich om en begon aan een kruipsluippartij van een paar honderd meter om de open plek.

Het was Arie die een einde maakte aan het dwaze gesluip door het onweerbos. Hij deed dat op zijn eigen, slimme wijze al duurde het een hele tijd voor hij de meest handige en droge manier had uitgedokterd.

Hij liep een paar meter het bos in, met een oog de parkeerplek in de gaten houdend en de Smith and Wesson schietgereed. Het lopen ging vier meter goed. Toen schampte hij

met een schouder langs een boomstam en voelde hij zijn shirt scheuren.

Op dat moment beseftte hij dat de normaal menselijke manier van voortbewegen minder geschikt was in de huidige situatie. Ook liet hij zich op de knieën vallen en begon een schrammentocht over afgebroken takken, braamstruiken en denneappels.

Toen hij bij de Volvo was, had hij ruimschoots tabak van het gesluip. Het was onmogelijk om iemand te horen die verder weg was dan twee meter en te zien viel er ook al niet veel. Of het was aardedonker of hij werd verblind door het weerlicht.

‘Het water staat in mijn oksel,’ zei hij nijdig. ‘Ik sta hier langzaam te verweken, terwijl daar een heerlijk droge auto staat. Wat doet een verstandig mens in zo’n geval? Een verstandig mens gaat binnenzitten. Het lijkt me alleen wel raadzaam om niet domweg in te stappen. Enkele maatregelen zijn noodzakelijk.’

Hij pakte een tak en gooide hem met kracht tegen een portier. Hij hoorde een doffe bons en zag de tak terugkaatsen. Gespannen wachtte hij af.

Niets, dacht hij. Veiligheidshalve doen we het nog een keer.

Na drie takken verklaarde hij de Volvo voor veilig. Hij keek naar de lucht en telde de seconden tussen de bliksemstralen. Het centrum van het onweer had zich naar de kust verplaatst en de tijd tussen weerlicht en donderslagen werd langer.

Licht, dacht hij. Een seconde, twee dr.. Te laat. Licht, een seconden, twee, drie. Licht. Direct na de bliksemstraal dook hij naar de Volvo. Hij rukte aan het voorportier en kreunde van geluk toen het openzwaaide. Voor de volgende bliksemschichten kwamen lag hij plat op de voorbank.

Hij bleef enkele ogenblikken liggen uithijgen, telde weer en liet zich met een formidabele behendigheid tussen voor- en achterbank rollen.

En hier lig ik best, vond hij. Nu eerst dit shirt uit en die doorweekte schoenen en dan wachten tot er iets spannends gebeurt. Hij nestelde zich zo goed mogelijk in de nauwe ruimte en bleef rustig liggen. De Smith and Wesson deinde bij elke ademhalig op zijn machtige buik.

Het duurde een hele tijd voor Arie een ander geluid hoorde dan dat van regen en wind en een paar keer was hij bang in slaap te vallen.

Het kostte hem moeite om niet van schrik overeind te krabbelen toen hij het voorportier open hoorde gaan. Iemand stak zijn hoofd naarbinnen, hijgde met lange halen en liet zich achter het stuur ploffen.

Arie smoorde een grinnik. Hij zit dacht hij. Nu pakt hij zijn sleuteltje. Dat getik betekent dat hij de sleutel in het contact stopt. Nu zet hij de versnelling in de één. En nu...

Hij kwam overeind en drukte de Smith and Wesson tegen de schouder van de persoon die gebukt achter het stuur zat. 'Hands up,' snauwde hij. 'Ik bedoel: hautes les mains of zoiets.' De rug verstrakte. Twee handen kwamen omhoog en midden tussen die handen klonk een vreemd geluid.

Arie schrok ervan en drukte harder. 'J'ai un revolver,' snauwde hij.

Het geluid bleef. Het leek een beetje op gegorgel, alsof er iemand grinnikte die zijn mond vol water had.

'Ha, die gekke rooie,' zei de persoon achter het stuur. 'Dit is voor het eerst vandaag dat ik een paar woorden Frans hoor die ik ogenblikkelijk begrijp.'

Arie liet zuchtend de revolver zakken. 'Bob,' schold hij. 'Jij roekeloze Amerikaan. Weet je dat ik mijn vinger al tegen de trekker had?'

'Je had toch niet geschoten.'

Arie veegde zijn voorhoofd af. 'O, nee? En waarom niet, doller yank.'

'Omdat Jan je zou hebben gevild als je iets aan deze auto zou hebben beschadigd. En ik zou hem hebben geholpen. Ik heb moeite genoeg moeten doen om deze wagen in mijn vingers te krijgen.' Hij draaide zich om. 'Daarbuiten was iemand aan het schieten daarnet. Kan dat Jannemannetje Prins zijn geweest?'

Arie legde de Smith and Wesson op de bank.

'Zonder twijfel,' zei hij. 'Wacht maar even.'

Hij draaide een zijraampje open, stak zijn sproetige hoofd naar

buiten en floot op zijn vingers.

‘Jan,’ brulde hij. ‘Sta niet nat te worden in dat bos, straks vat je kou. Het vijandelijke leger heeft zich overgegeven. We hebben de Volvo heroverd.’

Verovering van een computerauto vol vitaminen

Druipend zaten ze bij elkaar in de Volvo. De regen tikte staccato op het dak, maar het lichten was minder aan het worden en de windvlagen namen duidelijk in kracht af.

Bob zat nog steeds achter het stuur. Hij had een kort overzicht gegeven van zijn avonturen in Italië en in Le Lavandou en hij had met genoegen geluisterd naar de serie mislukkingen waar Jan en Arie zich aan hadden gewaagd.

‘Het komt er dus op neer,’ zei hij samenvattend, ‘dat ik de enige ben die iets heeft bereikt.’

‘Ik moet helaas toegeven dat jij het slimmer aan de steel hebt gestoken dan wij,’ bekende Arie. ‘Jan en ik hebben gezien hoe een supermarkt werd gesloopt en Jan heeft een vorstelijke maaltijd achter de rug in een driesterrenrestaurant, maar we zijn geen ros opgeschoten met betrekking tot Borrini.’

Bob keek kwaad. ‘Ik was vlak bij hem, jandokie. We zaten onder hetzelfde dak, maar ik zag geen schijn van kans om bij hem te komen.’

Jan wreef over een scheen. ‘Die rotbraambossen. Nooit zal ik meer een braam eten zonder aan deze onweersheuvels te denken. Ik zit onder de butsen en de krassen.’ Hij maakte een vinger nat en streek over een knie. ‘Mijn broek is kapot, ook nog. Vanmiddag gekocht, nu kan ik hem al weggooien.’ Hij maakte een nijdig gebaar. ‘Maar dat gaat zo maar niet. Daar krijgt iemand de rekening voor. Borrini in elk geval en misschien die Dougall ook. Is die vent echt miljonair, Bob?’

‘Reken maar. Een loupezuivere miljonair, al zou je het aan zijn uiterlijk niet zeggen. Ik heb hem alleen maar in een deuropening zien staan, maar hij zag eruit als iets waarvoor mijn moeder de politie zou bellen.’

Arie voelde aan een tand. ‘Heb je enig idee wat Borrini en Dougall te bespreken hadden?’

‘Nee, joh. Dat is juist wat me zo hels maakte. Ik was vlakbij en bereikte niets. Ze gaan vanavond in een helikopter naar Sète

en...' Hij hield op en keek naar Jan die hem stomverbaasd aanstaarde.

'Naar Sète, in een helikopter. Met dit weer? Is die vent levensmoe?'

Bob dacht na. 'De helikopterpiloot was er ook niet blij mee, herinner ik me. Maar Dougall schijnt het type vent te zijn dat altijd zijn zin wil hebben. Hij moest en zou naar Sète, dus ging hij naar Sète.'

'Als we aannemen dat hij geen miljonair is geworden omdat hij bij voortduring op zijn achterhoofd is gevallen dan zou dat kunnen betekenen dat hij daar iets belangrijks te doen heeft.'

'Zou kunnen,' gaf Bob toe.

'Is het dan geen zaak koers te zetten naar Sète?'

'Dat wel, maar we zullen toch eerst hier een paar kleinigheden moeten regelen.'

'Dat moeten we zeker,' zei Jan kort. 'We hebben flink lopen klunsen vanavond met als enige resultaat dat we nu zitten met een Renault waarvan een band leeg staat en met naar schatting een klein miljoen schrammen, sneetjes en builen. Ik voel me als een stekelvarken vol dennenaalden.'

'Dennevarken,' zei Arie. 'Ik heb het minst door het bos lopen dalven, maar jij en Bob zien eruit of jullie een tijdje door een bulldozer over harsteen zijn geschoven. We hebben hier geen jodium, maar we hebben wel droge kleren. Als we er een beetje toonbaar uitzien kunnen we misschien in Hyères enig verbandmateriaal op de kop tikken.'

Bob schudde het hoofd en wees naar buiten. 'Laten we nou even nadenken voor we ons in andere kleren hijsen. Daarginds in het bos ligt nog steeds het reservewiel van deze Volvo. Dat moeten we eerst ophalen, anders worden we straks weer nat.'

'Zelfde geldt voor de band van de Renault,' zei Jan kort. 'Eerst wisselen, dan verkleeden.'

Maar daar was Arie het niet mee eens. 'Onzin,' verklaarde hij. 'Aan deze Volvo hebben we genoeg. Die oude rammelRenault laten we gewoon staan. We bellen morgen een garage en laten 'm ophalen.'

Hij wees met een van zijn worstvingers naar Jan. 'Via de garage

kan die Renault toch terug naar de plaats waar je dat ding hebt gehoord?’

Jan knikte stug. ‘Kan altijd, maar...’

‘Niks maar. Ik zie niet in waarom we met twee auto’s naar Sète moeten gaan. In die veel te kleine Renault krijg je me niet meer zolang we deze fraaie wagen tot onze beschikking hebben.’

‘Ben ik met je eens, dikke,’ viel Bob hem bij. ‘Kom op, Jan, blijven rijden in de Renault is duurder dan ‘m terug laten brengen. We doen je een financieel plezier.’

Hij duwde het portier open. ‘Wie helpt me het reservewiel ophalen.’

Arie greep hem bij zijn shirt. ‘Blijf zitten, malloot. Je wilt dat wiel toch niet hier naartoe rollen?’

‘Nou?’ zei Bob weifelend.

‘Niks nou. Rijden met die Volvo. We halen met deze auto dat wiel op en rijden dan terug naar de Renault. We pakken de koffers, verkleden ons en smijten de natte rommel achterin. Het moet nou maar eens afgelopen zijn met al het gerommel in duisternis en regen. Vanmiddag was ik kletsnat van het zweet, vanavond van het water. Ik heb behoefte aan droogte.’

‘En voedsel,’ vulde Bob aan. ‘Weet je dat ik bijna scheel kijk van de honger?’

Arie knikte dankbaar. ‘Je haalt de woorden uit de mond. Rijden Bob.’

Het ophalen van het reservewiel was een werkje van tien minuten. Het onweer was aanzienlijk minder geworden en de regen was overgegaan in een regelmatige miezer. Aan de kant waar het onweer vandaan was gekomen brak de hemel en was sterrenlicht te zien. Dit licht maakte het voor Bob mogelijk om vanuit de volvo de vreemdgevormde tak te zien van de boom waar het reservewiel achter lag.

Gedrieën duwden ze het tegen de helling op. Makkelijk was het niet, maar door de machtige spekrug van Arie te gebruiken als buffer voorkwamen ze dat het wiel kon teruggrollen.

‘In de auto,’ hijgde Bob, toen ze op de asfaltweg stonden.

‘Opschieten en wegwezen. Ik wil niet verrast worden door iemand die vanaf het huis van Dougall komt.’

‘Het hek zit toch dicht, sukkel. Voor dat open is zijn we allang weg.’

‘En wat doe je als er iemand naar Dougall toe wil?’

Jan zweeg en stapte in de Volvo. Hij startte de motor, terwijl Bob en Arie het wiel op zijn plaats legden.

‘Oké, Jan. Terug naar de Renault.’

Vijf minuten later lagen ze kronkelend hun kleren te wisselen. Jan en Arie schoven rond in de Volvo, terwijl Bob zich in vreemde bochten wrong achter de Renault. Het uittrekken van de natte kleren was nog het moeilijkst. Het leek of broek en vel aan elkaar geklonterd zaten en bij het uittrekken van de schoenen liep een halve liter water de auto in.

Bij het aankleden begon Bob te rillen. Wat gek, dacht hij. Zou ik niet meer gewend zijn aan een beetje water?

Hij stak zijn hoofd uit het raam en ademde diep in. Het miezerde nog steeds, maar het was merkbaar koeler geworden. Het onweer had de hete lucht verdreven en koele berglucht meegevoerd.

Hij liet zich terugvallen en trok zijn natte schoenen aan over droge sokken. Terwijl hij daarmee bezig was hoorde hij in de verte het zware geluid van een vrachtwagenmotor. Hij luisterde niet bewust, maar nam het gebok van de dieselmotor waar alsof hij op de automatische piloot was overgeschakeld.

Hij spitste zijn oren pas toen het geluid afnam tot een nauwelijks waarneembaar gepruttel en na een paar minuten weer aanzwol.

Dat is bij het zwarte hek, dacht hij. Wat een mazzel dat we daar net weg zijn.

Hij ging rechtop zitten. Zou het die chagrijnige, ontslagen chauffeur zijn die aan zijn laatste tocht is begonnen?

Diep in zijn hoofd begonnen allerlei radertjes te lopen en in elkaar te grijpen. Het was alsof een ingenieus mechanisme in werking was gezet en nu voortliep zonder dat daar nog enige hulp van buitenaf bij nodig was.

Vrachtwagens, noteerde het mechanisme. Twintigtonner. Heen

en weer over de grens. Laatste tocht.

Ineens werkte Bobs hersenmachinerie op volle kracht.

‘Dat is het,’ zei hij tegen zichzelf. ‘Dit is absoluut fenomenaal geniaal.’

Hij tuimelde bijna de Renault uit en sprong in de Volvo.

‘Jan, start dat ding. Daarginds rijdt een vrachtwagen. Ga er achteraan. Ik heb een idee gekregen, zo mooi, dat er een diamanten rand omheen hoort. Rij op. Meteen.’

Jan wist wanneer het menens was. Hij gooide zijn natte kleren naast Arie op de achterbank en draaide het contactsleuteltje om.

‘Kom voor elkaar. In volgen ben ik een meester.’

‘Een prins,’ zei Bob en hij stak zijn hoofd uit het raam om te horen of het geluid van de dieselmotor nog waarneembaar was.

De weg was bezaaid met door de storm afgerukte takken en bladeren en op verschillende plaatsen stroomde regenwater van de heuvels over het asfalt. Het was onmogelijk om snel te rijden, zeker voor een vrachtwagen.

‘Hebbes,’ zei Jan toen hij de achterlichten zag. ‘Wat doe ik nu, Bob?’

‘Gewoon volgen. De chauffeur zal het niet vreemd vinden als er een auto achter hem blijft rijden, want inhalen op deze weg is gekkenwerk.’

Arie boog zich voorover. ‘Vergis ik me of is het een koelauto?’

Jan knikte. ‘Het is een koelauto.’

Arie loosde een zucht waar Bobs haar van opwoei. ‘Hoera. Een paar dagen geleden zijn we uit Nederland vertrokken met een koelwagen vol bakstenen. Ik ben benieuwd wat hier in zit.’

‘Computers,’ zei Bob kortaf. ‘Tenminste, dat denk ik.’

‘Je weet het dus niet zeker.’

‘Nee,’ snauwde Bob. ‘Ik weet het niet zeker. Ik had het graag aan miljonair Dougall gevraagd, maar dat lukte niet, dat heb ik toch verteld. Die Dougall is snoeirijk geworden met een computerprogramma. Hij handelt ook in computers, vertelde dat meisje Joyce me. Dus wat denk je dat er in die auto zit?’

Wollen sokken? Een nieuw soort gloeilamp?’

Jan stuurde de Volvo door een serie bochten waarin zand en steenslag lagen die de auto naar de rand van de weg deden glijden.

‘Het is link rijden hier. Die vrachtwagenchauffeur kent zijn vak, of hij is getikt. Hij rijdt zo hard dat ik de achterkant soms weg zie schuiven.’ Hij keek schuin naar Bob. ‘Heb jij die vrachtwagen bij Dougall zien staan.’

‘Dat niet, maar ik ben nauwelijks buiten de garage geweest. Binnen stonden dure oude auto’s. Daimiers, Peugeots, een Columbia uit de vorige eeuw, dat soort niemandalletjes. Buiten barstte het van wat van een afstand dumpgoed leek. Oude bussen, combi’s, pick-up trucks en vrachtauto’s. Daar zal die koeltruck wel tussen hebben gestaan. De chauffeur zat in elk geval binnen en hij was ongelooflijk chagrijnig.’

‘Zou ik ook zijn als ik net ontslagen was. Toch gek dat’ie nog een tocht wilde maken.’

‘Daar heeft hij dik voor betaald gekregen, joh. Dat zei hij nog speciaal. Hij moet die auto afleveren in een plaats die klinkt als Fréjou of zoiets.’

‘Fréjus?’

‘Zoiets, ja. Erg ver weg is het niet, kreeg ik de indruk. In die plaats geeft hij de sleutels aan een andere chauffeur en daarna gaat hij zijn geld zitten tellen in het wijkcafé. Hij wilde in elk geval niets meer met Dougall te maken hebben.’

‘En die koelwagen gaat door naar Italië?’

‘Dat heb ik er wel van begrepen. De man was acht keer heen en weer geweest van Italië naar Joegoslavië en daar had hij tabak van. Toen hij er iets over zei tegen Dougall vloog hij er uit.’

Arie zoog op zijn lippen. ‘Waarom rijdt een auto voortdurend heen en weer tussen twee landen,’ vroeg hij op nadenkende toon.

‘Je weet toch zeker dat er nergens is in- of uitgeladen, hè, Bobbie.’

‘Hartstikke zeker. Daar was hij juist zo nijdig om. Hij moest naar een plaats, werd daarna teruggeroepen de grens over en kon vervolgens weer terug.’

‘Acht keer heen en weer,’ zei Arie traag. ‘Dus zestien keer grensformaliteiten. Zestien keer papieren stempelen en de hele rimram. Zestien keer controle. En allemaal voor niets. Dat is sterk.’

‘Dat vond ik nou ook,’ zei Bob droog. ‘Dougall mag er dan een beetje vreemd uitzien, hij leek me niet iemand die het europees record grensrijden-met-gesloten-koelwagen op zijn naam wil krijgen. Hij haalt een slimme streek uit, kan niet anders.’

‘Een streek zo slim dat iedereen er intuït,’ zei Jan.

‘Sterker,’ vulde Arie aan. ‘Zo slim dat zelfs de chauffeur van de betreffende wagen denkt dat het pure domheid is.’

‘Maar die chauffeur wordt wel op staande voet ontslagen als hij vragen begint te stellen.’

‘Precies, jongetje Prins. Want Dougall wil geen chauffeur die gaat zitten nadenken.’

Bob keek tevreden. ‘Zoiets had ik ook bedacht. Ik ben machtig nieuwsgierig naar de reden van dat gerij.’

Jan was iemand die pas tevreden was als hij een zaak van alle kanten had bekeken. ‘Toch begrijp ik het niet. In die koelauto zitten dus waarschijnlijk computers.’

‘Zeer waarschijnlijk,’ vulde Bob aan.

‘Hoogstwaarschijnlijk. Maar sinds wanneer moeten computers worden gekoeld?’

‘Tja,’ zei Bob, en hij ging uit het raam zitten kijken.

Arie schudde nijdig het hoofd. Hij hield meer van de grote lijn.

‘Zeur nou niet, Jan. Misschien zitten er onderdelen in die niet tegen temperatuurwisselingen kunnen.’

Jan keek om. ‘Doe niet zo stom, dikke. Als dat zo was dan kon je toch ook geen computer in huis hebben?’

‘Nee,’ zei Arie. ‘Maar wie zegt jou dat het van die huis-tuin-computers zijn. Voor zover ik weet moeten die grote computers waar in bedrijven veel monitoren op worden aangesloten wel degelijk gekoeld worden.’

‘Klopt,’ viel Bob hem bij. ‘Ik heb daar mijn vader een keer over gehoord. Een zakenvriend had een paar van die gevallen.’

Door een stroomstoring viel de electriciteit uit en dus ook de koeling.

Experts zijn drie weken bezig geweest om de chaos van verkeerde boekingen, af- en bijschrijvingen te ontwarren. De hoofdcomputers waren volkomen dolgedraaid.'

'Klets. Koeling is nodig voor computers die in gebruik zijn. Als ze gewoon in een auto staan dan kun je ze zonder problemen van Centraal-Afrika naar Eskimoland rijden.'

Bob dacht daar over na. 'Misschien zijn ze wel in gebruik. Misschien verwerken ze gegevens van bepaalde plaatsen.'

'Prachtig.' het 40-plus kaasgezicht van Arie straalde tevredenheid uit. 'In die auto zitten werkende mysteriecomputers, mooier kan het niet.'

Jan leek niet overtuigd, maar sputterde niet meer. Hij trapte op het gas, omdat de vrachtauto voor hem vaart meerderde toen hij zich door en serie bochten had gesleurd en draaide het raampje half dicht. 'Het begint zowaar fris te worden.' Hij keek naar Bob. 'Het soort computers waar jij het over hebt is toch gigantisch duur?'

Bob dacht na. 'Ik geloof van wel. Bar en boos duur zelfs.'

Jan wees voor zich. 'Die koeltruck is knap groot.'

'Twintig ton, zei de chauffeur. Hoezo?'

'Omdat je in dat ding wel voor tientallen miljoenen aan computers kunt stoppen. En die dingen blijven daar dagenlang in, zonder dat iemand er een uithaalt of een bij stopt? Dat is sterk.'

'Precies, Jantje. Dat is ijzersterk. Gehard staal sterk. En daarom wil ik weten wat Dougall van plan is met die auto.'

Arie knikte. 'Ik voel het al. We gaan onze aandacht verleggen van Borrini naar Dougall.'

Jan bleef dwarsliggen. 'O , nee. Geen denken aan. Niets daarvan. Ik ben het met jullie eens dat er iets vreemds aan de hand is met die koeltruck, maar Borrini laat ik niet schieten. Hij is ons een en ander schuldig. Nieuwe kleren, de huur van de Renault die nog steeds doorloopt, een nieuwe band voor deze Volvo, want er zit nu een tweedehands geval om, schadevergoeding voor twee dikke neuzen en de bult achter Bobs oor. En nou vergeet ik nog een heleboel.'

Arie lachte spottend. 'Een blazer, een grijze broek, een diner, bedoel je die dingen?'

'Ja,' zei Jan heftig, terwijl hij terugschakelde voor de beklimming van een van de steile heuvels. 'Die dingen. Plus alle jodium die ik ga kopen zogauw ik de tijd heb. Ik laat niet graag rafeltjes achter, dat weet je, en zeker geen financiële.'

Bob klopte hem sussend op de schouder. 'Stil maar, Jan. Niemand vergeet Borrini. Die vent is met Dougall naar Sète en als we de miljonair vinden dan is die Italiaanse gangster waarschijnlijk in zijn buurt.'

Arie krabde een van zijn hamschouders. 'We rijden naar het oosten. Sète is de andere kant op. Wat is nou eigenlijk dat slimme plan van jou, Bob.'

'Simpel en doeltreffend,' zei Bob. 'We kidnappen die koeltruck.'

'Juist,' zei Jan. 'Maar dat is geen kidnappen, dat is carnappen.'

'Het is Dougall neppen,' zei Bob.

Het werd stil in de Volvo.

Arie was de eerste die genoeg had van het kijken naar de donkere heuvelwanden en het natglimmende asfalt. 'Ik moet zeggen: het idee heeft een zekere charme. Het is weer eens wat anders. We hebben in de loop der tijd bijna alles gepikt of geleend wat los en vast zat, maar een vrachtwagen was daar niet bij.'

Jan bewoog ongemakkelijk. 'Jij maakt er weer een spelletje van, dikke.'

'Het leven is een spelletje,' verklaarde Arie waardig. 'In de afgelopen dagen zijn de regels door Borrini en consorten gemaakt. Het wordt tijd dat wij iets creatiefs doen. Ik ben je man, Bobbie.'

Jan deed nog een poging. 'De Llama ligt weer achterin. Als we stoppen hebben we kans dat we die truck kwijtraken. We naderen een plaats die Le Luc heet.'

Arie grabbelde om zich heen. 'Ik heb hier de Smith and Wesson. Laten we opschieten. Deze weg is rustig en er zijn hier en daar parkeerplaatsen. We hebben nu een kans. Hoe wil je

deze zaak aanpakken, Bob?’

‘Simpel,’ zei Bob kort. ‘Die chauffeur kent mij en hij kent deze Volvo. Jan rijdt de vrachtwagen voorbij zodra hij een rechtstuk ziet. Ik ga met mijn kop uit het raam hangen en zwaai als een gek. Het moet wel vreemd gaan als de chauffeur niet afremt.’

Hij stak een hand naar achteren. ‘Geef mij die Smith and Wesson, voor het geval de man overtuigd moet worden.’

Er gaat niets boven een eenvoudig, rechtlijnig plan. De mooiste overvallen zijn stukgelopen omdat de overvallers last krijgen van creatieve ideeën en onnodige versieringen uitdachten die in de praktijk bleken te falen. Stap met vier man midden in een stad op iemand af en je kunt rekenen op een enorme trammelant. Rij een auto naast iemand, vraag hem de weg en trek hem naar binnen en je hebt een kans van vrijwel honderd procent dat geen enkele voorbijganger er een wenkbrauw bij ophaalt.

De overval op de koeltruck verliep soepel.

Jan wachtte rustig af tot hij een recht stuk weg voor zich zag en gaf gas. De vrachtwagenchauffeur zag hem komen en week keurig uit naar rechts. Toen de Volvo naast de cabine was wrong Bob zich half door het portierraam. Hij schreeuwde en zwaaide als een bezetene.

Hij zag de chauffeur verbaasd kijken en vervolgens een gebaar maken. Langzaam remde de koeltruck af.

Bob liet zich terugzakken. ‘Rij tot voor die truck,’ zei hij tegen Jan. ‘Ik ga naar die vent toe. Als ik in de cabine ben rij je naar de eerste de beste parkeerplaats. Hoe korter we hier de weg blokkeren hoe beter.’

Bob was de Volvo uit voor de auto stilstond. Hij rende naar de truck en gebaarde of hij een belangrijke mededeling had. De chauffeur draaide zijn raampje omlaag en spuwde op z’n gemak.

‘Wat mot je.’

‘Boodschap van Dougall,’ hijgde Bob. ‘Ik kom even bij je.’

Voor de chauffeur kon antwoorden liep hij naar het rechter-

portier. Hij zag dat de chauffeur een ogenblik aarzelde en toen het portier ontgrendelde.

Snel trok Bob zich op. 'Je hoeft niet naar Fréjus,' zei hij, terwijl hij ging zitten.

'Ik moet wel naar Fréjus,' zei de chauffeur. 'Ik woon er.'

'Dan breng ik je. Ik moet de truck van je overnemen.'

De chauffeur keek hem vol minachting aan.

'Ik zou in Fréjus worden afgelost.'

'Dat gaat niet door, man. Daar is over gebeld.'

'O, ja?' zei de chauffeur lijsig. 'En hoe weet jij dat. Je bent toch met die meid van je weggereden in je mooie Volvo?'

Dougall heeft me gebeld.'

'Je bent gek. Denk je dat ik daar inloop? Eruit, jij.'

Bob trok de Smith and Wesson uit zijn broekband. 'Ik ben gek,' zei hij. 'Alle Amerikanen zijn gek, kijk maar naar onze films. En als je me kwaad maakt, dan ga ik schieten. Rijen met deze kar, achter die Volvo aan.'

De parkeerplaats was een verbreding van de weg gevormd door een strook aangestampt steenslag waar op verschillende plaatsen gras door groeide. Links was een zwaarbegroeide heuvel, rechts een helling van honderden meters lengte. Aan het eind daarvan waren lichten te zien van een stadje.

'Dat moet Le Luc zijn,' zei Jan. 'We zijn maar net op tijd.'

Arie gaf geen antwoord. Hij liep snel naar de truck en hees zich op tot zijn bolle hoofd boven de raamrand uitstak.

'Alles in orde?'

Bob knikte. 'Appiekim hier. De chauffeur is nerveus, maar dat valt te begrijpen. Kom binnen en kijk rond of je een stuk touw ziet.'

Arie keek bedenkelijk. 'Wil je die man vastbinden? Daar krijg je last mee. Van vastbinden worden mensen halsstarrig en chagrijnig,' zei hij, fluisterend in snel Engels.

'Wat wil je dan, man,' fluisterde Bob terug.

Arie keek slim. 'Hij was toch bezig aan zijn laatste tocht, zei je?'

'Nou en.'

‘Nou alles. Hij was kwaad op Dougall omdat hij ontslagen is. Wat wij moeten doen is hem pappen en nathouden. We geven hem een dikke bonus en zetten hem keurig af op de plaats waar hij wil wezen.’

Bob schoot in de lach. ‘Je bedoelt dat je erop gokt dat de man verder zijn mond houdt?’

Arie haalde de schouders op. ‘Wat moet hij doen. Dougall bellen? Die is waarschijnlijk al in zijn helikopter vertrokken. Naar de politie lopen en zeggen dat hij is overvallen? Hij heeft geen buil en geen butts. Als er moeilijkheden komen kunnen we altijd zeggen dat we deze wagen verlaten aantreffen.’

Bob keek tevreden. ‘Doen we. Waarom niet. Als er één chauffeur is die geen reden heeft om zijn oude baas te bellen dan is hij het.’

‘Precies,’ zei Arie. ‘Geef mij nou die revolver dan praat ik met deze man hier. Ga jij naar Jan en probeer hem een pak bankbiljetten te ontfutselen.’

‘Ik heb zelf nog.’

Arie stak een hand uit. ‘Geef op. Hoe meer we geven hoe rustiger hij blijft.’

Bob stapte uit en Arie schoof naast de chauffeur die in elkaar gezakt achter het stuur zat en onrustig om zich heen keek.

‘Hebt u iets van ons gesprek kunnen volgen?’ vroeg hij in het Frans.

De chauffeur schudde het hoofd. ‘Ik versta wel wat Engels, maar jullie gingen te snel.’

‘Prima,’ zei Arie opgewekt. ‘We zijn met ons drieën. Dougall heeft ons een loer gedraaid en we willen het hem betaald zetten. Daar hebben we deze auto voor nodig.’

De chauffeur slikte of hij te weinig speeksel had. ‘Dus die Amerikaan daar was niet toevallig bij Dougall.’

‘Nee,’ loog Arie. ‘Het was onderdeel van een plan dat we hebben uitgestippeld. Hij was daar om uit te zoeken wat er met deze auto zou gaan gebeuren.’

De chauffeur gaf een tik op zijn knie. ‘Zie je wel. Ik wist wel dat er iets met die lading was.’

‘Reken maar. Je bent er niet voor niets uitgetrapt zo gauw je

er tegen Dougall over begon. Hij was bang dat je te nieuwsgierig zou worden.'

'Maar wat willen jullie..,' begon de chauffeur.

Arie legde een vinger tegen zijn lippen. 'Wat je niet weet doet je geen pijn. We betalen je dik om rustig naar huis te gaan en deze auto een paar dagen te vergeten.'

De chauffeur bewoog onrustig. 'Daar krijg ik last mee.'

'Waarom?' vroeg Arie. 'Je moest de auto toch overdragen aan een andere chauffeur?'

'Dat wel, maar...'

'Ken jij die chauffeur?'

'Nee, maar ik heb opdracht om naar een bepaald plein te rijden en daar te wachten.'

Arie dacht even na.

'Is er bij dat plein een ander plein?'

'Wel, twee.'

'Nou, man, dan is de zaak toch geregeld. We rijden naar een van die andere pleinen. Jij stapt uit met een pak geld en wij rijden door. Je hebt keurig netjes de auto aan een andere chauffeur gegeven in Fréjus, precies zoals je opdracht was. Wie maakt je wat?'

De ogen van de chauffeur werden helder en begerig.

'Hoeveel,' vroeg hij.

'Vijfduizend francs. Bijna tweeduizend gulden, daar kun je een paar weken mee vooruit.'

De chauffeur keek naar het husje geld in Aries hand. 'Tienduizend.'

Arie schudde het hoofd. 'Dat is te veel, maar ik zal het goed met je maken. Achtduizend en geen centime meer.'

De chauffeur knikte.

'Goed, maar ik rij tot Fréjus. Als iemand daar op deze auto let dan wil ik dat hij mij achter het stuur ziet.'

'Dik voor elkaar,' zei Arie meteen. 'Als je maar weet dat ik met je meerij. Ik rol me op op deze voorbank en ik hou de revolver. We hebben een afspraak, maar we zijn geen boezemvrienden, denk daar even aan voor je iets slims bedenkt.'

Alles liep op rolletjes. De chauffeur reed in rustig tempo naar Fréjus en stopte op een groot plein even buiten het centrum.

‘Honderd meter verderop is een ander plein. Daar staan vaker vrachtauto’s en daar komt die nieuwe chauffeur ook.’

‘Hoe laat,’ vroeg Arie.

De chauffeur keek op zijn horloge. ‘Ik had er een uur geleden moeten zijn, maar door dat onweer ben ik later weggegaan.’

Arie gaf een knor. ‘Hier heb je het geld. Smeer ‘m nou en bedenk dat je dik betaald bent om een tijdje je waffel te houden. Probeer niet slim te zijn. Mijn vriendje is snel aangebrand en hij houdt van revolvers.’

‘Kom voor elkaar,’ zei de chauffeur. ‘Heus wel.’ Hij greep het geld, gooide Arie de sleutels van de truck toe en stapte haastig uit. Hij keek niet een keer om, maar snelwandelde het plein over en verdween tussen twee rijen lage huizen waarvan alle ramen met blinden waren afgesloten.

Arie keek naar de Volvo die schuin achter de truck stond. Bob zag hem en liep naar hem toe.

‘Alles oké?’

‘Dik voor elkaar. Onze chauffeur is verdwenen met een hand vol geld.’ Hij wees naar de Volvo. ‘Hoe is het met Jan?’

‘Die zit zich schuimbekkend af te vragen hoeveel franken jij de chauffeur zult hebben toegestopt. Alles boven de tweeduizend is te veel, vindt hij.’

‘Dan zal hij verbaasd opkijken als hij het bedrag hoort,’ zei Arie droog. ‘Ik hoop wel dat jij dit geval kunt wegrijden.’

Bob keek minachtend. ‘Wat dacht je dan? Ik rij in alles, dat weet je toch. Auto’s, vrachtwagens, kleine vliegtuigen, allemaal onderdeel van de Pittsburgse opvoeding.’

‘Klim dan naar binnen, Amerikaanse opschepper. We moeten hier weg.’

Dat was Bob zich ook bewust. Hij hees zich omhoog en keek naar de versnelling.

‘Vijf versnellingen, hoge en lage gearing, precies zoals in de vrachtwagen van PettenPiet. Ik heb gisteren een halve dag de kunst van hem afgekeken. Hou je vast, dikke. Het kan even schokken in het begin.’

Helemaal soepel ging het de eerste kilometer niet en Arie kreeg enkele malen een vreemd gevoel in zijn maag, maar de motor sloeg niet af en Bob nam evenmin delen van verkeersborden en puin mee in zijn tocht door Fréjus.

Hij reed tot de grote weg naar Draguignan en veegde toen opgelucht zijn voorhoofd af.

‘Dat hebben we overleefd. Nu komt de rest ook wel goed. Het is even wennen in deze bak. Zo’n grote truck heb ik nog nooit onder mijn achterste gehad.’

Arie keek de cabine rond. ‘Je had het net over hoge en lage gearing. Die woorden heb ik vaker gehoord, maar ik heb geen idee wat ze betekenen.’

Bob wees naar de versnelling. ‘Deze wagen heeft vijf versnellingen, plus een soort tussenversnellingen. Die tussenversnellingen werken via deze kop op de versnellingshandel hier. Van de eerste versnelling hoge gearing ga je naar de tweede lage gearing. Dan twee hoog, drie laag. En zo tot vijf door. Zonder die tussenschakels krijg je een wagen als deze niet weg, zeker niet in heuvels en al helemaal niet als ’ie volgeladen is.’

Hij keek Arie aan. ‘Weten we waar we naartoe gaan?’

Arie dacht na. ‘Zeker niet naar Joegoslavië en ook niet via de normale route naar Sète, lijkt me.’

‘Wat is de normale route? Zo goed ken ik dit land niet.’

‘Met een wagen als deze rij je normaal gesproken over de autoweg. Fréjus, Aix-en-Provence, Orange en dan naar het zuidwesten via Nimes en Montpellier. We moeten straks overleggen met Jan, maar het lijkt me dat we het beste eerst naar het zuiden kunnen gaan, naar de kust. Over de Corniche naar Toulon en dan via een weg noordelijk van Marseille het mondingsgebied van de Rhône door en daarna via Arles naar de westkust van de Middellandse Zee.’

Bob tuurde naar de weg. ‘Arles. Die naam zegt me iets. Woonde daar niet een gekke schilder van jullie? Ene Van Gogh?’

‘Dat is ’m,’ Zei Arie. ‘Hij schilderde zonnebloemen en sneed oren af. Daar is ’ie heel beroemd mee geworden bij alle Amerikanen.’

Na een half uur remde Bob af. 'Wordt het niet eens tijd dat we Jan inlichten over onze plannen? Je weet hoe nijdig hij wordt als we iets buiten hem om regelen.'

Arie knikte. 'Rij maar naar een parkeerplaats. We moeten toch nog een paar dingen afwerken.'

'Zoals?'

'Zoals die Volvo. Jij hebt gisteren met mijn vader gebeld. Zei hij toen niet dat de auto spoorwegs naar Nederland moet?'

'Dat wel, ja. Daar liet hij geen enkel misverstand over bestaan. De importeur wil hem terug of zoiets.'

'Precies, laten we dat dan regelen. Deze vrachtwagen is ruim genoeg voor ons drieën. Vanaf Marseille of Avignon gaan autotreinen naar Nederland. We zetten de Volvo bij een station en gaan met de truck verder.'

Bob gaf een knor. 'Dat zal Jan een leuk plan vinden. Hij ziet vast wel kans om je vader de vervoerskosten te laten betalen en elke kilometer die de Volvo minder aflegt levert geld op. Daarginds is een parkeerplek. Ga hem het goede nieuws maar gauw vertellen. Ik ga achterin de oplegger kijken. Ik wil nu wel eens weten hoe die mooie computers er uitzien die ik heb veroverd.'

Hij reed de truck naar het meest afgelegen deel van een parkeerplaats die met bomen en struiken was omzoomd en wandelde welgemoed naar de oplegger.

Op zijn gemak probeerde hij de sleutels. De sloten waren minder groot dan de koperen gevallen die te pronk hadden gehangen aan de vrachtwagen van PettenPiet, maar zagen er toch nog heel degelijk uit.

Ik zou niet graag deze deuren met een koevoet te lijf gaan, dacht Bob, terwijl hij welgemoed de grendels wegschoof.

Hij zwaaide deuren open, deed een paar stappen achteruit en keek. Hij keek lang en grondig. Hij keek zoals hij nog nooit had gekeken, de voeten als aan de grond genageld en de mond half open.

Hij keek zo lang dat Jan en Arie ophielden met hun gekrakeel over geld, routes en auto's en voorzichtig naderbij kwamen. Enkele passen achter Bob bleven ze staan.

‘Computers,’ zei Jan.
‘Klein, rood en rond,’ hijgde Arie. Hij klemde beide handen tegen zijn tonrode buik en sloeg langzaam dubbel.
‘D... dat zijn,’ hakte Bob. ‘Dat zijn to... tomaten.’
Arie kromp steeds verder in elkaar. ‘Dat lijkt maar zo,’ hikte hij.
‘Het zijn de nieuwste soort computers. De modernste technologie. Als je erin bijt dan beginnen ze te werken.’
Jan ging naast Bob staan en leed met hem mee.
‘Twintig ton tomaten,’ zei hij met een verkrampde stem. ‘Niks dure computers. Gewone, luchtgekoelde, zachtglanzende rottomaten.’ Hij maakte een gebaar of hij wilde gaan schoppen.
Arie richtte zich kreunend op. ‘Geen twintig ton,’ zei hij. ‘Aan de bovenkant is nog ruimte. Het is hoogstens achttien ton. Je bent genept, Bob.’ Hij kromp weer in elkaar.
Bob draaide zich langzaam om. In zijn ogen glansde een ver-vaarlijk licht. ‘Luister, spekheuvel, luister goed naar wat ik zeg. Hou op met dat gelach. Nog een hinnik en ik douw je met je bolle kop in een kist tot het tomatensap je oren inloopt. Heb je dat goed begrepen?’
‘Ja pa,’ zei Arie en hij ging over tot geluidloos schoklachen. Jan pakte Bob bij een mouw. ‘Als die Dougall denkt dat hij ons kan afschepen met een paar tomaten dan vergist hij zich.’
‘Nog niet met honderd ton,’ zei Bob.
‘Niet met alle tomaten van Italië, Frankrijk en aanpalende gebieden samen. Ik zal ‘m.’
‘Wij zullen hem. En dat geldt ook voor Borrini.’
Ze keken elkaar aan en waren het volkomen eens.
Arie wankelde naderbij.
‘We gaan ze achterna van Hyères tot Sète,’ zei hij verzoenend.
‘En van Sète tot Joegoslavië desnoods. Gisteren lagen we een Volvo achter, maar nu staan we een complete vrachtwagen voor.’
Hij was even stil. ‘In feite staan we nog meer voor,’ zei hij en zijn gezicht werd weer bolrood van het ingehouden lachen. ‘Veel mee. We kunnen ze dagen achtervolgen zonder dat we eten behoeven te halen. We hebben voor maanden voedsel bij ons. We gaan een vitaminerijk avontuur tegemoet, wat ik

je...'

Hij dook en liep snel weg.

Achter hem grabbelde Jan en Bob in de kisten en even later vlogen de tomaten Arie om de oren.

De volgende avonturen van
Jan, Bob en Arie
in hun jacht op Dougall en Borrini
leest u in:

EEN FESTIVAL VOL
VERWIKKELINGEN

Superslag in een supermarkt

Na een serie kloppartijen in een Milanees koelhuis zijn Jan Prins, Arie Roos en Bob Evers op zoek naar de gevluchte gangster Borrini.

Op hun tocht naar Zuid-Frankrijk komt Bob in heftig contact met een van de helpers van Borrini. Hij wordt gekidnapt en zonder geld en papieren in de Italiaanse Alpen een auto uitgegoid.

Jan en Arie stropen een deel van de Rivièra af op zoek naar Borrini en diens zakenrelatie, een Franssprekende Engelsman. In een supermarkt raken ze betrokken bij een vechtpartij die besmettelijk blijkt te zijn: binnen enkele minuten is iedereen met iedereen slaags.

De finale wordt ingeluid door Bob die door handigheid en grote hardnekkigheid het huis heeft ontdekt van een engelse computermiljonair die midden in een hels onweer zo nodig per helikopter naar de havenplaats Sète moet. In een poging de miljonair te slim af te zijn komt Bob in een bos in botsing met twee bijzondere tegenstanders.

ISBN 90-6056-445-6

9789060564455

NUGI 220

De Eekhoorn BV Uitgevers